

VLAAMSE RAAD

ZITTING 1984-1985

Nr. 10

BULLETIN VAN VRAGEN EN ANTWOORDEN

5 MAART 1985

INHOUDSOPGAVE

	Blz.
1. VRAGEN VAN DE LEDEN EN ANTWOORDEN VAN DE REGERING	
A. Vragen waarop werd geantwoord binnen de reglementaire termijn (R.v.O. art. 65, 3 en 4)	
G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Economie en Werkgelegenheid	401
K. Poma, Vice-Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Cultuur	402
M. Galle, Gemeenschapsminister van Binnenlandse Aangelegenheden	406
Mevrouw R. Steyaert, Gemeenschapsminister van Gezin en Welzijnszorg	406
P. Akkermans, Gemeenschapsminister van Ruimtelijke Ordening, Landinrichting en Natuurbehoud	407
J. Buchmann, Gemeenschapsminister van Huisvesting	411
R. De Wulf, Gemeenschapsminister van Gezondheidsbeleid	413
J. Lenssens, Gemeenschapsminister van Leefmilieu, Waterbeleid en Onderwijs	415
B. Vragen waarop werd geantwoord na het verstrijken van de reglementaire termijn (R.v.O. art. 65, 5)	
G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Economie en Werkgelegenheid	422
K. Poma, Vice-Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Cultuur	423
P. Akkermans, Gemeenschapsminister van Ruimtelijke Ordening, Landinrichting en Natuurbehoud	426
J. Lenssens, Gemeenschapsminister van Leefmilieu, Waterbeleid en Onderwijs	427
II. VRAGEN WAAROP EEN VOORLOPIG ANTWOORD WERD GEGEVEN (R.v.O. art. 65, 6)	
Nihil	446
III. VRAGEN WAAROP NIET WERD GEANTWOORD BINNEN DE REGLEMENTAIRE TERMIJN (R.v.O. art. 65, 5)	
Nihil	446

I. VRAGEN VAN DE LEDEN EN ANTWOORDEN VAN DE REGERING

A. Vragen waarop werd geantwoord binnen de reglementaire termijn (R.v.O. art. 65, 3 en 4)

G. GEENS VOORZITTER VAN DE VLAAMSE EXECUTIEVE GEMEENSCHAPSMINISTER VAN ECONOMIE EN WERKGELEGENHEID

Vraag nr. 30
van 16 januari 1985
van de heer G. BEERDEN

Voormalige diensten van Waters en Bossen — Inkrimping personeelskader

In de Administratie voor Ruimtelijke Ordening en Leefmilieu (AROL) werd het kader van Waters en Bossen drastisch ingekrompen op een ogenblik dat voor een meer rationeel beheer van ons bosbestand een uitbreiding van deze zeer voortreffelijke dienst mocht verwacht worden.

Graag vernam ik welke de preciese toedracht en motivering zijn van bedoelde reorganisatie en volgens welke ratio's de inkrimping en de herschikking van het personeelskader is gepland?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag heb ik de eer het geachte lid het volgende mede te delen.

- Vooreerst wil ik het geachte lid er op wijzen dat de vroegere Dienst van Waters en Bossen (van het Ministerie van Landbouw) als dusdanig niet bestaat in het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap.
- Krachtens het koninklijk besluit van 24.11.1981 tot overheveling van de ambtenaren werden 161 betrekkingen van het voormalig bestuur van Waters en Bossen overgeheveld naar het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap. Effectief werden er 151 personeelsleden overgeheveld.
- Ingevolge de beslissing van de Vlaamse Executieve om aan het departement van de Vlaamse Gemeenschap een eigen structuur te geven, werden in de Administratie voor Ruimtelijke Ordening en Leefmilieu een bestuur voor Landinrichting en een bestuur voor Leefmilieu opgericht, die beide taken verrichten die voorheen door het Bestuur van Waters en Bossen werden uitgevoerd. Bovendien werd er een Dienst voor Coördinatie en Planning opgericht, waar de algemene aangelegenheden in verband met de waters en bossen aan bod komen. Voor deze voormelde besturen zijn in de personeelsformatie, zoals vastgesteld bij besluit van de Vlaamse Executieve van 30.5.1984 respectievelijk 198,77 en 7 betrekkingen voorzien.
- De personeelsformatie van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap werd voorbereid door de

werkgroep „Herstructurering van de administratie”, waarbij zowel de leidende ambtenaren als de kabinetten van alle Gemeenschapsministers waren betrokken. Er werd een personeelsformatie opgesteld in verhouding tot de operationele noden enerzijds en in verhouding tot de budgettaire mogelijkheden anderzijds.

- Het komt mij voor dat het geachte lid met zijn vraag vooral doelt op de overtallen die bestaan in de groep van de betrekkingen van technisch ambte van Waters en Bossen. Op het kader van AROL zijn in totaal 110 betrekkingen voorzien terwijl er effectief 122 titularissen zijn. Er zijn er dus 12 in overtal. Dit verschil wordt opgevangen door een bepaling die werd ingeschreven in de personeelsformatie, waarin wordt bepaald dat een personeelslid in overtal een betrekking van een gelijkwaardige of een hogere graad blokkeert.

Ik wil het geachte lid er op wijzen dat de bedoelde aangelegenheid zal worden geregeld door een blokkering van betrekkingen, zonder enige geografische verplaatsing van de betrokken ambtenaren.

Vraag nr. 43
van 15 februari 1985
van de heer M. CAPOEN

EFRO — Aanvullend karakter EFRO-steun

De door het Europese Fonds voor Regionale Ontwikkeling (EFRO) verleende steun mag er volgens de EEG-wetgeving niet toe leiden dat de lidstaten hun eigen steunmaatregelen op het gebied van de regionale ontwikkeling verminderen, deze moeten juist een aanvulling daarop vormen.

Als de subsidies van het EFRO tot een vermindering van de door de overheidsinstanties van de lidstaten verleende subsidie voor gelijkwaardige steunmaatregelen leiden, dan wordt daarmee van het gestelde doel afgeweken.

Mag ik van de geachte Gemeenschapsminister aan de hand van concrete gegevens vernemen of de EFRO-steun bij de toepassing van de expansiewetten inderdaad een aanvullend karakter heeft?

Antwoord

Artikel 28 van het EFRO-reglement (verordening EEG nr. 1787/84 van de Raad van 19 juni 1984) bepaalt dat de EFRO-steun wordt uitgekeerd aan de Lid-Staat of aan een door de Lid-Staat aangewezen instelling.

Wat de Vlaamse Gemeenschap betreft, wordt die steun geboekt ten laste van het Fonds voor economische expansie en regionale reconversie. Aldus vormt de EFRO-steun in Vlaanderen noch een vermindering, noch een aanvulling van de expansiesteun.

K. POMA
VICE-VOORZITTER VAN DE VLAAMSE
EXECUTIEVE
GEMEENSCHAPSMINISTER VAN CULTUUR

Vraag nr. 80
van 8 januari 1985
van de heer H. SUYKERBUYK

Nederlandse taallessen voor leden van Vlaamse Kolonies in het buitenland — Subsidiëring

Ik verneem dat het Commissariaat-generaal voor Internationale Culturele Samenwerking subsidies verleent voor het organiseren van Nederlandse taallessen voor leden van Vlaamse „Kolonies” in het buitenland.

Mag ik u verzoeken mij mede te delen hoeveel subsidies in het afgelopen jaar zijn verleend voor dergelijke initiatieven, met opgave van het land, de streek of de stad in dat land en per geval het uitbetaalde bedrag.

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid mede te delen dat het Commissariaat-Generaal voor de Internationale Culturele Samenwerking subsidies verleent aan de lectoraten Nederlands in het buitenland. Dit betreft enerzijds universiteiten die colleges Nederlands in hun studieprogramma hebben opgenomen en waarbij de betreffende lectoren desgevallend een tegemoetkoming van het Commissariaat-Generaal ontvangen voor hun prestaties, en anderzijds Belgische Ambassades in het buitenland die Nederlandse taallessen organiseren, waarbij de betreffende lesgevers door het Commissariaat-Generaal voor de Internationale Culturele Samenwerking vergoed worden. Wat de EEG-landen betreft, dien ik erop te wijzen dat met uitzondering van de taallessen op de Belgische Ambassades — de dossiers van de lectoraten Nederlands in de EEG-landen met ingang van 1 januari 1985 aan de Nederlandse Taalunie werden overgedragen.

Hierna geef ik het geachte lid een opsomming van de bedragen die in het academiejaar 1983-1984 aan de lectoraten Nederlands in het buitenland werden besteed :

Bulgarije :	
Universiteit van Sofia	150.000 F
Frankrijk :	
Universiteit van Rijsel :	400.000 F
Belgische Ambassade te Parijs:	(*) 145.000 F
Centre d'études Néerlandaises te Rijsel:	(*) 150.000 F
Groot-Brittannië :	
Universiteit van Hull :	473.044 F
University College Londen :	1.000.000 F
Italië :	
Universiteit van Pavia :	120.000 F
Universiteiten van Perugia en Napels samen :	5.000 F
Noorwegen :	
Universiteit van Oslo :	60.000 F

Oostenrijk :	
Universiteit van Wenen :	(*) 75.000 F
Portugal :	
Universiteit van Porto :	331.053 F
Zweden :	
Universiteit van Göteborg :	63.000 F
Spanje :	
Universiteit van Barcelona :	63.000 F
Mexico :	
Belgische Ambassade te Mexico-city :	50.000 F
USA:	
Belgische Ambassade te Washington :	60.000 F.

(*) Het gaat hier om bedragen, die naargelang de ingediende verantwoordingsstukken kunnen verminderd doch zeker niet Vermeerderd worden.

Vraag nr. 87
van 8 januari 1985
van de heer P. VAN GREMBERGEN

BRT- TV — Etherreclame

Enkele jaren geleden werd etherreclame nog uitgekreten als een vorm van kapitalistische decadentie, waartegen de luisteraar/kijker om politiek-ethische redenen moest beschermd worden.

Tot veler verbazing is deze reclame met de „stille trom” algemeen gangbaar geworden maar, merkwaardig genoeg voorbehouden aan ± parastatalen : Bestuur der Postchecks, Gemeentekrediet, NMKN, NMBS, ASLK, Beroepskrediet, Sabena, Lotto, Toto, Tiercé, enz.

Graag vernam ik van de geachte Minister een antwoord op de volgende vragen.

1. Wie beslist over de identiteit van de adverteerders, het volume van de reclameuitzendingen (soms vermomd als gesponsorde „spelen” of „gokken”)?
2. Welk is de prijs? Hoe wordt die bepaald? Wanneer en aan wie wordt die aangerekend?
3. Acht de Minister niet dat aan de privé-instellingen een deloyale concurrentie wordt aangedaan?
4. Kan men aldus ook de sterk verhoogde sportreclame (wat tenslotte ook sluikeclame is) van b.v. de bankinstellingen verklaren?

Antwoord

Antwoordend op zijn vraag kan ik het geachte lid het volgende meedelen.

1. De Raad van Beheer van de BRT beslist over de sponsoringvoorstellen van radio- en TV-programma's.
2. De wijze van sponsoring en de grootte van het sponsorbedrag worden bepaald in overleg met de sponsor.
3. Het uitzenden van spots of het vermelden van de namen van openbare instellingen in BRT-programma's gebeurt reeds lange tijd en wordt gedoogd ingevolge adviezen van de Raad van State van 23.6.1970 en 7.7.1972. In deze adviezen wordt gesteld dat het vermelden van openbare

instellingen buiten de notie „verboden reclame-uitzendingen” valt.

Het kan niet ontkend worden dat hierdoor een indruk van deloyale concurrentie kan ontstaan. Het is mijn mening dat, zoals in andere Westeuropese landen, een vast percentage van het kijk- en luistergeld naar de omroep zou moeten gaan. Aldus zou de BRT in staat gesteld kunnen worden af te zien van die broodnodige inkomsten (meer dan 10 % van de exploitatiekosten worden gedekt door sponsoring). Gezien de huidige financiële situatie lijkt dit vooralsnog echter onmogelijk.

4. De nodige gegevens ontbreken om op deze vraag te kunnen antwoorden. Ik ben immers niet op de hoogte over de motivatie op basis waarvan bankinstellingen hun reclame voeren.

Vraag nr. 107
van 21 januari 1985
van de heer G. BEERDEN

Centrum voor Middenstandsopleiding — Accountantsopleiding

Naar ik verneem zouden er geruchten zijn dat de accountantsopleiding niet meer zou erkend worden binnen de middenstandsopleiding.

Zoals u weet bestaat dit op dit ogenblik wel binnen het Centrum voor Middenstandsopleiding, o.a. te Hasselt.

Is dit zo?

En zo ja, welke zijn de beweegredenen en criteria hiertoe?

Zo neen, zou het dan niet goed zijn hierover duidelijkheid te geven zodat de vrees wordt weggenomen.

Antwoord

Ik kan het geachte lid mededelen dat wat de middenstandsopleiding betreft, er hoegenaamd geen sprake van is de cursussen voor de opleiding tot accountant niet meer te erkennen, althans voor zover verder aan de gestelde erkenningsnormen wordt voldaan. Op te merken valt dat deze thans in twee middenstandscentra lopen.

Vermoedelijk staan de door het lid ingeroepen geruchten in verband met het wetsontwerp tot hervorming van het bedrijfsrevisorat dat reeds goedgestemd is door de Kamer van Volksvertegenwoordigers en dat thans in behandeling is in de Senaat. Dit wetsontwerp bevat inderdaad ook een regeling en voorwaarden voor de uitoefening van het beroep van accountant.

Het is reeds duidelijk dat in deze de nationale overheid bevoegd is.

In mijn hoedanigheid van Gemeenschapsminister van Cultuur, bevoegd voor de middenstandsopleiding, zal ik uiteraard verder deze vorm van opleiding blijven steunen.

Vraag nr. 116
van 29 januari 1985
van de heer J. VALKENIERS

Culturele centra in Vlaanderen — Werking

Het ontwerp van begroting van de Vlaamse Executieve was voor velen stof tot kritiek maar bijzonder de culturele sector werd zwaar getroffen.

Nochtans zou het voor iedereen moeten duidelijk zijn dat vooral in een tijd van verregaande werkloosheid, waarin velen met een teveel aan „vrije tijd” worden geconfronteerd voor de culturele centra een bijzondere taak is weggelegd.

Maar door het verlagen van de weddetoelagen voor cultuurfunctionarissen moeten als permanent aanwezig inspirerende en coördinerende kracht voor het centrum als onvervangbaar worden aanzien. De culturele centra zijn echter een zeer arbeidsintensieve sector. Volgens een onderzoek maken de gesubsidieerde werknemers slechts één dertiende uit van het totaal tewerkgestelde personeel. Als aan deze relatief kleine tussenkomst wordt geraakt, wordt de werking van de culturele centra bijna volledig overgelaten aan de gemeentebesturen.

Het zou niet van een voortuitziende politiek getuigen als eerst werd aangedrongen op en gesubsidieerd voor de bouw van culturele centra, waar naderhand voor de werking van deze centra geen middelen meer worden ter beschikking gesteld.

Graag vernam ik van de Minister hoe hij de werking van de culturele centra in Vlaanderen ziet in het licht van de begroting 1985?

Wanneer kan in dit verband een spoedige uitvoering worden verwacht van het decreet van 28 januari 1981 betreffende de betoelaging van de didactisch-pedagogische uitrusting van de erkende culturele centra?

Antwoord

Hierbij kan ik aan het geachte lid eveneens mijn bekommernis uitdrukken over de rol die de culturele centra dienen te vervullen in deze tijden van grote werkloosheid.

De sector culturele centra kent deze bezorgdheid. Ik heb trouwens een nota verspreid om mijn standpunt in dat verband duidelijk te maken.

De daarin vermelde evaluatiecriteria worden in de sector besproken. Zeer spoedig zal een eindtekst opgesteld worden.

Ik hecht hierin veel belang aan de openingstijden en aan de eigen programmering van de culturele centra, zeker op het vlak van het vormingswerk.

Ik meen dat ook in de toekomst de culturele centra ter dege hun werking moeten bewijzen alvorens de centrale overheid subsidiërend optreedt voor de educatieve medewerker(s). Uitgaan van de stelling dat de tewerkstelling in de culturele centra moet beveiligd worden „om de tewerkstelling”, is fout.

Ik sta echter wel achter een uitbreiding van deze tewerkstelling telkens wanneer de educatieve aanpak dit motiveert. Dit is een aangelegenheid die dossier per dossier behandeld wordt.

De gemeenten dragen in deze aangelegenheid een grote verantwoordelijkheid. Ik tracht mij evenwel te houden aan de decretale, financiële verplichtingen, hetgeen mij tot op heden lukte.

Voor 1985 zal ik een aantal bijkomende erkenningen en rangverhogingen doen, waarvoor ik tevens de middelen zal voorzien in het bijblad 1985.

Voor de pedagogisch-didactische uitrusting is er geen of praktisch geen budgettaire ruimte.

Indien mogelijk, zal ik een voorzichtige aanzet geven voor de subsidiëring van audio-visueel materiaal, als het cultureel centrum waarborgen kan bieden wat het gebruik ervan betreft op het vormingsvlak.

Dit materiaal moet dan beschikbaar zijn voor de projecten basiseducatie die ik wens op te zetten op een 20-tal plaatsen in Vlaanderen.

Vraag nr. 120
van 6 februari 1985
van de heer J. DE MOL

Bescherming bufferzone rond het natuurreservaat „De Maatjes” — Gevolgen ruilverkaveling

Sinds 1976 is ook het Belgisch deel van „De Maatjes” wettelijk beschermd als natuurreservaat. Op het gewestplan Turnhout werden de omliggende weiden bestempeld als „natuurgebied” en „agraris gebied met ecologische waarde”. De bescherming van deze weiden, die als doel heeft een bufferzone rond het natuurgebied te creëren, werd al in 1978 aangevraagd door enkele milieuverenigingen waaronder de werkgroep „Behoud Rietland De Maatjes”.

Vooraleer het beschermingsbesluit te ondertekenen, heeft de Minister van Cultuur het advies gevraagd van de Minister van Ruimtelijke Ordening, Landinrichting en Natuurbehoud. Minister Akkermans heeft op 23 december 1983 ongunstig geadviseerd.

Ondertussen is in dat gebied een ruilverkaveling aan de gang. In de ruilverkavelingscommissie zetelt o.a. een lid van het departement van Cultuur. De milieuverenigingen vrezen dat de ruilverkavelingswerken door de geplande ontwatering in dat gebied, de waterhuishouding van het rietmoeras totaal zullen verstoren.

Gaarne vernam ik van de geachte Minister een antwoord op de volgende vragen.

1. Wordt het natuurbehoud niet in het gedrang gebracht door de geplande ruilverkaveling?
2. Vooraleer een beschermingsbesluit te ondertekenen vroeg de Minister van Cultuur het advies van zijn collega bevoegd voor Landinrichting en Natuurbehoud. Dit advies wordt tot nu toe opgevolgd. Gebeurt het omgekeerde ook bij het nemen van de beslissing over de ruilverkaveling?
3. De Minister kan, ongeacht het advies van zijn collega, alsnog een beschermingsbesluit voor het gebied rond „De Maatjes” ondertekenen. Heeft de Minister reeds een beslissing genomen over deze bescherming? Welke beslissing werd genomen?

4. In welke mate zal het landschapsplan van de ruilverkaveling de waarde van het gebied behouden?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag van 8 februari 1985, kan ik het geachte lid het volgende mededelen.

1. Tot nu toe lijken de genomen opties en beslissingen van het ruilverkavelingscomité geen fundamentele gevolgen voor het gebied in te houden die onverenigbaar zijn met de doelstellingen van de bescherming als landschap van „De Maatjes” en omgeving.

Wat de waterbeheersingswerken betreft kan ik mededelen dat het ontwerp van verbetering van de Marijneloop aan mij wordt voorgelegd gezien er ook een beperkt aantal werken voorzien zijn in het beschermd landschap „De Maatjes”. Aan de Broekloop worden in de omgeving van de Maatjes geen saneringswerken uitgevoerd. Alvorens een eindconclusie te treffen inzake deze materie wacht ik de adviezen van het Bestuur voor Monumenten en Landschappen en de Koninklijke Commissie voor Monumenten en Landschappen af. Zo nodig zal ik de Gemeenschapsminister van Ruimtelijke Ordening, Landinrichting en Natuurbehoud op de hoogte brengen van de onontbeerlijke randvoorwaarden voor de bescherming van „De Maatjes” en omgeving.

Hierbij dient opgemerkt te worden dat pas na het herverkavelingsplan een volledig overzicht van de verschillende werken en ingrepen en hun invloed op het landschap kan gegeven worden omdat in deze eindfase van de ruilverkaveling nog talrijke werken zouden kunnen gepland worden zoals egalisaties, wegeniswerken, kavelwerken, kaveldraineringen enz., die de natuurwetenschappelijk uiterst waardevolle Maatjes en omgeving kunnen in gevaar brengen.

2. Tot op heden zijn er nog geen beslissingen genomen inzake ruilverkavelingswerken in het bedoeld gebied waarvoor ik als Gemeenschapsminister bevoegd voor de landschapszorg diende tussen te komen teneinde de natuurwetenschappelijke, esthetische of historische waarde van het landschap te vrijwaren en te beschermen. Van zodra dit noodzakelijk mocht zijn, zal ik mijn verantwoordelijkheid dienaangaande nemen.
3. Wat de bescherming van het gebied rond de Maatjes betreft neem ik een afwachtende houding in zolang de definitieve voorstellen voor de diverse ruilverkavelingswerken nog niet zijn uitgewerkt en voorgelegd. Wel heb ik mijn vertegenwoordiger in het ruilverkavelingscomité de opdracht gegeven mij grondig op de hoogte te houden van deze voorgestelde werken en hun invloed op de wetenschappelijke en esthetische waarde van het landschap opdat ik mijn verantwoordelijkheid zou kunnen nemen indien deze waarde eventueel in gevaar komt.
4. In het landschapsplan, fase structuurplan, opgesteld door de Nationale Landmaatschappij en goedgekeurd door het ruilverkavelingscomité in

de vergadering van 30 november 1981 worden voor ecotoop 10 samen met ecotoop 9 (dit is het vroegere Marijneven dat doorkruist wordt door de Marijneloop) een aantal voorstellen geformuleerd. Deze voorstellen volgen in grote lijnen de randvoorwaarden, vastgesteld in de studie van de ecologische aspecten (uitgevoerd door de UIA in opdracht van het ruilverkavelingscomité in het kader van de ruilverkaveling Nieuwmoer) voor het behoud van de natuurwaarde van „De Maatjes” en omgeving.

Het kan niet toegelaten zijn volgende werkzaamheden uit te voeren:

- de aanleg van nieuwe wegen en de verbreding en verharding van bestaande wegen;
- wat de waterbeheersing betreft, de rechttrekking en verbreding van de Broekloop en de Marijneloop, evenals overmatige drainage;
- egalisatiewerken.

Dit alles wordt evenwel steeds afhankelijk gemaakt van de nieuwe kaveltostanden en pas bij deze plannen wordt een definitief uitsluitel gegeven van wat er aan ruilverkavelingswerken wordt gepland.

Voor de waterlopen in het gebied wordt voorgesteld ze ongemoeid te laten op een grondige ruiming en herstel van de bestaande toestand na. Voor de detailafwatering wordt een inrichting voor grasexploitatie voorzien. Ook hier dienen de detailplannen afgewacht te worden om te kunnen nagaan of de geplande werkzaamheden voldoende de vochtigheid van het gebied garanderen.

Vraag nr. 125
van 11 februari 1985
van de heer L. VANHORENBEEK

Straatnaam te Leuven — Graumereweg

Op oude kaarten staat het gebied, waar zich de Graumereweg bevindt, aangeduid als „mare grandum”. Onder de Franse Revolutie werd dit „grand mer” en na de Belgische Onafhankelijkheid „Grammaire” en in de volksmond ter plaatse „Graumeel”.

Ik begrijp niet waarom bij de bepaling van deze straatnaam niet deskundig naar de oorsprong van de benaming werd teruggegaan.

Mag ik daarom van de Minister vernemen waarom de benaming Graumereweg aanvaard werd als straatnaam?

Antwoord

Ik kan het geachte lid meedelen dat krachtens het decreet van 28 januari 1977 tot bescherming van de namen van de openbare wegen en pleinen alleen de gemeenteraad bevoegd is om de naam van openbare wegen en pleinen vast te stellen of te wijzigen.

De Koninklijke Commissie van Advies voor Plaatsnaamgeving, die bestaat uit één centrale en 5 provinciale commissies, heeft tot taak de gemeentebesturen

van advies te dienen inzake het vaststellen of wijzigen van namen.

Wat uw vraag betreft kan ik u meedelen dat door de gemeenteraad van Leuven niet de door u vermelde benaming Graumereweg werd aangenomen, maar wel de straatnaam Grauwmeer. Na advies van de Stedelijke Culturele Raad dd. 24 mei en 24 juni 1978 werd bij gemeenteraadsbesluit dd. 28 mei 1979 de Groenstraat van de voormalige gemeente Haasrode gewijzigd in Grauwmeer.

Vermits de Provinciale Commissie van Brabant voor Plaatsnaamgeving nog niet was samengesteld werd het advies van de Koninklijke Commissie voor Toponymie en Dialectologie ingewonnen. Vermits de benaming Grammaire een verfransing bleek te zijn van de dialectterm grauw meer werd de straatnaam Grauwmeer ingevoerd.

Vraag nr. 134
van 20 februari 1985
van de heer A. DE BEUL

ESF-steun — Uit voering projecten inzake beroepsopleiding en werkgelegenheid in culturele sector

Op hun bijeenkomst van 22 november 1984 hebben de Ministers van de EG-lidstaten die verantwoordelijk zijn voor het cultuurbeleid een resolutie goedgekeurd betreffende culturele werkers die te lijden hebben van de werkloosheid of van gebrek aan werk.

Een aantal maatregelen in dit verband werd besproken en de lidstaten werd gevraagd projecten in te dienen inzake beroepsopleiding en werkgelegenheid die door het Europees Sociaal Fonds kunnen worden gesteund.

Mag ik van de Gemeenschapsminister vernemen welk gevolg werd gegeven aan deze resolutie?

Antwoord

Ik verwijs het geachte lid naar mijn antwoord op vraag nr. 81, van de heer Suykerbuyk, die precies dezelfde materie behandelt.

Vraag nr. 140
van 22 februari 1985
van de heer P. VAN GREMBERGEN

Nederlandse Taalunie — Aantal vergaderingen en samenstelling Comité van Ministers

Zoals ook de pers heeft opgemerkt heeft de Gemeenschapsminister tijdens het debat in de Openbare Vergadering van 19 februari niet geantwoord op de vraag op welke data het Comité van Ministers van de Nationale Taalunie in de voorbije 3 jaar heeft vergaderd en welke Vlaamse leden van het Comité aan elk van deze vergaderingen hebben deelgenomen.

Graag een schriftelijk antwoord op deze vraag.

Antwoord

Aansluitend bij zijn vraag laat ik het geachte lid hieronder de gevraagde gegevens geworden.

Plaats en data van de vergaderingen		Aanwezigheid Vlaamse Leden
's Gravenhage	13.01.1983	J. Lenssens, M. Galle, K. Poma
Steenokkerzeel	14.06.1983	J. Lenssens, M. Galle, K. Poma
Breda	15.11.1983	J. Lenssens, M. Galle, K. Poma
Corsendonck	01.03.1984	K. Poma
Leiden	19.06.1984	J. Lenssens, K. Poma
Antwerpen	06.12.1984	J. Lenssens, M. Galle, K. Poma

M. GALLE
GEMEENSCHAPSMINISTER VAN BINNEN-
LANDSE AANGELEGENHEDEN

Vraag nr. 33
van 6 februari 1985
van de heer J. FERIR

Financiële bijdrage van de gemeenten in de bezoldiging en uitrustingskosten van de Brigadechef Veldpolitie — Criteria

De wet van 29 juni 1976, art. 9 par. 2, tot wijziging van art. 57 van het Veldwetboek bepaalt dat de bezoldiging, de kosten van bewapening, kledij en uitrusting van de Brigadechefs ten laste vallen van de gemeenten.

De uitgaven worden door de Bestendige Deputatie over de gemeenten omgeslagen, overeenkomstig art. 132 van de Gemeentewet.

Dit artikel bepaalt dat „Wanneer verscheidene gemeenten bij een verplichte uitgave betrokken zijn, dragen zij alle daarin bij naar evenredigheid van het belang dat zij erbij kunnen hebben”.

Ingevolge de samenvoeging van gemeenten, werden de indienstzijnde veldwachters in de meeste gemeenten ingeschakeld in de Politiekorpsen, rechtstreeks onder het bevel van de Politiecommissaris, zodat de Brigadechef van de Veldpolitie geen rechtstreeks toezicht noch opdrachten vervult.

Graag zou ik van de geachte Gemeenschapsminister vernemen of de gemeenten zoals hogervermeld en gelet op art. 132 van de Gemeentewet, nog verplicht zijn een financiële bijdrage te leveren in de bezoldiging, kledij en uitrusting van de Brigadechef, wanneer blijkt dat de gemeente er geen enkel belang bij heeft?

Zo ja, hoe wordt de evenredigheid van dit belang bepaald, en welke zijn de criteria voor de verdeling van de lasten?

Zo neen, kunnen de gemeenten, de betaalde bijdrage van voorgaande jaren terugvorderen?

Antwoord

Ik vestig de aandacht van het geachte lid erop dat betwistingen in verband met de toepassing van artikel 57 van het Veldwetboek en artikel 132 van de Gemeentewet slechts kunnen beslecht worden nadat de betrokken gemeenten in beroep zijn gegaan bij de Executieve. Deze zal dan bij haar beoordeling van de geschillen rekening houden met de concrete gegevens van elke zaak.

Het is mij niet mogelijk in het raam van parlementaire vragen vooruit te lopen op betwistingen waarover ik mij naderhand als toezichthoudende overheid zou moeten uitspreken.

R. STEYAERT
GEMEENSCHAPSMINISTER VAN GEZIN EN
WELZIJSZORG

Vraag nr. 25
van 1 februari 1985
van de heer J. SLEECKX

Migrerende arbeiders — Toepassing koninklijk besluit van 16.9.1966

Het koninklijk besluit van 16 september 1966 stelt dat aan de migrerende arbeiders een vergoeding toegekend wordt voor de reiskosten van hun gezinsleden. De bedoeling van dit koninklijk besluit is, omwille van sociale, morele en humanitaire redenen de in België tewerkgestelde migrerende arbeider aan te moedigen opdat zijn gezin hem zou vergezellen of zich later bij hem zou voegen.

Gaarne vernam ik van de geachte Gemeenschapsminister een antwoord op de volgende vragen.

1. Is dit koninklijk besluit nog steeds van kracht?
2. Wat is de bevoegdheid van het Rekenhof in deze aangelegenheid, heel wat gunstig geadviseerde gevallen blijven gewoon vastzitten op het Rekenhof en komen nooit tot uitvoering, terwijl we toch weten dat in uw begroting een bedrag voorzien is voor deze betaling?
3. Hoe komt dat?

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid mede te delen dat het koninklijk besluit van 16 september 1966 waarbij aan de migrerende arbeiders een vergoeding toegekend wordt voor de reiskosten van hun gezinsleden nog steeds van kracht is.

Op de begroting van de Vlaamse Gemeenschap is jaarlijks een bedrag voorzien voor de uitbetaling van de vergoeding in kwestie.

Het is echter zo dat het Rekenhof zich hevig verzet tegen de uitbetaling van heel wat door de administratie gunstig geadviseerde gevallen omwille van het feit dat de bij de dossiers gevoegde afschriften van de arbeidskaarten „A” niet bewijzen dat de betrokkenen voldeden aan de drie regularisatievoorwaarden, die de regering bij beslissing van 22 juli 1974 tot immigratiestop had gesteld, t.t.z. :

1. zich op datum van die regeringsbeslissing in ons land bevinden;
2. er hebben gewerkt of verbleven vóór 1 april 1974;
3. er gewoonlijk hebben verbleven tussen de twee vermelde data.

Derhalve zouden, volgens het Rekenhof, de schuld-vorderingsaangiften moeten worden gestaafd met de eventuele arbeidsvergunningen die vóór de overgelegde arbeidskaart „A” waren uitgereikt of met de gemotiveerde regularisatiebeslissing, waaruit moet blijken dat de gestelde voorwaarden wel vermeld waren, en bij ontstentenis van deze documenten of van een verklarend advies van de administratie zou het desbetreffende dossier aan het Rekenhof moeten worden overgelegd, ten einde de beslissing tot regularisatie te kunnen toetsen aan de instructie van het Ministerieel Comité voor Economische en Sociale Coördinatie.

In de praktijk is dit alles echter niet mogelijk omdat enerzijds de door het Rekenhof gevraagde documenten door de betrokkenen niet kunnen overgelegd worden en omdat anderzijds de beslissingen tot regularisatie politieke beslissingen zijn, waarvan geen enkel bewijsstuk voorhanden is.

Vraag nr. 26
van 4 februari 1985
van de heer W. PEETERS

Educatief verlof in MPI en BT — Vervanging

In de Sociale Herstel is het Educatief Verlof opgenomen. Heel wat personeelsleden uit MPI's en Bezigheidstehuizen volgen nog vervolmakings- en/of verdere beroepsopleidingen.

Graag had ik van de Gemeenschapsminister vernomen.

1. Of de MPI's en BT's in de vervanging konden voorzien van personeel dat educatief verlof neemt?
2. Welke criteria worden hiervoor aangelegd?
3. Hoe gebeurt de financiering van de mogelijke vervanging?

Antwoord

In antwoord op de bovenvermelde vraag heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat aan het probleem van de vervanging van personeel tengevolge de „toekenning van betaald educatief verlof in het kader van de voortdurende vorming” (Afdeling 6 van de Herstelwet van 22 januari 1985) de nodige aandacht zal besteed worden zodra de datum van inwerkingtreding van deze wet gepubliceerd wordt, alsmede de nodige uitvoeringsbesluiten werden getroffen.

In afwachting van de uitvoering van de nodige beschikkingen kan ik nu reeds verwijzen naar de toepassing van de richtlijnen inzake de vervanging van personeel dat de toepassing geniet van de wet van 10 april 1973 op de kredieturen.

Vraag nr. 28
van 7 februari 1985
van de heer J. DE MOL

Overlegcomité OCM W — Presentiegeld

De OCMW-raad kan volgens artikel 38 van de wet op de OCMW presentiegeld toekennen.

Graag vernam ik van de geachte Gemeenschapsminister een antwoord op de volgende vragen.

1. Kan de OCMW-raad ook een presentiegeld toekennen aan de OCMW-leden die deel uitmaken van het overlegcomité OCMW-Schepencollege?
2. Is het toekennen van een presentiegeld aan de leden van het OCMW die aangeduid werden om de rekening te controleren. eveneens mogelijk?

Antwoord

Hierbij heb ik de eer het geachte lid voor het eerste deel van zijn vraag te verwijzen naar het antwoord op de parlementaire vraag nr. 60 bis van de heer Denys dd. 30 november 1984 (V & A — Kamer — nr. 8 dd. 8.1.1985) gericht aan de heer Staatssecretaris voor Volksgezondheid en Leefmilieu).

Wat het tweede deel van de vraag betreft kan ik het geachte lid mededelen dat, met toepassing van artikel 8, derde lid, van het koninklijk besluit van 15 december 1977 betreffende de bezoldiging van de voorzitters en de presentiegelden van de leden van de raden voor maatschappelijk welzijn, eenmaal per trimester een presentiegeld kan worden toegekend aan de raadsleden die belast worden met het nazicht van de kas en de boeken van de ontvanger, zoals voorgeschreven bij artikel 93 van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn.

P. AKKERMANS
**GEMEENSCHAPS MINISTER VAN RUIMTE-
 LIJKE ORDENING, LANDINRICHTING EN
 NATUURBEHOUD**

Vraag nr. 42
van 18 december 1984
van de heer J. DE MOL

*Behandeling van bouw- en verkavelingsaanvragen —
 Taakverdeling binnen AROL*

Verschillende privé-architecten en bouwheren deelden mede dat er op de buitendiensten van AROL — Bestuur van de Ruimtelijke Ordening — klerken en teknaars zijn die zelfstandig bouw- en verkavelingsaanvragen behandelen. Dit scheidt psychologisch ongezonde situaties. De echte architecten dienen hun plannen te verklaren en aan te passen tov pseudo-deskundigen. Zij dienen te onderhandelen met ondergeschikten. Dit geldt ook voor de gemeentebesturen.

Gaarne vernam ik van de geachte Minister een antwoord op de volgende vragen.

1. Kan de geachte Gemeenschapsminister mij meedelen in welke directies die praktijk gevolgd wordt en hoeveel beambten er in dat geval zijn? Kan aan deze toestand een einde gemaakt worden?
2. Hoeveel architecten zijn er op de buitendiensten van het Bestuur van de Ruimtelijke Ordening in overtal gekomen door de kadergoedkeuring?
3. Waarom werden er in die buitendiensten geen plaatsen voorbehouden voor stedenbouwkundigen en planologen? Het zijn toch deze mensen die het best geplaatst zijn om gemotiveerd een oordeel te kunnen vellen over wat de goede ruimtelijke orde-ning genoemd wordt.

Antwoord

1. a. De Provinciale Directie Ruimtelijke Ordening voor Oost-Vlaanderen is als volgt gestructu-reerd.
De provincie wordt ingedeeld in vier sectoren, voor elk van wie een behandelingscel is aange-steld, bestaande uit vier personen die de be-handeling van alle dossiers in het kader van de stedenbouwwet en aanverwante wetten verzeke-ren; aan het hoofd van iedere cel staat een architect die de leiding heeft, en de verant-woordelijk kheid draagt voor alle behandelde dossiers. De behandelde dossiers worden ver-volgens overgemaakt aan de e.a. ingenieur, die ook de werking van de cellen coördineert en controleert; na controle van de afgewerkte dossiers, worden deze laatste voor beslissing overgemaakt aan de directeur,
- b. In de Provinciale Directie van Limburg wor-den geen bouw- en verkavelingsaanvragen door klerken en tekenaars zelfstandig behan-deld. Deze aanvragen staan onder de verant-woordelijkheid van een architect. Vanzelfspre-kend beschikt ieder architect over bijkomend personeel dat hem moet helpen om ieder dos-sier met alle kennis van zaken te kunnen af-handelen.
- c. In de Provinciale Directie voor Antwerpen is het werkgebied van de provincie in 4 sectoren ingedeeld; de uitgebrachte adviezen, waarvoor de gemachtigde ambtenaar verantwoordelijk is, worden door een ingenieur of een architect per sector voorbereid.
- d. In de provinciale Directie van Vlaams-Brabant wordt een gedeelte van de bouw- en verkave-lingsaanvragen inderdaad behandeld door be-ambten van niveau 2. De vaststelling van de heer De Mol dat dit psychologisch ongezonde situaties schept is fundamenteel ongegrond omdat :
  1. Het onderzoek van de dossiers een inwen-dige taakverdeling binnen in de dienst in-houdt, onder de verantwoordlij kheid van de gemachtigde ambtenaar, zonder dat de medewerkers tegenover privé-architecten verantwoording schuldig zijn.
Bij gebrek aan voldoende gekwalificeerd per-soneel (architecten, ingenieurs) worden een aantal taken toevertrouwd aan ervaren en

bekwame personeelsleden, zonder aanzien van graad, en die zeker niet als pseudo-des-kundigen kunnen beschouwd worden.

Het onderzoek beperkt zich meestal tot het beoordelen van planologische aspecten, normen van inplanting en zonering en op het toepassen van instructies van het Be-stuur.

Zo nodig, als dit architectonisch aspect toch aan bod komt, kunnen overigens beide aan-wezige architecten door hun collega's van lagere graad geraadpleegd worden.

2. Eveneens fundamenteel ongegrond is de be-merking dat de architecten dienen te onder-handelen met ondergeschikten. Volgens ad-ministratief rechtskundige normen is een ambt in de overheidsadministratie noch on-dergeschikt, noch vergelijkbaar mat particu-liere functie.
3. Er dient dus geconcludeerd dat de Provin-ciale Directie Brabant, omwille van deze praktijken geen verwijt treft, omdat zij noodgedwongen een oplossing heeft ge-zocht, op basis van het personeel waarover zij beschikking heeft, namelijk 1 ingenieur, 2 architecten, 1 hoofdtekenaar, 1 e.a. teke-naar, 5 tekenaars en 1 hoofdklerk, en met een werkwijze die tot op heden behoorlijk heeft gefunctioneerd.
- e. In de Provinciale Directie van West-Vlaand-eren worden de bouw- en verkavelingsaanvra-gen behandeld door ingenieurs, architecten en adjunctadviseurs; de besprekingen met bouw-heren, gemeentebesturen en ontwerpers gebeu-ren steeds met deze ambtenaren.
2. In de provincies Brabant, Antwerpen en Limburg zijn geen architecten in overtal.
In de provincie West-Vlaanderen is één architect in overtal.
In de provincie Oost-Vlaanderen zijn drie archi-ecten, waaronder één van het Wegenfonds, in overtal.
3. In de buitendiensten werden plaatsen voorzien voor bestuurssecretarissen. Volgens de noodwen-digheid kunnen deze plaatsen eventueel toegewe-zen worden aan planologen.

Vraag nr. 80 van 4 februari 1985 van de heer F. GEYSELINGS

Kerkom-Groot-Boutersem — Inplanting stortplaats

In Kerkom-Groot-Boutersem heerst ongerustheid naar aanleiding van geruchten en/of plannen nopens de inplanting van een stort op haar grondgebied.

Een actiecomité werd inmiddels opgericht en een volksvergadering op het getouw gezet, waarbij meer-dere belangen betrokken worden.

Kan de Minister mij antwoorden op de volgende vra-gen.

1. Hebt u kennis over plannen nopens een inplanting van een stort te Kerkom (Hageland)?
2. In bevestigend geval:
  - a. wie is de initiatiefnemer en hoe ver staat het dossier op dit ogenblik?
  - b. wat is de preciese reden om in een zandgroeve te Kerkom een nieuwe vuilnisbelt te creëren?
  - c. werden de negatieve consequenties met betrekking tot de omliggende agrarische gebieden, fauna, flora, grondwater en plaatselijke bevolking reeds onderzocht?
Zo ja, met welke resultaten?
  - d. heeft de Minister kennis van het feit dat in en rond de bedreigde zandgroeve een niet onbelangrijk leven wettelijk beschermde dieren voorkomt? Wordt met dit feit rekening gehouden bij het behandelen van dit dossier?

N.B.: Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer J. Lenssens, Gemeenschapsminister van Leefmilieu, Waterbeleid en Onderwijs.

Antwoord

In antwoord op zijn bovengenoemde vraag kan ik het geachte lid meedelen dat noch op mijn kabinet, noch bij de Administratie Ruimtelijke Ordening en Leefmilieu een bouwaanvraag tot inrichting tot betreffend stort te Boutersem-Kerkom bekend is.

Vraag nr. 84 van 12 februari 1985 van de heer D. VERVAET

Luchthavenaccommodaties te Zaventem — Uitbreiding

De plannen om de luchthavenaccommodaties te Zaventem uit te breiden, kennen grote tegenstand vanwege de boeren. Door deze plannen zouden immers heel wat landbouwgronden worden ingepalmd.

Er was in het verleden reeds een gestadige uitbreiding van de luchthaven : de verlenging van de startbanen, de aanleg van de vrachtluchthaven, de ring rond Brussel, enz. Zo werden o.a. te Melsbroek de beschikbare landbouwgronden herleid van 400 ha tot 100 ha.

Kan de Minister mij een antwoord geven op de volgende vragen.

1. Werd er bij uw diensten van Ruimtelijke Ordening, Landinrichting en Natuurbehoud een bouwen exploitatievergunning aangevraagd voor de uitbreiding van de luchthaven te Zaventem?
Zo ja, werd hierover dan reeds een beslissing genomen?
2. Is de uitbreiding van de luchthaven conform met de bestemming van het betreffend gebied op het gewestplan?

Antwoord

Gevolggevend aan zijn parlementaire vraag kan ik het geachte lid het volgende mede te delen.

Uit inlichtingen ingewonnen bij de provinciale directie van AROL blijkt dat door deze directie sinds juni 1984 drie aanvragen gunstig werden geadviseerd m.b.t. de luchthavenaccommodatie. Het betreft gebouwen met een ambachtelijk karakter welke werden voorzien om ingepland te worden in of aansluitend bij het bestaande gebouwencomplex van de luchthaven. Alle gebouwen bevinden zich in de zone van openbaar nut zoals aangegeven is op het gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse. Er zijn geen plannen bekend tot uitbreiding van de luchthaven buiten de op het gewestplan aangegeven zone voor openbaar nut.

Vraag nr. 85 van 12 februari 1985 van de heer D. VERVAET

Eigenaars van gronden gelegen in reservegebied voor woonwijken — Vergunning voor afsluiting

Het gebeurt regelmatig dat personen eigenaars zijn van enkele tientallen aren grond die gelegen zijn in een „reservegebied voor woonwijken” (gele achtergrondkleur met rode gekruiste strepen).

Deze personen wensen de weide te laten begrazen door enkele schapen of konijnen. Hiervoor is het echter noodzakelijk een afsluiting van ongeveer 1,5 m te plaatsen, alsmede een hok of stal.

Graag had ik vernomen of deze personen hiervoor een vergunning moeten vragen en of ze in bevestigend geval, hiervoor een vergunning zullen krijgen.

Te noteren valt dat velen geen landbouwer zijn en deze dieren slechts wensen te houden als hobby of desnoods als nevenberoep.

Antwoord

Gevolggevend aan zijn parlementaire vraag kan ik het geachte lid het volgende mededelen. In het algemeen kan worden gesteld dat de reservegebieden voor woonwijken bestemd zijn voor de aanleg van woonwijken die als een stedenbouwkundig geheel zijn opgevat.

Tot zolang de voorwaarden tot het benutten van het reservegebied niet zijn vervuld, mogen in deze gebieden slechts werken en handelingen worden uitgevoerd die met de bestemming, aangegeven door de grondkleur in het gewestplan, overeenkomen.

Daar de grondkleur in het gewestplan meestal een agrarische bestemming aangeeft, vallen deze gronden onder de bepalingen van art. 11 van het KB van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen.

Volgens deze bepalingen mogen de agrarische gebieden enkel de gebouwen bevatten die voor het bedrijf noodzakelijk zijn, alsmede de woning voor de uitbater van het leefbaar bedrijf.

Dit sluit niet uit dat de percelen worden afgesloten. Immers, afsluitingen van lichte constructie zoals deze welke bestaan uit betonpalen en draad, uit betonplaten met een maximumhoogte van 30 cm en draad of draadgas, zijn ingevolge de bepalingen van art. 2 van het koninklijk besluit van 16 december 1971 vrijgesteld van bouwvergunning.

Evenzo kunnen kleine constructies, bijvoorbeeld als schuilplaats voor klein vee worden opgericht, zij dat hiervoor wel een bouwvergunning nodig is. Mede rekening gehouden met de toekomstige bestemming en de stedenbouwkundige bepalingen, kunnen dergelijke kleine constructies in principe opgericht worden zonder dat de aanvrager noodzakelijkerwijze landbouwer moet zijn. De leefbaarheid van het bedrijf wordt wel ter sprake gebracht wanneer verblijfsgelegenheid bij de bedrijfsgebouwen wordt opgericht.

Vraag nr. 86
van 13 februari 1985
van de heer J. DE MOL

Trechtersvallen — Ontsnappingskansen voor kleine vogels

Trechtersvallen worden gebruikt voor het verdelgen van kauwen, zwarte kraaien, eksters en Vlaamse gaaien.

Hetzelfde systeem wordt ook door ringen — met een vergunning — gebruikt om vogels te ringen. Het enige verschil is dat ringers met kleinere mazen werken. De trechters en al het andere materiaal is in beide gevallen identiek. Het trechtersysteem werkt zo effectief dat zelfs de kleinste vogels, zoals mezen, in de val blijven.

Graag vernam ik van de geachte Minister een antwoord op de volgende vraag.

Beschermde vogels zoals kranvogel en tortel komen regelmatig terecht in de vallen die opgezet worden om kraaiachtigen te verdelgen. Hoe kunnen deze vogels ontsnappen, als uit de identieke vallen van ringers zelfs kleinere vogels niet weg kunnen? De mazendoorsnede van 4 cm is immers veel te klein om kranvogels en tortels door te laten.

Antwoord

Ik kan het geachte lid mededelen dat in de bij de bestrijding van kraaiachtigen gebruikte vallen blijkbaar geen kranvogels en slechts uitzonderlijk tortels worden aangetroffen, wegens de constructie van de kooien en de aard van het gebruikte lokaas.

Andere vogels dan kraaiachtigen moeten trouwens worden vrijgelaten bij het nazicht der kooien.

Vraag nr. 87
van 13 februari 1985
van de heer J. DE MOL

Wachtbekken op de Dijle — Ongunstig advies

Uit een ecologische studie, uitgevoerd door de Universitaire Instelling Antwerpen, in opdracht van de

Landelijke Waterdienst, blijkt dat de geplande bouw van een wachtbekken op de Dijle totaal onverantwoord is. De openbaarmaking van deze ecologische studie werd door een woordvoerder van de Landelijke Waterdienst niet aanvaard.

Graag vernam ik van de geachte Minister een antwoord op de volgende vragen.

1. Is het juist dat deze ecologische studie erg ongunstig — vanuit ecologisch standpunt — uitvalt voor het geplande wachtbekken?
2. Op welke wijze zal met deze ecologische bezwaren rekening gehouden worden? Welk alternatief wordt voor het op ecologisch vlak onaanvaardbare wachtbekken voorzien?
3. Meent u niet dat de openbaarmaking van ecologische studies de regel zou moeten zijn?
Kan u in dit verband de weigering — in eerste instantie — van de Landelijke Waterdienst goedkeuren?
4. Voorziet u maatregelen om de openbaarmaking van ecologische studies te reglementeren? Voorziet u ook de publikatie van een ecologische studie als document?
5. De UIA-studie stelt tevens als alternatief voor kleine, vaak voorkomende overstromingen, op te lossen via een overpompinstallatie; hierdoor zou het water van de Dijle naar de Leuvense Vaart gebracht worden. Hebben uw diensten deze oplossing reeds bestudeerd?

Waarom werd ze eventueel niet weerhouden?

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid mede te delen dat ik de Universitaire Instelling Antwerpen belast heb met een landschapsecologisch onderzoek betreffende de mogelijke gevolgen van een eventuele inplanting van een wachtbekken op de Dijle. Het is geenszins de taak van de UIA zich uit te spreken over het al dan niet aanvaardbaar karakter van dit waterbeheersingswerk. De betrokken studie is nog steeds niet aanvaard, en bijgevolg nog niet als voltooid te beschouwen. Contractueel werd overeengekomen dat deze studie door de opdrachthouder mocht aangewend worden voor wetenschappelijke doeleinden, publicatie inbegrepen. Het is uiteraard duidelijk dat dit slechts kan geschieden na aanvaarding en goedkeuring door mijn diensten.

Op de specifieke vragen van het geachte lid heb ik de eer het volgende te antwoorden.

1. De studie maakt thans het voorwerp uit van een eerste onderzoek door mijn diensten. Er worden inderdaad door de opdrachthouder ecologische bezwaren geopperd.
2. De uiteindelijke oplossing, welke weerhouden zal worden, maakt het voorwerp uit van een onderzoek door mijn diensten. Met dit doel wordt een breed overleg georganiseerd in het raam van een Bijzonder Waterbeheersingsprogramma.
3. Wat de openbaarmaking van ecologische studies betreft ben ik de mening toegedaan dat zulks maar mogelijk is in het raam van een algemene

beslissing, waarbij openbaarheid van bestuur wordt opgelegd aan alle organen van de uitvoerende macht, zoals de administraties van het Rijk, de Gemeenschappen, de Gewesten, de provincies, de gemeenten, enz..

De ambtenaar van de Landelijke Waterdienst (thans de Dienst Landbouw) heeft correct gehandeld in overeenstemming met artikel 9 van het statuut van het Rijkspersoneel, dat tevens van toepassing is op de personeelsleden van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap.

4. Zie 3.

5. Het behoort tot de opdracht van de Dienst Landbouw zich breedvoerig te informeren en mij de best verantwoorde oplossing voor te leggen.

Vraag nr. 88
van 13 februari 1985
van de heer F. GEYSELINGS

Bosgebied te Duffel- Rumst — Boomkappingen

Te Duffel/Rumst bevindt zich nog een aaneengesloten bosgebied waarin op dit ogenblik ca. 15.000 bomen groeien. Precies in dit gebied is een project ontworpen om een spaarbekken in te planten, dat gezegd moet dienen om de veiligheidsduur van het drinkwater bij calamiteiten te verhogen.

Geen mens begrijpt waarom die 15.000 bomen met aangepaste flora en fauna moeten verdwijnen voor de aanleg van een waterreservoir terwijl de Provincie Antwerpen slechts 65% van het huidige beschikbare water benut.

Kan de Minister mij antwoorden op de volgende vraag.

Sinds meer dan een week worden in dit bosgebied kanjers van bomen gekapt. Dit gebeurt door private personen die vooral werken wanneer het donker is en tijdens de weekends.

Werd hiervoor een rechtmatige vergunning uitgereikt? Zo ja, wanneer?

Antwoord

In verband met in de rubriek vermelde aangelegenheid kan ik het geachte lid meedelen dat deze kappingen gebeuren in uitvoering van de bouwvergunning die is afgegeven op 13 september 1984 aan de heer Staatssecretaris van Volksgezondheid en Leefmilieu, voor het bouwen van een veiligheidsreservoir, op het grondgebied van de gemeente Rumst en Duffel.

De bouwaanvraag werd ingediend op grond van artikel 48 van de wet van 29 maart 1962, houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en de Stedebouw.

Uit Stedebouwkundig oogpunt kon voor deze aanvraag artikel 20 van het KB van 28.12.1972 worden toegepast.

Deze boomkappingen (1ste fase) gebeuren nu ingevolge een openbare verkoop (voor de gronden welke

reeds eigendom zijn van AWW) en staat onder toezicht van het Bestuur van Waters en Bossen (AROL). De opbrengst ervan gaat rechtstreeks naar de Intercommunale Vennootschap „Antwerpse Waterwerken”. Bij het afgeven van de bouwvergunning werd als voorwaarde gesteld dat de nodige aanplantingen zullen moeten gebeuren, ten einde tot een aangepaste landschapsintegratie te komen, dit dient te gebeuren in overleg met het Bestuur voor Landinrichting en Groenbeheer.

J. BUCHMANN
GEMEENSCHAPS MINISTER VAN
HUISVESTING

Vraag nr. 5
van 6 november 1984
van de heer J. DE MOL

Besluit van de Vlaamse Executieve van 16 maart 1983 inzake bouwpremies — Vereenvoudiging procedurevoorschriften

De Vlaamse Executieve heeft in zijn besluit van 16 maart 1983 tot instelling voor het Vlaamse Gewest van een bouwpremie een nieuwe reglementering ingevoerd, teneinde te kunnen bijdragen in de relance van de bouwnijverheid. Een van de beoogde middelen daartoe was de vereenvoudiging en de uniformisering van de procedure. De praktijk wijst uit dat er nog verdere logische vereenvoudigingen zouden kunnen doorgevoerd worden.

De vereenvoudiging die we voorstellen en waarvoor we het standpunt van de Gemeenschapsminister wensen te vernemen, zou tevens een correcte aanpassing betekenen van de bevoegdheden zoals ze in het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap verdeeld werden tussen het Bestuur van de Huisvesting en de Administratie voor Ruimtelijke Ordening en Leefmilieu.

Artikel 5, § 4 van bovengenoemd besluit geeft de taak weer voor de provinciale AROL. Ze bestaat uit het opmaken van een attest, concreet het formulier A genoemd. AROL moet daartoe nakijken of de voorwaarden, zoals vermeld in art. 5, § 1 en 3 vervuld zijn.

Ons voorstel bestaat er in deze taak integraal aan de burgemeester toe te vertrouwen. De argumenten die voor pleiten :

1. de burgemeester, als hoofd van het **schepencollege** verkreeg reeds fundamentele bevoegdheden en verantwoordelijkheden in dit besluit :
  - op het gemeentebestuur wordt ook het formulier A afgegeven volgens art. 4, § 1;
  - de burgemeester bevestigt in een attest dat het buitenmetselwerk van de nieuwe woning voltooid is. Art. 10;
  - de burgemeester bevestigt dat de woning gesloopt is of niet meer als woning dient; Art. 11, § 1-b;

- deze taken veronderstellen toezicht en controle ter plaatse en/of op de plannen. Het nazicht van de plannen zou dus een kleine bij komende taak zijn.
- 2. In art. 8-a staat een fundamentele fout. De tekst luidt: „de woning laten bouwen naar de door het bevoegde provinciale bestuur van de Stedebouw en Ruimtelijke Ordening goedgekeurde plannen.” Welnu de bouwvergunning en de daarbij horende plannen voor privéwoningen worden „nooit” door de gemachtigde ambtenaar van AROL goedgekeurd en afgegeven maar „altijd” door het schepencollege. Het schepencollege is verantwoordelijk voor de afgifte van de bouwvergunningen en dit volgens de rechtsleer en de rechtspraak. De gemachtigde ambtenaar geeft slechts „een advies” en over door het schepencollege rechtstreeks afgegeven bouwvergunningen in verkaveling en BPA's heeft hij slechts een schorsingsrecht.
Het zou dan ook maar logisch zijn dat het bevoegde en verantwoordelijke schepencollege de conformiteit tussen de vergunde bouwplannen en de opgelegde normen zelf zou attesteren. De stap naar AROL maakt een vorm van dubbel gebruik uit;
- 3. AROL doet bouwpremiecontroles ter plaatse. Zij overschrijden hun bevoegdheden. Art. 13, § 2 in samenlezing met art. 8 geeft deze bevoegdheid alleen aan de Administratie voor Huisvesting. Ons voorstel zou deze onregelmatigheid automatisch wegnemen. Ook de omzendbrief van 17 okt. 1980 stelt op blz. 3 en 4 dat bij twijfel of opmerkingen van Stedebouw, afgevaardigden van Huisvesting een onderzoek kunnen instellen en niet deze van Stedebouw;
- 4. controles op het percentage nieuwbouw bij verbouwingen kunnen rationeler door het plaatselijk bestuur nagezien en beoordeeld worden ;
- 5. de nabijheid van de bouwheer en de architect om eventueel verduidelijkingen te geven aan de gemeente ;
- 6. de kaders van de provinciale besturen voor Ruimtelijke Ordening werden gehalveerd, zodat zij deze taak toch niet meer naar behoren zullen kunnen vervullen ;
- 7. de Gemeenschapsminister van Ruimtelijke Ordening is niet bevoegd voor Huisvesting. Door AROL van de taak te ontlasten, wordt de huidige situatie, dat deze Minister ten onrechte belast is met de uitvoering van bovengenoemd besluit, rechtgezet;
- 8. de Vlaamse Executieve huldigt het principe van decentralisatie van bevoegdheden;
- 9. de bouwpremies in AROL worden thans behandeld door klerken en opstellers, zodat deze taak geen specifieke vereisten stelt en ze derhalve gemakkelijk door het gemeentepersoneel kan vervuld worden ;
- 10. voor de burger tenslotte wordt de procedure een stap verkort; eenvoudiger en op mensenmaat zonder inmenging van een vreemde administratie.

Een alternatief zou er in bestaan dat de Administratie voor Huisvesting zelf het formulier A zou opmaken, gebaseerd op een door de gemeente voor eensluidend verklaard vergund bouwplan, dat de aanvrager meestuur met zijn premieaanvraag. De Administratie voor Huisvesting bezit immers een kader met technisch bevoegd personeel en kan beroep doen op de Gewestelijke Comités voor Huisvesting.

Mag ik van de Gemeenschapsminister vernemen of hij zijn besluit in het licht van bovengenoemde overwegingen voor aanpassing vatbaar acht en daartoe initiatieven zal nemen?

N.B.: Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer P. Akkermans, Gemeenschapsminister van Ruimtelijke Ordening, Landinrichting en Natuurbehoud.

Antwoord

De vraag van het geachte lid heeft ten zeerste mijn aandacht getrokken. Het is ongetwijfeld juist dat sommige gemeentebesturen in hun technische diensten over voldoende geschoold personeel beschikken om het formulier A behoorlijk te kunnen aanvullen.

In andere gemeentebesturen is er echter vaak een personeelstekort en kan getwijfeld worden aan de aanwezigheid van de vakkundigheid die ter zake vereist is.

Bij de aanvulling van het formulier A gaat het niet alleen om de opmeting van de vertrekken maar moet tevens worden nagegaan of de technische minimumvoorwaarden vastgesteld bij het ministerieel besluit van 18 maart 1981 vervuld zijn. De Minister, die de Huisvesting onder zijn bevoegdheid heeft, stelde voorts de modaliteiten tot het berekenen van de totale oppervlakte van de nieuwe woning vast. Mettertijd is hieromtrent een uitgebreide jurisprudentie gegroeid. In geval van grondige verbouwing moet ook het percentage van het behouden gedeelte volgens strikte normen worden berekend.

De door AROL op het formulier A vermelde gegevens evenals de door andere besturen en administraties verstrekte inlichtingen gelden trouwens maar als een niet-bindende informatie om te kunnen controleren of de voorwaarden gesteld in de **bouwpremiereglementering** vervuld zijn. Alle betwistingen inzake het formulier A vallen derhalve onder zijn bevoegdheid en de onderzoeken daaromtrent worden door mijn Administratie ingesteld.

In het licht van die vaststelling lijkt het mij niet aangewezen de aanvulling van het formulier A aan de gemeentebesturen toe te vertrouwen.

Aangaande het alternatieve voorstel namelijk de aanvulling van het formulier A door de Administratie voor de Huisvesting zelf te laten doen, pleiten verschillende redenen voor die oplossing.

Op dit ogenblik beschikt mijn Administratie echter niet over personeel om die opdracht te kunnen overnemen.

In de toekomst zal evenwel in de mate van het mogelijke met de suggesties van het geachte lid worden rekening gehouden.

**DE WULF
GEMEENSCHAPS MINISTER VAN GEZOND-
HEIDSBELEID**

**Vraag nr. 17
van 24 januari 1985
aan de heer F. GEYSELINGS**

Asbestbevlokkings van gebouwen — Maatregelen

Wens terug te komen op mijn parlementaire vraag van 9 van 23.12.1984 i.v.m. de preventieve maatregelen inzake asbestbevlokkings van gebouwen.

Op mijn vraag of uw departement het aantal gebouwen kent dat met asbestbevlokkings behandeld is en waar deze zich situeren, werd geantwoord dat er onlangs een milieudisciplinaire werkgroep werd opgericht binnen het Instituut voor Hygiëne en Epidemiologie om een juist beeld te krijgen van de werkelijke situatie in ons land wat betreft o.a. de gebouwen waar zich een asbestprobleem zou kunnen voordoen.

Mijn vraag lijkt niet goed begrepen te zijn. Het gaat er om alle gebouwen die met asbestbevlokkings worden behandeld en dus niet deze waar zich reeds een asbestprobleem heeft voorgedaan. Welke maatregelen worden er in deze gebouwen getroffen om eventuele zoekers en werknemers te beschermen?

Antwoord

tegenstelling tot de mening van het geachte lid werd de vraag nr. 9 van 23 december 1984 wel goed begrepen. Om de gebouwen te kennen, die met asbestbevlokkings werden behandeld, en die een eventueel asbestprobleem kunnen veroorzaken, is het loevend dat de mogelijkheid tot het opmaken van een inventaris van deze gebouwen wordt onderzocht.

De maatregelen die tot op heden worden getroffen als onderzoek blijkt dat er zich een asbestprobleem voordoet kunnen als volgt worden samengevat:

- sluiting van de betrokken plaatsen of gebouwen;
- opstellen van een gedetailleerde procedure om de aanwezige asbestlagen hetzij te verwijderen hetzij in te kapselen.

Zowel voor het verwijderen van asbestlagen als voor het afvoeren van de asbestmassa worden zeer strikte en strenge richtlijnen voorgeschreven om iedere blootstelling aan asbestvezels zowel voor de werknemers als voor de eventueel omwoners te vermijden?

**Vraag nr. 18
van 25 januari 1985
aan de heer J. BOSMANS**

Houtbeschermmingsmiddelen — Schadegevolgen

aan de geachte Gemeenschapsminister mij medede-

of er in het Vlaamse Gewest houtbeschermmingsmiddelen die pentachloorphenol en hexachloorcyclohexaan bevatten verhandeld worden;

2. welke normen en maatregelen in voege zijn m.b.t. de emissie van deze stoffen in de binnenruimten van woningen ;
3. of er reeds schadegevallen bekend zijn in het Vlaamse Gewest bij de bevolking naar aanleiding van de inhalering van deze stoffen.

Antwoord

Ik heb de eer op de door het geachte lid gestelde vragen, de volgende inlichtingen mede te delen.

1. De produkten die pentachloorphenol en hexachloorcyclohexaan bevatten, worden vooraleer ze in ons land in de handel mogen worden gebracht, aan een strenge erkenningsprocedure onderworpen.

Deze erkenning behoort nog tot de nationale bevoegdheid waar het geachte lid dus alle verdere inlichtingen kan bekomen bij de Administratie Volksgezondheid — dienst Farmaceutische Inspectie.

2. Bij gebrek aan wettelijke normen voor deze stoffen in de binnenlucht van woningen, wordt meestal verwezen naar de hoogst toegelaten concentratie in arbeidsplaatsen, de zgn. MAK waarde. Voor de binnenatmosfeer van woningen wordt deze waarde gedeeld door een veiligheidsfactor 100.

De streefwaarde voor beide stoffen in de binnenlucht zou dan een maximum concentratie van $5 \mu/m^3$ bedragen.

3. Voor het Vlaamse Gewest werden er tot nu toe voor een 8 tal klachtgevallen pentachloorphenol-metingen uitgevoerd door het Instituut voor Hygiëne en Epidemiologie.

Bij 3 gevallen werd een laag gehalte aan PCP gemeten. Bij de 5 overige gevallen waren de resultaten, zonder het streefcijfer van $5 \mu g/m^3$ te overschrijden toch eerder aan de hoge kant.

Voor hexachloorcyclohexaan werd de streefwaarde 1 maal overschreden.

**Vraag nr. 20
van 7 februari 1985
aan de heer P. VAN GREMBERGEN**

Anti-rookgedrag en gezondheidsopvoeding — Voorlichting op school

Zowel het medisch schooltoezicht, georganiseerd door de wet van 21 maart 1964 als de verbetering van de gezondheidstoestand van de bevolking behoren tot de specifieke bevoegdheden van de Gemeenschapsminister van Gezondheidsbeleid.

In het kader van de experimentele vernieuwing die door het medisch schooltoezicht wordt nagestreefd op het vlak van riskante leefgewoonten bij de jeugd ligt er een belangrijk werkterrein in het beïnvloeden van het rookgedrag van jongeren.

Graag vernam ik van de geachte Minister een antwoord op de volgende vragen.

1. Welke initiatieven hij reeds heeft genomen om de jongeren, en meer speciaal de schoolgaande jeugd te sensibiliseren voor het aanleren van gezonde levensgewoonten en hen dus te wijzen op de gevaren van het roken?
2. Welke wijzigingen in de wet op het medisch schooltoezicht nodig zijn om meer preventief en gezondheidseducatief te werken?
3. Welke stappen hij reeds heeft ondernomen om tot een reglementering van het roken op school zowel voor jongeren als voor leerkrachten, te komen en dit tav de nationale Minister van Onderwijs en van de Gemeenschapsminister van Onderwijs?

Antwoord

1. Inzake de beperking van het rookgedrag van jongeren heb ik volgende initiatieven genomen.

In samenwerking met het Belgische Rode Kruis en de Rijksuniversiteit te Gent zijn er lessenpakketten in gezondheidsvoorlichting opgesteld voor elk leerjaar van de basisschool.

De bedoeling van deze pakketten is kinderen zo vroeg mogelijk op te voeden in een gezond klimaat en hen de voordelen van een gezonde leefwijze te doen inzien.

Lessenpakketten voor het secundair onderwijs worden voorbereid en zullen o.a. ook het rookprobleem behandelen.

De pakketten worden verder ondersteund door allerhande initiatieven. Zo organiseert het door mij gesubsidieerde coördinatiecomité anti-tabak elk jaar een week van de tabaksvrije school en richt het zich met zijn lessenproject TABAH specifiek naar 12- tot 15-jarige jongeren.

Ook zal op mijn initiatief in de maand november een aantal schooltelevisie uitzendingen worden gewijd aan het thema „ riskante leefgewoonten “, de tabakspreventie zal hierbij zeker aan bod komen.

Tenslotte zijn twee voorlichtingsbrochures inzake rookgedrag nl. „ Documentatiemap roken ” en de brochure „ Hoe stop je met roken ” gratis op mijn diensten verkrijgbaar.

2. Bij de experimentele vernieuwingen, die doorgevoerd zijn binnen het medisch schooltoezicht (besluit van de Vlaamse Executieve van 27/6/1984), worden de medisch schooltoezicht-equipes (MST) een aantal gezondheidsvoorlichtende taken toegewezen. Zo dienen ze tijdens het periodiek klinisch onderzoek aan de leerlingen advies te geven m.b.t. gezonde leefgewoonten.

Maar ook op andere momenten moeten leerlingen met hun vragen omtrent gezondheid bij de MST-leden terecht kunnen.

Het MST-team dient zich in te zetten voor een gezond klimaat op school. In dit verband kan het team bijvoorbeeld adviseren omtrent het rookverbod op school.

De hoger vermelde gezondheidsvoorlichtingspakketten dienen eveneens door het MST-team te worden ondersteund.

3. Het uitvaardigen van een rookreglementering op school behoort tot de bevoegdheid van de Onderwijsministers. Door de Minister van Nationale Opvoeding werd in een circulaire, gestuurd aan alle schoolinrichtingen, het roken verboden aan het onderwijzend personeel tijdens de uitoefening van de dienst.

Het MST-team, dat de opdracht heeft te waken over een gezond leefklimaat op school kan, in samenspraak met de scholengemeenschap, komen tot een plaatselijke reglementering van het rookgedrag.

Deze reglementering moet volgens mij steeds samengaan met gezondheidsvoorlichtende activiteiten.

Vraag nr. 21 van 13 februari 1985 van de heer F. GEYSELINGS

Kempen en Noord-Limburg – Vervuiling met allerlei zware metalen

In Noord-Limburg en zelfs in de Kempen is, als ik de berichten mag geloven, de bodem op verschillende gebieden ernstig vervuild met allerlei zware metalen, waaronder het gevaarlijke cadmium. Van artsen heb ik vernomen dat in die streek meerdere mensen aan een cadmiumnier lijden.

In de Europese Gemeenschap zouden een aantal projecten bestaan betreffende de toxiciteit van cadmium. Tot de recente werkzaamheden op dit gebied behoren toxicologische (dier-) studies over de effecten van cadmium op de nierfunctie en over de eventuele kankerverwekkende eigenschappen van bepaalde cadmiumverbindingen.

Kan de Minister mij antwoorden op de volgende vragen?

1. Bestaat er in het Vlaamse land een of ander project om de effecten na te gaan van cadmium op de nierfunctie en betreffende eventuele kankerverwekkende eigenschappen van bepaalde cadmiumverbindingen? Zo ja, wat zijn de resultaten? In ontkennend geval, waarom niet?
2. Mag de Vlaamse Executieve een beroep doen OP de studies van de betrokken Europese commissies? Zo ja, werd op deze samenwerkingsmogelijkheid reeds een beroep gedaan?
3. Hoe is de toestand van de cadmiumvervuiling in de Kempen en in Noord-Limburg? Wat wordt er op dit ogenblik aan gedaan? Hoeveel mensen lijden in deze gebieden aan een cadmiumnier?

Antwoord

1. Reeds in 1983 werd door de Gouverneur van Limburg een werkgroep opgericht om het Probleem van de verontreiniging door zware metalen te bestuderen.

Door de subgroep „ gezondheidszorg ” van deze werkgroep werd een pilotstudie uitgevoerd om de mogelijke gevolgen van de cadmiumverontrei-

niging op het menselijk organisme bij de bevolking in Noord-Limburg na te gaan.

De gemiddelde waarden van cadmium in bloed en urine bij de onderzochte personen vallen binnen de normale grenzen, maar toch kan men vaststellen dat er een verhoogde lichaamsbelasting is aan cadmium.

Aangezien het hier een zeer kleine groep betreft, is het niet mogelijk uit de bekomen resultaten een algemeen besluit te trekken. Hiertoe zou een grootschaliger onderzoek op de bevolking van de Kempen — en Noord-Limburg dienen te worden uitgevoerd.

2. Meerdere internationale instanties zoals de Europese Gemeenschappen, de Wereldgezondheidsorganisatie en dgl. beschikken reeds over een uitgebreide documentatie en overzichten van literatuurgegevens betreffende de schadelijkheid van cadmium voor de mens, toxicologische proeven op dieren enz...

Het spreekt vanzelf dat de verantwoordelijke diensten van de Vlaamse Gemeenschap kennis kunnen nemen van deze gepubliceerde studies.

Daarnaast wordt op dit ogenblik een grootschalig onderzoek uitgewerkt naar de effecten van cadmium op de gezondheid van de mens. Dit onderzoek zal geschieden in samenwerking met internationale organismen en zal worden uitgevoerd op een bevolkingsgroep uit de drie gewesten van ons land.

3. Wat betreft het gedeelte van deze vraag dat tot mijn bevoegdheid behoort, verwijs ik u naar mijn antwoord onder punt 2. Het grootschalig onderzoek dat gepland wordt, zal hier waarschijnlijk een duidelijker inzicht in geven.

J. LENSSENS
GEMEENSCHAPSMINISTER VAN LEEF-
MILIEU, WATERBELEID EN ONDERWIJS

Vraag nr. 321
(zitting 1983-1984)
van 1 oktober 1984
van de heer J. GABRIELS

Stortplaats voor vlieggas te Eisden — Exploitatie en bescherming kwaliteit van het grondwater

De Bestendige Deputatie van Limburg heeft onlangs een vergunning afgegeven aan de Kempische Steenkoolmijnen om vlieggas te storten in de omgeving van de mijn te Eisden. De NMDW heeft in de omgeving van het stort een zeer belangrijk waterwinningsgebied liggen. Infiltratie van het vlieggas in het waterwingebied zou tot gevolg kunnen hebben dat het grondwater, bestemd voor consumptie, zou bedreigd worden.

Graag had ik van de Minister een antwoord vernomen op de volgende vragen.

1. Heeft de Bestendige Deputatie van Limburg inderdaad een vergunning afgegeven aan de Kempische Steenkoolmijnen voor een stortplaats van

vlieggas? Onder welke voorwaarden is deze vergunning afgegeven?

2. Is het juist dat de NMDW een ongunstig advies heeft gegeven voor het toelaten van deze stortplaats van vlieggas?

Waren er verder nog andere bezwaren van andere diensten in verband met het verlenen van deze vergunning?

Mag ik een juist inzicht in de bemerkingen van deze andere diensten?

3. In hoeverre is vlieggas inderdaad een gevaar voor de bezoedeling van het grondwater?

Is het de Minister bekend dat vlieggas de nodige milieuhinder in de vorm van stof met zich meebrengt?

4. Hoeveel vergunningen en op welke plaatsen zijn er reeds gegeven om via een monostort vlieggas op te slaan?

5. In welke mate is er gevaar voor de bezoedeling van het grondwater door middel van deze storten?

6. Mag ik tot slot vernemen welke wetenschappelijke studies tot op heden hebben aangetoond dat vlieggas geen gevaar oplevert voor het leefmilieu?

Welke studies hebben aangetoond dat vlieggas wel gevaar oplevert voor het leefmilieu?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid mededelen wat volgt.

1. De Bestendige Deputatie heeft op 26 juli 1984 vergunning verleend aan de NV Kempische Steenkoolmijnen voor het uitbaten van een stortplaats voor vlieggas te Maasmechelen. Deze vergunning loopt tot 31 december 1985, waarna de stortplaats nog gedurende twee jaar als noodstortplaats kan gebruikt worden tot 31 december 1987.

Het beroep, ingesteld door AGALEV tegen deze beslissing werd verworpen door het ministerieel besluit van 3 december 1984.

De afgegeven exploitatievergunning met de uitbatingvoorwaarden en het ministerieel besluit van 3 december 1984 worden aan het lid persoonlijk toegestuurd.

2. De NMDW heeft inderdaad een ongunstig advies gegeven voor het toelaten van de stortplaats in kwestie. In de exploitatievergunning afgegeven door de Bestendige Deputatie worden uitvoerig alle bezwaren of overwegingen van de verschillende adviesverlenende instanties weergegeven.

De NMDW is bij dit ongunstig advies gebleven, doch is akkoord gegaan met de overige adviesverlenende instanties om de continuïteit van het vlieg-asproducerende bedrijf niet in het gedrang te brengen.

3. Vliegassen afkomstig van kolengestookte installaties bestaan bijna volledig uit anorganische bestanddelen waarvan het grootste deel amorf is en een glasachtige structuur bezit. Vermits de glasfa-

ze slechts traag wordt aangetast, is de uitloogbaarheid van de ingekapselde elementen dan ook beperkt.

Anders ligt het in de latere fase van rookgasbehandeling waarbij elementen condenseren op deze matrix. Deze elementen zullen immers bij een eerste contact met water uitlogen.

Bij hydraulisch transport van het vliegias naar een stortplaats, kan worden verwacht dat het transportwater een duidelijke aanrijking van volgende elementen vertoont: Se, As, Sr, Na, K, Mn, Ca, F en N. Het transportwater dient dan ook gerecupereerd te worden.

Eenmaal gestort kan de uitloging van zware metalen en anorganische elementen per tijdseenheid verder als gering worden bestempeld, gezien de doorstromingsnelheid voor water doorheen de vliegiasmassa slechts in de grootte-orde van 10^{-7} m/s ligt.

In het verleden is gebleken dat, wat voornoemde vliegiasstortplaats betreft, het in de bodem dringende transportwater kan zorgen voor verontreiniging van het te winnen water met mangaan en sulfaten.

Gezien vliegias o.a. gekenmerkt wordt door een zeer kleine deeltjesgrootte (meer dan 90% kleiner dan 80 micrometer), kan stofontwikkeling inderdaad optreden bij :

1. droog transport van vliegias;
2. droog storten van vliegias;
3. uitdrogen van een niet afgedekte bovenlaag van een vliegiasdeponie.
4. Momenteel zijn er reeds 6 vergunningen verleend voor de exploitatie van een monostort voor vliegias:
  - Evergem: Doomzeelse straat (Ebes NV)
  - Gent : Rodenhuizekaai (Ebes NV)
  - Maasmechelen (Kempense Steenkoolmijnen NV)
  - Mol: Donk (Ebes NV)
  - Mol : kanaal Bocholt-Herentals (Ebes NV)
  - Schelle : Tuinlei (Interescout NV)
5. Door de NV Ebes te Mol (Donk, Lichtstraat) worden reeds gedurende meer dan 10 jaar vliegiasen gedeponerd beneden het grondwaterniveau in een verlaten zandwinning. De aanvoer van de vliegiasen gebeurt hydraulisch zonder recirculatie van het transportwater.

Een gedeelte van het verdringingswater wordt na bezinking in de nabijgelegen Witte Nete geloosd.

In 1982 werd door de VZW Vinçotte in de omgeving van de stortplaats een grondwateronderzoek uitgevoerd in opdracht van de NV Ebes.

Grondwaterstalen genomen in twee geboorde putten met een diepte van 8 m brengen aan het licht dat het grondwater in de westelijke put niet merkbaar verschilt van het water in de oostelijke put (referentieput omdat de grondwaterstroming van oost naar west is gericht). Het storten van vliegias heeft dus volgens deze resultaten geen invloed gehad op de kwaliteit van het grondwater in de

staalnameput een 30-tal meter ten westen van de stortplaats (Vinçotte, proces-verbaalanalyse, 1983).

Volgens het LISEC moet dit statement met enige omzichtigheid gehanteerd worden : daar uit theoretische beschouwingen naar voor komt dat de verticale stroming in een vliegiaspakket primeert op de horizontale, is het mogelijk dat een eventueel verontreinigingsfront zich niet in hetzelfde horizontale vlak als de stortgroeve bevindt; de verontreiniging zou dan in eerste instantie verticaal uit de stortmassa treden. Dit zou betekenen dat slechts een klein gedeelte van het water dat door de stortmassa sijpelt, het grondwater in de westelijke staalnameput beïnvloedt (Milieu-Effect Rapport van het LISEC in verband met ombouw Ebes Langerlo op steenkolen, 1984).

6. De ons bekende wetenschappelijke studies over de invloed van vliegias op het leefmilieu zijn:

- Studie door Vereniging Vinçotte (Controle-Keuring-Expertise), proces-verbaal, analyse 1983 : „vliegias is niet toxisch”;
- Studie door Provinciaal Instituut voor Hygiëne Antwerpen (11 april 1978) : „ geen mutagene cancerogene stoffen”;
- Studie van Laborelec (4 januari 1983);
- Afvalverbrandingsvliegias in vulstof voor asfaltmengsels, Gerardu e.a. Nederland, Wegen, juli-augustus 1984;
- Milieu-Effect-Rapport in verband met ombouw van de oliegestookte elektriciteitscentrale EBES-Langerlo op steenkolen, Lisec, Genk, 1984;
- Studie van W. Van Duyvenbouden (Rijksinstituut voor Drinkwatervoorziening), Nederland 1978:
„ Kwalitatieve beïnvloeding van grond- en oppervlaktewater door het lozen van vliegias in de Staartjeswaard”. (Geringe verhoging van sulfaat-, kalium- en fluoridegehalte. Geen beïnvloeding door sporenelementen, met uitzondering van molybdeen).

- Studie door Nationale Maatschappij der Waterleidingen in verband met invloed van het storten van vliegias te Maasmechelen op de grondwaterkwaliteit. (Verhoging sulfaatgehalte);
- Studie van DS Cherkauer (USA) in verband met invloed van het droog deponeren van vliegias in contact met het grondwater. (Verhoging sulfaten, magnesium en calcium; zware metalen lijken vrij immobiel), 1981.
- Studie van de Central Electricity Generating Board (CEGB) door A. J. Clarke (1981) : „Disposal of ash from UK power stations : environmental problems and answers “. (Slechts het initiële percolaat bevat een te hoge dosis aan elementen zoals chroom en selenium. Het zou af te raden zijn drinkwaterputten te boren binnen een omtrek van enkele honderden meters) ;

- Studie van het Waterloopkundig laboratorium in Delft en het Instituut voor Bodemvruchtbaarheid in Haren in opdracht van de PNEM in verband met de mobiliteit van chemische elementen uit een bestaande vliegaspdump van de Amercentrale te Geertruidenberg. (Geen zijdelingse invloed van metalen, wel van sulfaat. Dit onderzoek had betrekking op het poriënwater).

Tenslotte wens ik het geachte lid erop te wijzen dat ik de problematiek in kwestie reeds heb toegelicht in mijn antwoorden op de schriftelijke vragen van de heer F. Geyselings dd. 20 september 1984 en 31 juli 1984 (nrs. 302 en 254).

Vraag nr. 326

(zitting 1983-1984)

van 10 oktober 1984

van de heer T. KELCHTERMANS

Remo-stort te Houthalen-Helchteren — Bescherming waterwinningsgebied „Maastrichter Meer”

In de onlangs verleende vergunning voor uitbreiding van het Remo-stort is de verplichting opgelegd om de bodem van het nieuwe stort ondoorlaatbaar te maken zodat geen doorsijpeling kan plaatsvinden. Dit stort bevindt zich boven het „Maastrichter Meer”, het waterwinningsgebied voor Heusden-Zolder waarop ook de watertoren aldaar is aangesloten.

Derhalve vernam ik graag van de geachte Minister omstandig antwoord op de volgende vragen.

1. Bestaat hogervermelde verplichting ook voor het reeds bestaande stort? Zo neen, om welke redenen?
2. Hoe zal dienen voorkomen te worden dat doorsijpeling plaatsvindt?
3. Is hierbij ook rekening gehouden met het feit dat bedoeld stort gelegen is in de nabijheid van de koolmijn van Zolder en dat mijnverzakkings in dit gebied schering en inslag zijn? Zo ja, in welke mate? Over welke garanties beschikt men ter zake?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid mededelen wat volgt.

1. Voor de reeds bestaande stortplaats (voor industrieel afval) werden op 10 december 1981 eveneens vergunningsvoorwaarden opgelegd om de bodem van het stort ondoorlatend te maken zodat geen doorsijpeling kan plaatsvinden.

Artikel 111.3.3.2 van de vergunningsvoorwaarden opgelegd bij besluit van de Bestendige Deputatie van de Provincieraad van Limburg dd. 10 december 1981 luidt immers als volgt : „Vooraleer de stortverrichtingen aan te vatten, dienen de bodem van de **zandput** alsook de wanden ervan afgedekt te worden met een ondoorlaatbare folie, waarop een laag zandig materiaal met ongebluste kalk

vermengd wordt aangebracht zodat de ondoordringbaarheid wordt gewaarborgd”.

Bovendien bepaalt artikel 111.3.3.3 in deze voorwaarden ook : „Het ganse areaal van de stortplaats dient gedraineerd te worden. Het gedraineerde en gepercoleerde water dient opgevangen te worden in een speciaal aan te leggen vergaarbekken, waar het desgewenst behandeld en gezuiverd dient te worden om het geschikt te maken voor lozing. Regelmatig zal de graad van zuiverheid van het water nagegaan worden”.

2. Om te voorkomen dat doorsijpeling plaatsvindt, worden twee maatregelen genomen :
  - tijdens het storten moet een draineringslaag boven de ondoorlatende laag aangebracht zijn;
  - na het storten dient een ondoorlatende afdichtlaag bovenop de afvalstoffen aangebracht te worden.
3. Het gebied Houthalen-Helchteren ligt inderdaad aan de rand van een mijnverzakkingsgebied.

In het verslag dd. 12 december 1984 van de heer Hoofdingenieur-directeur der Mijnen en dd. 20 december 1984 van de AROL blijkt echter dat de waterwinningslagen van de regio van Heusden-Zolder, die zich op ± 400 m diepte bevinden, door een plastische kleilaag van ± 80 m dikte en door andere ondoorlatende lagen van de freatische waterlagen aan het oppervlak uitermate goed afgeschermd zijn.

De ligging van het Remo-stort aan de rand van het mijnverzakkingsgebied heeft hierop geen schadelijke invloed.

Vraag nr. 27

van 21 november 1984

van de heer J. DE MOL

Bacteriologische vervuiling van het spaarbekken te Nieuwpoort — Maatregelen

Het spaarbekken van Nieuwpoort is een recreatieoord voor watersporters. BLOSO leidt er onder andere plankzeilers op. In de zomer wordt er ook veel gezwommen.

Nochtans zou het spaarbekken vervuild worden door sluikstortingen en bacteriologisch besmet door rondrijvende krennen.

Gaarne vernam ik van de geachte Minister een antwoord op de volgende vragen.

1. Wordt het water van het spaarbekken van Nieuwpoort regelmatig gecontroleerd op bacteriologische vervuiling? Zo ja, met welke frequentie worden deze controles uitgevoerd, en welke waren tot nu toe de resultaten?
2. Zijn er gevallen bekend van personen die vergiftigingsverschijnselen hebben opgelopen door besmetting via het water uit het spaarbekken?
3. Wordt het water uit het Nieuwpoortse spaarbekken op één of andere manier gezuiverd? Zo ja, op welke manier gebeurt dit?

4. Worden de boorden van het spaarbekken, waar al het vuil en de krenge aanspoelen, regelmatig onderhouden? Wie of welke instantie is verantwoordelijk voor dit onderhoud? Welke kredieten werden in 1983 en 1984 uitgetrokken voor dit onderhoud?

Antwoord

In antwoord op zijn vragen kan ik het geacht lid mededelen wat volgt.

1. Luidens artikel 10 van de wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging zijn de waterzuiveringsmaatschappijen ondermeer belast met de opsporing van elke eventuele oorzaak van waterverontreiniging. Zulks impliceert evenwel niet dat alle waterlopen stelselmatig op de vervuiling moeten worden gecontroleerd.

Ingevolge de bij de Waterzuiveringsmaatschappij van het Kustbekken gesignaleerde vervuiling zal het spaarbekken te Nieuwpoort nu regelmatig worden bemonsterd.

2. Tot op heden zijn er geen gevallen bekend van personen die ziekteverschijnselen hebben opgelopen door besmetting via het water uit het spaarbekken.
3. Aangezien het bedoeld spaarbekken door het Bestuur der Waterwegen bij concessie werd afgestaan aan het BLOSO moet dit bestuur instaan voor het gewoon onderhoud ervan. Het BLOSO heeft op 13 december 1984 laten weten dat alle vuilnis werd geruimd.

4. De vervuiling van het spaarbekken is een probleem dat de uitbaatster voor enorme moeilijkheden stelt.

De meeste vuilnis zou afkomstig zijn van verderop gelegen oevers op de IJzer. Bij een bepaalde windrichting wordt deze vuilnis in een bepaalde hoek van het spaarbekken gedreven, met alle gevolgen van dien.

De Rijkswachtbrigade van Nieuwpoort werd hierover ingelicht. Ook zijn door het BLOSO nu de nodige schikkingen getroffen om wekelijks de oevers van het spaarbekken van vuilnis te ontdoen.

Door het BLOSO zullen overigens andere initiatieven genomen worden in samenwerking met de milieudienst en de technische dienst van de stad Nieuwpoort om vervuiling in de toekomst te voorkomen.

Vraag nr. 31 van 22 november 1984 van de heer J. DE MOL

Verenverwerkend bedrijf Pluvi NV te Dendermonde — Stankoverlast en watervervuiling

De lichtzinnige toekenning van uitbatingvergunningen voor hinderlijke bedrijven is geen nieuw probleem. De manier waarop de NV Pluvi uit Dender-

monde achtereenvolgens een bouwvergunning en een vergunning om afval te verwerken werd verleend, tart echter elke verbeelding.

Uit verschillende gelijkwaardige voorbeelden blijkt dat voor het verwerken van veren tot verenmeel nog geen degelijke systemen voorhanden zijn; de bestaande produktiemethodes zorgen voor onaanvaardbare lucht- en watervervuiling.

In een eerste instantie slaagde de NV Pluvi erin het schepencollege van Dendermonde op slinkse wijze een bouwvergunning te doen goedkeuren. Toen na het verlenen van de bouwvergunning en de uitbatingvergunning duidelijk werd dat het bedrijf voor ontoelaatbare stankoverlast en watervervuiling kon zorgen, werd door de gemeenteraad een Milieu-Effect-Rapport aangevraagd. De Bestendige Deputatie verwierp de gevraagde MER, maar vroeg aan het bedrijf wel een bijkomend onderzoek. Het betrokken bedrijf liet dit bijkomende onderzoek nooit uitvoeren. Nadat zowel de OVAM als de Dendermondse SC een negatief advies uitbrachten over de aangevraagde vergunning om afval te verwerken, keurde de Bestendige Deputatie het dossier toch goed. Tegen dit gunstig advies van de Bestendige Deputatie werd ondertussen ondermeer door de gemeentelijke overheid beroep aangekend bij de Gemeenschapsminister.

Het beroep van de stad Dendermonde en de beroepen van de inwoners van de wijk Lutterzele maken dat een grondige analyse gewenst is. Het uitvoeren van een voldragen en objectief MER vormt hier werkelijk een schoolvoorbeeld.

Antwoord

In antwoord op zijn vraag verwijs ik het geachte lid naar mijn antwoord op zijn interpellatie ter zake dd. 13 december 1984.

Vraag nr. 38 van 5 december 1984 van de heer J. DE MOL

Métallurgie Hoboken-Overpelt — Lozing van zware metalen

Het riviertje Dommel voert volgens een memo van de Brabantse milieufederatie (Nederland) jaarlijks 67 ton zink, 1,4 ton cadmium en 58 kilo kwik over de Belgisch-Nederlandse grens. Er zijn sterke aanwijzingen dat vooral Métallurgie Hoboken-Overpelt grote hoeveelheden zware metalen zoals cadmium, kwik en lood dumpst in de Dommel. Dat is in strijd met de wet omdat de Métallurgie geen vergunning heeft om zware metalen te lozen.

1. Door welke instantie wordt het afvalwater van de Métallurgie gecontroleerd? Welke resultaten gaven de laatste metingen i.v.m. vervuiling door zware metalen?
2. Loost de Métallurgie inderdaad afvalwater met zware metalen in de Dommel? Indien dit zo is, waarom grijpt de Minister dan niet in om de wetgeving ter zake te doen naleven?

Antwoord

1. De bevoegdheid in verband met de controle van het afvalwater, in 't algemeen van Métallurgie Hoboken-Overpelt, berust bij de Vlaamse Waterzuiveringsmaatschappij (VWZ).

De controle van het afvalwater van de firma Métallurgie-Hoboken ligt binnen de bevoegdheid van de technologische afdeling van de buitendienst Leuven van de VWZ.

Deze dienst heeft op 20 december jl. een bemonstering doorgevoerd, waarvan de analysesresultaten tot nog toe niet zijn gekend.

2. De lozing door bedoeld bedrijf van een gedeelte van zijn regenwater, koelwater, evenals zijn niet-industrieel en geneutraliseerd afvalwater, gebeurt via de zogenaamde Eindergatloop die uitmondt in de Dommel.

Teneinde haar industriële afvalwaters en acciden-teel verontreinigde waters te zuiveren, beschikt de Métallurgie over een neutralisatie-inrichting en een vergaarbekken met een inhoud van 3.700 m³.

In deze afvoercollector wordt systematisch een PH-meting uitgevoerd, en ingeval niet voldaan wordt aan de gestelde criteria, wordt de lozing afgeleid naar het vergaarbekken.

Voor afwatering in de Eindergatloop werd op 17 januari 1970 door de toenmaals daartoe bevoegde Dienst voor Zuivering van Afvalwater, bij het Ministerie van Volksgezondheid en van het Gezin, een lozingsvergunning uitgereikt, waarbij de sectoriële normen van de non-ferro-industrie werden opgelegd.

Zodra de analysesresultaten — waarvan hoger sprake — gekend zijn, zal de Vlaamse Waterzuiveringsmaatschappij niet nalaten desgevallend alle vereiste bijkomende maatregelen te doen treffen.

Vraag nr. 41
van 5 december 1984
van de heer E. BALDEWIJNS

Koninklijk Conservatorium te Brussel — Aanstelling leraar altviool

In de afdeling altviool van het Koninklijk Conservatorium te Brussel werd na de pensionering van de titularis een tijdelijk leraar in dienst genomen op 1 januari 1980. In april van datzelfde jaar werd dit ambt vacant verklaard. De tijdelijke titularis, alhoewel voorgesteld door de directie, voldeed niet aan alle voorwaarden. Er werd derhalve overgegaan tot een andere aanstelling. In de loop van het jaar 1980-1981 werd evenwel de eerste interimaris opnieuw aangesteld maar dan als tweede leraar altviool omdat de klasbevolking gestegen was.

Graag zou ik dan ook omtrent deze aangelegenheid een verklaring krijgen hoe het mogelijk was dat in

deze instelling de leerlingen voor altviool in zo grote getale toegenomen waren en of dit eventueel gepaard ging met een gelijktijdig volgen van een andere cursus. Tevens zou ik willen vernemen hoe men deze leerlingen over de twee leraars altviool verdeeld had.

Opvallend was eveneens dat voor het schooljaar 1981-1982 de Minister besliste geen tweede leraar meer aan te stellen. Dit zou dan ook moeten geleid hebben tot het in functie houden van deze interimaris die aan alle voorwaarden voldeed. Dit bleek evenwel niet het geval te zijn en graag zou ik dan ook de Minister verzoeken mij enige motivering te geven waarom hij de aanstelling van de eerste interimaris, die niet aan de voorwaarden voldeed, voor de periode van 1 oktober 1981 tot 30 juni 1982 geregulariseerd heeft. Het is immers zo dat ondanks de regelmatige bezwaren en de ongunstige adviezen deze aanstelling telkens gebeurt.

Wat de vacatures in 1984 betreft, bleek het zo te zijn dat de functie van leraar altviool toch op de lijst opgenomen werd door de geachte Gemeenschapsminister van Onderwijs. Dit maakte het mogelijk dat de eerste interimaris, die niet aan alle voorwaarden voldeed maar inmiddels een vrijstelling van nationaliteit bekomen had, toch met ingang van 1 september 1984 tot de stage werd toegelaten.

Ik zou dan ook graag vernemen welk gevolg hiervan de eerst in orde zijnde vervanger toebedeeld werd.

Antwoord

Na de pensionering van de titularis voor altviool aan het Koninklijk Muziekconservatorium te Brussel, werd een tijdelijke leraar in dienst geroepen op 1.1.1980. In april 1980 werd het ambt van leraar altviool vacant verklaard. De tijdelijke leraar werd niet enkel vanwege de directie maar eveneens door de Commissie van Toezicht in 1980 voorgedragen als de meest geschikte kandidaat.

De toenmalige Minister heeft niettemin een andere kandidaat tot de stage toegelaten.

Vele leerlingen voelden zich aangetrokken door de faam, de internationale bekendheid en de autoriteit van de eerste aangestelde tijdelijke leraar. Dit verklaart waarom de leerlingen in zo grote getale voor het vak altviool zijn toegenomen. Een aantal van deze leerlingen waren gelijktijdig ingeschreven voor viool. Volgens de mening van deskundigen is dit perfect mogelijk en is dit een verantwoorde en zinnige combinatie.

Vermits voor het academiejaar 1980-1981 de splitsingsnorm werd bereikt kon naast de stagiaire leraar de tijdelijke leraar aangesteld blijven. Ofschoon zeer weinig leerlingen zich inschreven voor de stagiaire leraar heeft de directeur van het Conservatorium de vrije keuze van de leerlingen zoveel mogelijk in overeenstemming gebracht met de verplichting de klassen evenwichtig samen te stellen.

Aan de stagiaire leraar werden 6 uren toegewezen, aan de tijdelijke leraar 12 uren en aan twee bijkomende lesevers telkens 6 uren.

Op 9.10.1981, in tegenstelling tot wat het geachte lid schrijft, bevestigde de bevoegde Minister aan de directeur van het Conservatorium het standpunt dat hij reeds ingenomen had tijdens het voorgaande academiejaar 1980-1981, te weten dat een tijdelijk leraar kon worden aangesteld, naast de stagiaire leraar indien de wettelijke splitsingsnormen zouden worden bereikt. Op 22.1.1982 werd de tijdelijke leraar door ons dan ook behouden.

Rekening houdend met het feit dat gedurende vier opeenvolgende jaren de splitsingsnorm werd overschreden, en rekening houdend met de goede eindresultaten van de tijdelijke leraar en met het gunstig advies van de directie van het Conservatorium, werd de tijdelijke leraar als tweede titularis voor het vak altviool met ingang van 1 september 1984 tot de stage toegelaten.

Inmiddels werd de stagiaire leraar vast benoemd titularis. De toelating tot de stage van de aanvankelijke tijdelijke leraar als tweede titularis voor altviool op 1.9.1984 heeft geen wijziging voor de statutaire toestand van de eerste vast benoemde titularis, voor gevolg.

De administratie heeft aan de directeur van het Conservatorium opdracht gegeven een evenwichtige verdeling van de leerlingen altviool over de twee titularissen te waarborgen.

Vraag nr. 44
van 5 december 1984
van de heer F. GEYSELINGS

Stortplaatsen voor pyrietasse in het Vlaamse Gewest — Stand van zaken

Naar aanleiding van een stortschandaal, waarbij sprake is van pyrietasse, wens ik de volgende vragen te stellen.

1. Welke bedrijven in het Vlaamse Gewest produceren pyrietasse en/of ijzeroxyde-asse?
2. Waar bevinden zich in het Vlaamse Gewest de stortplaatsen waarop pyrietasse en/of ijzeroxyde-asse afkomstig van pyrieterts wordt gestort en welke bedrijven maken hiervan gebruik?
3. Worden er ook pyrietasse en/of ijzeroxyde-asse afkomstig van pyrieterts gestort op vuilnisbelten waar ook andere industriële afvalstoffen worden gestort? Zo ja, waar bevinden zich deze stortplaatsen en welke producenten van pyrietasse en/of ijzeroxyde-asse maken hiervan gebruik?
4. Worden vanuit het buitenland pyrietasse en/of ijzeroxyde-asse afkomstig van pyrieterts in het Vlaamse Gewest ingevoerd? Zo ja, met welke bestemming en doeleinden?
5. Voor welke stortplaatsen werd in 1982, 1983 en 1984 een aanvraag ingediend voor het storten van pyriet- en/of ijzeroxyde-asse, afkomstig van pyrieterts? Over welke storthoeveelheden en tijdsduur van storten ging het hier? In welke gevallen

werd wel en voor welke gevallen werd geen stortvergunning afgegeven?

Ingeval van weigering van de exploitatievergunning verneem ik graag de reden hiervan?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid meedelen wat volgt.

1. Volgens de bij de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaamse Gewest (OVAM) beschikbare gegevens produceert enkel het bedrijf Tessenderlo Chemie pyrietassen en/of ijzeroxyde-assen afkomstig van pyrieterts.
  2. De enige bekende stortplaats waar recent pyrietasse en/of ijzeroxyde-assen afkomstig van pyrieterts werden gestort is deze van p.v.b.a. Remo in Houthalen-Helchteren. Het betreft hier een stortplaats klasse 1, voor industriële afvalstoffen, waar het storten van pyrietassen door het ministerieel besluit van 12 december 1984 is verboden. Deze pyrietasse is afkomstig van Tessenderlo-Chemie, waar de pyrietasse ook tijdelijk gestockeerd wordt. Het is ons tot op heden niet bekend of deze afvalstoffen vroeger naar andere stortplaatsen werden afgevoerd.
  3. Zie vragen 1 en 2.
  4. Volgens de gegevens waarover OVAM beschikt, wordt er vanuit het buitenland geen pyrietasse in het Vlaamse Gewest ingevoerd.
  5. Alle gegevens betreffen de pyrietasse afkomstig van het bedrijf Tessenderlo-Chemie.
    - Op 13 oktober 1983 diende NV Superbeton Laeremans een aanvraag in voor het exploiteren van een pyrietasse-stortplaats te Herselt-Ramsel.
Het betrof een aanvraag voor 10 jaar, waarbij 150.000 ton pyrietasse per jaar zou gestort worden.
Op 25 oktober 1984 werd een vergunning geweigerd door de Bestendige Deputatie van Antwerpen.
Tegen deze beslissing werd beroep aangetekend.
    - Op 25 november 1983 diende p.v.b.a. REMO een aanvraag in voor het exploiteren van monostortplaatsen voor pyrietasse en vliegass en Houthalen-Helchteren.
Het aandeel te storten pyrietasse bedroeg 150.000 ton per jaar. Een tijdsduur werd niet gespecificeerd. Op 19 april werd een vergunning geweigerd door de Bestendige Deputatie van Limburg.
- Verder werden geen aanvragen ingediend voor het storten van pyriet- en/of ijzeroxyde-asse, afkomstig van pyrieterts.

Vraag nr. 53
van 11 december 1984
van mevrouw O. LEFEBER

Bayer- Antwerpen — Veiligheidsmaatregelen in fabriek en omgeving bij productie en opslaan methylisocyanaat

Na het ongeval, dat tot schrijnende toestanden leidde in Bhopal India, worden wij ervan in kennis gesteld dat dergelijk gevaarlijk en giftig produkt zich ook in ons land bevindt.

Methylisocyanaat, wordt geproduceerd bij Bayer op de Linker-Oever te Antwerpen. Dit produkt zou een maximale produktiecapaciteit hebben van 1.000 ton per jaar. Er zou bij Bayer echter een ander procédé bestaan dan in India, en ongevallen zouden „ totaal ” uitgesloten zijn.

Opgeslagen in tanks bij een temperatuur van - 5 tot - 8 °C, zijn volgens Bayer-Antwerpen alle „ veiligheidsvoorzieningen ” rond de fabriek volledig optimaal. Er zijn nog nooit moeilijkheden geweest sinds de Tribunilfabriek in 1975 startte; het personeel is zeer goed opgeleid en alle veiligheidsvoorzieningen zouden een bestendige controle garanderen.

Men beweert dat ongelukken uitgesloten zijn, maar niemand is onfeilbaar en aan gelijk welk materieel kan er iets mislopen.

Ik maak me ongerust dat dergelijke ramp zou kunnen gebeuren bij Bayer-Antwerpen, een vestiging in de onmiddellijke omgeving van een stad met een half miljoen inwoners, en met alle gevolgen die daaruit zouden kunnen voortvloeien voor haar bevolking en deze van de omliggende gemeenten.

Gaarne vernam ik van de geachte Minister een antwoord op de volgende vragen.

1. Wordt er bij het afgeven van uitbatingvergunningen voldoende aandacht besteed aan de chemische stoffen die er worden geproduceerd?
2. Is er voorafgaandelijk een grondig onderzoek naar het gifgehalte van het produkt?
3. Is er nadien nog regelmatig controle?
4. Zijn er voldoende inspecteurs om alle bedrijven grondig te controleren?
5. Zijn, buiten de hulpdiensten van het bedrijf, de brandweerdiensten van de dichtst bijzijnde posten, eveneens op de hoogte van de produkten, vervaardigd of opgeslagen in deze fabrieken, en het gevaar van de bestrijding ervan?
6. Is het verantwoord dat dergelijke bedrijven met uiterst gevaarlijke en giftige produkten, zich mogen vestigen zo kort bij een dichtbevolkte stad en haar omliggende gemeenten?
7. Zijn de op dit ogenblik bestaande rampenplannen voldoende uitgewerkt om de bevolking, bij dergelijke ongevallen snel en efficiënt te kunnen helpen en inlichten?

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid het volgende te antwoorden op de gestelde vragen.

1. De aanvragen tot het bekomen van een exploitatievergunning moeten de nodige informatie verschaffen over de aard, de eigenschappen en de hoeveelheid van de gevaarlijke stoffen die in de geplande inrichting zullen aanwezig zijn hetzij als grondstof, tussenprodukt, eindprodukt of afval; over de produktieprocessen waarin zij onder één of andere vorm aanwezig kunnen zijn en over de maatregelen die zullen getroffen worden om de risico's voor de omgeving binnen aanvaardbare grenzen te houden.

Bij het onderzoek van de aanvragen onderzoeken de adviesverlenende ambtenaren en/of commissies of de gevaarlijke stoffen op een veilige wijze opgeslagen, aangewend of vervaardigd kunnen worden en of de emissie in voldoende mate kan beperkt of voorkomen worden.

Bij een positieve beoordeling wordt een gunstig advies uitgebracht bij de vergunningverlenende overheid en worden de te treffen maatregelen, zowel technisch als organisatorisch vastgelegd in de voorgestelde exploitatievoorwaarden.

2. De samenstelling van de aanwezige scheikundige produkten moet door de aanvrager of exploitant medegedeeld worden aan de toezichhoudende of adviesverlenende ambtenaar. Dikwijls betreft het gekende stoffen met gekende gevaarindices. In geval van twijfel of ter controle is deze laatste ambtenaar bevoegd om bijkomende analyses te laten verrichten door het Instituut voor Hygiëne en Epidemiologie of door een daartoe bevoegd erkend persoon of laboratorium, op kosten van de exploitant of aanvrager.
  3. De controle over de naleving van de opgelegde exploitatievoorwaarden is toevertrouwd aan de burgemeester voor de in de tweede klasse ingedeelde bedrijven en het Bestuur voor Leefmilieu van de Administratie voor Ruimtelijke Ordening en Leefmilieu voor alle ingedeelde inrichtingen. Door het Bestuur voor Leefmilieu is thans een campagne georganiseerd om alle bedrijven in het Vlaamse Gewest te bezoeken waar de meest gevaarlijke stoffen in een belangrijke hoeveelheid aanwezig zijn.
  4. Het Bestuur voor Leefmilieu van de Administratie voor Ruimtelijke Ordening en Leefmilieu is op 1 juli 1983 operationeel geworden. Er zijn nog geen voldoende inspecteurs om alle bedrijven in het Vlaamse Gewest regelmatig te controleren.
- De Vlaamse Executieve heeft evenwel op 19 december 1984 bij de goedkeuring van het wervingsplan 1985 van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap beslist ingenieurs aan te werven teneinde de bestaande vacatures onverwijld en volledig te bezetten.
5. en 7. Deze vragen vallen binnen de bevoegdheid van de heer Minister van Binnenlandse Zaken.
  6. Bij het onderzoek van vergunningsaanvragen voor inrichtingen met aanwezigheid van belangrijke hoeveelheden van gevaarlijke stoffen zijn de afstand tot de naaste, bewoonde omgeving, de

woondichtheid van deze omgeving en de aanwezigheid van verzorgingsinstellingen belangrijke gegevens die het uiteindelijk advies en de beslissing zeker fors zullen beïnvloeden. De aard van de mogelijk te treffen veiligheidsmaatregelen omvat veel meer dan enkel afstandscriteria.

Vraag nr. 54
van 12 december 1984
van de heer L. VANVELTHOVEN

Productie van het levensgevaarlijk gif methylisocyanat — Maatregelen

Naar aanleiding van de giframp in Bhopal werd bekend dat het gif methylisocyanat ook in België wordt geproduceerd. Bayer-Chemie produceert, zo wordt gemeld, het levensgevaarlijk goedje als voorprodukt voor de onkruidverdelger „Tribunil”.

Ter zake vernam ik graag:

1. sedert wanneer het gif methylisocyanat wordt geproduceerd of gebruikt door Bayer-Chemie;
2. of er nog andere productie-eenheden van dergelijk gif in België of in Vlaanderen zijn;
3. door welke instanties en wanneer een exploitatievergunning ter zake werd uitgereikt;
4. of en, zo ja welke instanties, op de hoogte werden gebracht van de aanwezigheid van dergelijke giftige produkten in Bayer-Chemie, met het oog op een aangepaste eventuele rampbestrijding.

Antwoord

In antwoord op zijn vraag heb ik de eer het geachte lid mede te delen wat volgt.

1. Het methylisocyanat wordt sedert 1977 bij NV Bayer, Linkeroever geproduceerd als tussenprodukt tot vorming van een herbicide met als handelsnaam „Tribunil”.
2. Andere productie-eenheden tot vorming van het zuivere methylisocyanat bestaan er niet in Vlaanderen.
3. De toelating tot het produceren van het methylisocyanat werd verleend bij besluit van de Bestendige Deputatie van Oost-Vlaanderen dd. 3 december 1976 voor een termijn die verstrijkt op 8 februari 2003.
4. Een rampenbestrijdingsplan ressorteert onder de bevoegdheid van de Minister van Binnenlandse Zaken die in samenwerking met de onder zijn bevoegdheid staande personen en instanties (brandweer, burgemeester, provinciegouverneurs, civiele bescherming, ...) de structuur en de uitvoering van het plan dient uit te werken.

Wat nu specifiek het methylisocyanat aangaat was de aanwezigheid van bedoelde stof in het kader van een rampenbestrijding gekend zowel bij de bevoegde diensten te Beveren (o.a. de brandweer) als te Antwerpen (CLW en de brandweer).

B. Vragen waarop werd geantwoord na het verstrijken van de reglementaire termijn (R.v.O. art. 65, 5)

G. GEENS
VOORZITTER VAN DE VLAAMSE
EXECUTIEVE
GEMEENSCHAPS MINISTER VAN ECONOMIE
EN WERKGELEGENHEID

Vraag nr. 23
van 8 januari 1985
van de heer M. OLIVIER

Studiecontracten wetenschappelijk onderzoek — Overzicht 1982-1984

Kan de geachte Voorzitter van de Vlaamse Executieve mij mededelen welke studiecontracten wetenschappelijk onderzoek ten laste van de begroting gesloten werden in de periode 1982-1984?

Mag ik tevens volgende inlichtingen bekomen: de contractnemer, het bedrag, de aanvang en de duur van het contract.

Antwoord

De effectieve overheveling van de IWONL-middelen naar het Vlaamse Gewest is slechts tijdens het laatste trimester van 1984 tot stand gekomen.

De dossiers die in het kader van de regionale schijf van het IWONL werden goedgekeurd, zijn:

IWONL Dossiers 1984	Duur	Betoelaging (F)
NV Bruggeman	2 jaar	6.912.000 F
NV BP	2 jaar	4.928.000 F
NV Dera	2 jaar	4.452.000 F
NV Imperial & NV Ter Beke	2 jaar	4.976.000 F
NV Veos	2 jaar	2.564.000 F
NV Keramo	1 jaar	1.144.000 F
NV Hanssen Transmissies Int.	2 jaar	4.808.000 F
NV Fullwood-Packo	2 jaar	6848.000 F
NV Constant Schuurmans Metaalwerken	2 jaar	1.196.000 F
PVBA De Jonckheere M.	1 jaar	3.728.000 F
NV MHO	2 jaar	6.996.000 F
NV Western Diamond Tool	2 jaar	7.568.000 F
NV ICOS	2 jaar	10.368.000 F
NVOIP-Optics	2 jaar	7.840.000 F
NV OIP-Optics & NV CBL Optronics	2 jaar	11.076.000 F
NV Denac	2 jaar	11.344.000 F
NV BTMC	2 jaar	9.100.000 F
PVBA LMS & NV Pronouvo	2 jaar	12.400.000 F
NV Sperry New Holland	2 jaar	10.148.000 F
NV Smet Boring	2 jaar	8.320.000 F
CV Inco	2 jaar	3.416.000 F
NV Sidaplast	2 jaar	7.384.000 F
NV Dimed & PVBA Medelad	2 jaar	8.168.000 F
NV LVD	2 jaar	6.140.000 F

K. POMA
VICE-VOORZITTER VAN DE VLAAMSE
EXECUTIEVE
GEMEENSCHAPSMINISTER VAN CULTUUR

Vraag nr. 74
van 27 december 1984
van de heer J. VALKENIERS

Europees Jaar van de Muziek — Bezuinigingsmaatregelen

Voor het Europees Jaar van de Muziek stelt Vlaanderen slechts 2 miljoen ter beschikking. Dit is nogal wat lager dan de door de Minister op 3 oktober 1984 vooropgestelde 22 miljoen. Honderden projecten, opgezet in het kader van dit Jaar van de Muziek, komen hierdoor op de helling te staan.

Graag vernam ik waarom tot deze drastische vermindering werd besloten? Hoe denkt de Minister de manifestaties in het kader van het Europees Jaar van de Muziek te bekostigen, als men bedenkt dat Wallonië 10 maal meer voorziet, terwijl Nederland zelfs 90 miljoen voorziet?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid mededelen dat de Vlaamse Executieve tijdens haar vergadering van 16 januari 1985 haar principiële goedkeuring heeft gehecht aan mijn voorstel om, door herschikking en binnen de perken van de op de begroting 1985 staande kredieten, een bedrag van 20 miljoen fr. te voorzien voor het Europees Jaar van de Muziek.

Vraag nr. 97
van 16 januari 1985
van de heer J. VALKENIERS

Koninklijke Commissie voor Monumenten en Landschappen — Bevoegdheden

Graag bekwam ik van de Minister volgende inlichtingen betreffende de „Koninklijke Commissie voor Monumenten en Landschappen” en de „Commission Royale des Monuments et des Sites”.

1. Welke zijn de bevoegdheden en machten van deze instellingen?
2. Hoe worden de leden ervan gerecrueteerd en welke kwalificaties en diploma's zijn vereist om in deze instellingen te zetelen?
3. Welke is de huidige samenstelling van deze commissie?
4. Hoe worden de bevoegdheden geregeld voor taalgemengde gebieden zoals de Brusselse agglomeratie?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag van 16 januari 1985 kan ik het geachte lid het volgende mededelen betreffende de „Koninklijke Commissie voor Monumenten en

Landschappen”, en meer bepaald over de Nederlandstalige autonome sectie van deze commissie.

1. Wettelijke opdrachten en bevoegdheden

De wettelijke opdrachten en bevoegdheden van de Koninklijke Commissie voor Monumenten en Landschappen zijn vervat in verschillende wetteksten, decreten en koninklijke besluiten.

1. Wet van 7 augustus 1931 op het behoud van monumenten en landschappen, gewijzigd bij decreet van 13 juli 1972

Art. 4. De KCML dient advies te geven voor onteigening ten algemene nutte van beschermde monumenten, die gevaar lopen voor verval of zware beschadiging, zo die in het bezit blijven van hun eigenaar.

Art. 6. De KCML kan de Minister voorstellen bepaalde landschappen geheel of gedeeltelijk te beschermen, zo het behoud ervan in historisch, esthetisch of wetenschappelijk opzicht van nationaal belang is.

De KCML onderzoekt de voorstellen, samen met een afgevaardigde van het Ministerie van Financiën, alsook van elk der bij de zaak betrokken ministeries (raadgevende leden).

De KCML dient advies uit te brengen vooraleer verboden werken in een beschermd landschap kunnen worden toegelaten.

Art. 14. De KCML dient advies uit te brengen vooraleer een beschermingsbesluit voor een landschap kan worden opgeheven.

2. Koninklijk besluit van 24 september 1974 tot wijziging van het KB van 13 december 1968 betreffende de samenstelling, de organisatie en de bevoegdheid van de KCML.

Art. 7. De KCML verleent, op verzoek van de bevoegde Minister advies inzake :

- 1° de conservatie van monumenten en het roerend kunstbezit, met inbegrip van hun eventuele bestemming;
  - 2° de archeologische herstellingen van monumenten en het roerend kunstbezit;
  - 3° de ontwerpen betreffende de gebouwen waarvan sprake in artikel 2 van het KB van 16 augustus 1924, en betreffende openbare gebouwen;
  - 4° de ontwerpen die van aard zijn de gaafheid of het bestaan van een landschap in het gedrang te brengen, alsmede de ontwerpen die de onmiddellijke omgeving van een monument raken.
3. Decreet van 3 maart 1976 tot bescherming van monumenten en stads- en dorpsgezichten

Art. 3. De KCML heeft tot taak de Minister van advies te dienen inzake monumenten en stads- en dorpsgezichten.

Art. 5, § 6. De Minister dient de KCML te horen vooraleer monumenten en stads- en dorpsgezichten van de ontwerpen van lijst te schrappen.

Art. 7. De KCML dient advies te geven over de definitieve bescherming van de op de ontwerpen van lijst

voorkomende monumenten en stads- en dorpsgezichten.

Art. 9. De KCML dient advies te geven vooraleer een beschermingsbesluit van een monument of een stads- of dorpsgezicht kan worden opgeheven of gewijzigd.

Art. 10, § 3. De KCML dient advies te geven over het model van het herkenningsteken voor beschermde monumenten.

4. Koninklijk besluit van 24 januari 1979 tot bepaling van de taken van de KCML.

Art. 1. De KCML heeft tot taak de bevoegde Minister van advies te dienen inzake monumenten, stads- en dorpsgezichten, landschappen en het roerend kunstbezit, inzonderheid door :

1° het formuleren van beleidsinzichten die het monumenten- en landschappenbestand, de stads- of dorpsgezichten en het roerend kunstbezit een continue leefbaarheid, op de eigenheid ervan betrekken, waarborgen ;

2° de studie en formulering van de methodes en middelen om de geformuleerde doelstellingen te bereiken ;

3° de deskundige begeleiding van de Rijksdienst voor Monumenten- en Landschapszorg;

4° de vastlegging van beleidsdocumenten, onder meer betreffende technische problemen, en de coördinatie van de zorg voor monumenten, stads- en dorpsgezichten, landschappen en het roerend kunstbezit, met andere vormen van het beleid die ermee verband houden ;

5° het horen van organisaties en besturen die betrokken zijn bij het beleid van monumenten, stads- en dorpsgezichten, landschappen en het roerend kunstbezit;

6° het uitbrengen van advies over belangrijke dossiers i.v.m. problemen over bescherming of restauratie of over gevallen die als precedents kunnen beschouwd worden inzake monumenten, stads- en dorpsgezichten, landschappen en het roerend kunstbezit;

7° het opstellen, op eigen initiatief, van adviezen inzake monumenten, stads- en dorpsgezichten, landschappen en het roerend kunstbezit.

5. Decreet van 17 november 1982 houdende bescherming van het roerend cultureel patrimonium

Art. 3, § 1. De KCML heeft tot taak de Vlaamse Executieve van advies te dienen inzake het roerend cultureel patrimonium.

§2. De KCML heeft tot taak advies uit te brengen over :

1° beleidsinzichten die het roerend cultureel patrimonium een continue leefbaarheid en de eigenheid ervan waarborgen ;

2° de studies, de methodes, en de middelen om de geformuleerde doelstellingen te bereiken;

3° de coördinatie van de bescherming van het roerend cultureel patrimonium met andere vormen van het beleid die ermee verband houden;

4° de belangrijke dossiers in verband met bescherming of restauratie over gevallen die als precedents kunnen beschouwd worden inzake bescherming van het roerend cultureel patrimonium.

De KCML kan, op eigen initiatief, adviezen opstellen inzake de bescherming van het roerend cultureel patrimonium.

De KCML moet, op een door de Vlaamse Executieve nader te bepalen wijze, bij alle herstellings- en restauratiewerken aan de beschermde voorwerpen en verzamelingen worden betrokken.

Art. 5. De KCML dient advies te geven over de ontwerpen van lijst.

Art. 6. De KCML dient advies te geven vooraleer beschermde voorwerpen en verzamelingen mogen worden uitgevoerd.

De KCML dient advies te geven over de reglementering voor eventuele uitvoer.

Art. 8, § 4. De KCML dient advies te geven vooraleer de Vlaamse Executieve toelating geeft tot vervreemding van beschermde voorwerpen en verzamelingen.

Art. 9. Afgevaardigden van de KCML krijgen toegang tot plaatsen waar de voor bescherming vatbare en beschermde zaken zich bevinden.

Art. 11. De KCML dient advies te geven vooraleer de Vlaamse Executieve de restauratieateliers erkent.

De KCML dient advies te geven over het herstel of de restauratie van de beschermde voorwerpen en verzamelingen.

Art. 13. De KCML dient advies te geven vooraleer een beschermingsbesluit van een voorwerp of verzameling kan worden opgeheven of gewijzigd.

Art. 27. De KCML dient advies te geven over het model van het herkenningsteken voor beschermde voorwerpen of verzamelingen.

2. Samenstelling: recrutering van de leden met de vaststelling van de vereiste kwalificaties :

De Koninklijke Commissie voor Monumenten en Landschappen bestaat uit een centrale commissie en uit vijf provinciale commissies.

A. De centrale commissie telt één voorzitter, drie ondervoorzitters en drie afdelingen en één secretaris. De eerste afdeling is bevoegd voor monumenten en stads- en dorpsgezichten. Zij bestaat uit veertien leden en een verslaggever.

De tweede afdeling is bevoegd voor het inwendige van de monumenten en het roerend cultureel patrimonium. Zij bestaat uit acht leden en een verslaggever. De derde afdeling is bevoegd voor de landschappen. Zij bestaat uit acht leden en een verslaggever.

B. De provinciale commissies tellen elk één voorzitter (de Provinciegouverneur), één ondervoorzitter, maximaal achttien leden en één lid-secretaris.

De Vlaamse Executieve benoemt de voorzitter, ondervoorzitters, leden, secretaris en verslaggever van de centrale commissie.

De Gemeenschapsminister van Cultuur benoemt de voorzitters, ondervoorzitters en leden van de provinciale commissies.

De Koninklijke Commissie voor Monumenten en Landschappen is samengesteld uit universiteitsprofessoren, museumconservators, juristen, doctors in de kunstgeschiedenis en oudheidkunde, doctors in de biologie, in de sociologie, in de geografie, ingenieurs en architecten. Bij het voordragen van kandidaten, wordt vooreerst hun deskundigheid in aanmerking genomen en vervolgens wordt rekening gehouden met de regionale en ideologische verscheidenheid.

De Koninklijke Commissie komt elke week samen, hetzij in afdelingsvergadering, hetzij in algemene vergadering, hetzij in werkgroepvergadering. Ook worden talrijke plaatsbezoeken afgelegd.

De adviezen die zij uitbrengt, steunen uitsluitend op de deskundige besluitvorming van haar leden, onafhankelijk van het gezag, de standpunten of de belangen van gelijk welke overheid, groepering, onderneming, vereniging of privé-persoon.

3. De huidige samenstelling werd vastgesteld bij besluit van de Vlaamse Executieve van 17 oktober 1984 (BS van 8 januari 1985). Een afschrift van dit besluit zal ik het lid rechtstreeks toezenden.

4. De bevoegdheden voor taalgemengde gebieden zoals de Brusselse agglomeratie worden geregeld bij koninklijk besluit van 13 december 1968, art. 3, §2, 3e lid.

Een afschrift van dit besluit zal ik eveneens rechtstreeks aan het geachte lid toezenden.

Vraag nr. 99
van 16 januari 1985
van de heer R. MAES

Sluiting van de „Graaf van Egmont” — Noodzaak van een dringende oplossing voor „Hendrik Conscienceclub”

Door de aanslepende financiële moeilijkheden zag de SV Brussels Tehuis zich onlangs genoodzaakt de „Graaf van Egmont” te sluiten.

In deze „Graaf van Egmont” — sedert tientallen jaren het ontmoetingscentrum voor Vlamingen uit Brussel en omgeving, lang voor er van culturele centra sprake was — waren zeer vele Vlaamse verenigingen gehuisvest.

Eén ervan, de „Hendrik Conscienceclub”, die met meer dan duizend leden ongetwijfeld de grootste Vlaamse jeugdclub uit het Brusselse is, dreigt hierdoor tot verdwijnen gedoemd bij gebrek aan ontmoetingslokaal.

Volgens de inlichtingen waarover ik beschik worden de jongeren door de officiële instanties van het kastje naar de muur gestuurd. De Minister zou hen doorverwijzen naar de NCC, de NCC zou hen naar de „Ancienne Belgique” sturen die hen op zijn beurt doorstuurt naar de Sociaal Culturele Raad van het Centrum.

Nadat reeds enkele jaren geleden om gelijkaardige redenen de Reinaartclub met 3.000 leden moest wor-

den ontbonden, is het moeilijk te aanvaarden dat er ook nu weer geen oplossing zou kunnen gevonden worden voor deze bloeiende jeugdclub.

Het departement van Nederlandse Cultuur heeft in de nabijheid van de plaats waar de „Graaf van Egmont” gevestigd was een andere investering gedaan nl. inzake het vroegere gebouw van de „Val-St.-Lambert” op de Oude Graanmarkt. Maar een gedeelte van voormeld gebouw is nog steeds zo goed als onbruikbaar omdat het niet verder afgewerkt werd.

Kan de geachte Minister dan ook mededelen:

1. wat hij totnogtoe ondernam om het oudste „Vlaams Huis”, de Graaf van Egmont, van Brussel, te redden;
2. of er geen oplossing in zicht is;
3. zo het antwoord op 2. negatief zou zijn, — wat ten zeerste zou te betreuren zijn, — welke oplossing hij dan voorziet voor de „Hendrik Conscienceclub”; kan aan deze jeugdclub niet een gedeelte van het nu toch al jaren leegstaand deel van het Val-Saint-Lambert gebouw, ter beschikking worden gesteld? Zo hiertoe werken moeten worden uitgevoerd, dan kan hiervoor zeker tot een overeenkomst worden gekomen met de jeugdclub.

Antwoord

Vooraf wil ik het geachte lid erop wijzen dat de Gemeenschapsminister van Cultuur niet verantwoordelijk kan gesteld worden voor de gang van zaken in particuliere organisaties. De centrale overheid heeft tevens niet de verplichting om de diverse clubs en instellingen een huisvesting te bieden.

De Graaf van Egmont werd de vorige begrotingsjaren gesteund door de Dienst Volksontwikkeling, door een inschrijving van 0,7 miljoen aan toelagen aan het Hendrik Consciencehuis op sectie 40 art. 33.48.02.

De SV Brussels Tehuis verkeert echter in een zeer benarde financiële situatie, onafhankelijk van de wil van de centrale overheid.

Ik heb een schattingsverslag laten uitvoeren door het comité van aankoop. De SV Brussels Tehuis heeft echter een vraagprijs die het schattingsverslag verre overschrijdt.

Bovendien kan dit gebouw maar verder gebruikt worden als het aanpalend pand onteigend wordt.

Ik zie in de huidige stand van het dossier en gezien de budgetten waarover ik beschik geen redding mogelijk van de SV Brussels Tehuis.

De Hendrik Conscienceclub is een jeugdclub die in feite zichzelf moet bedruipen. Het is mij niet mogelijk deze jeugdclub een gebouw ter beschikking te stellen.

Het leegstaand gedeelte van het Val-Saint-Lambert-gebouw is ongeschikt.

Ik wens geen kosten te doen om dit gebouw voldoende veilig te maken. Omdat de gevraagde bestemming enkel tijdelijk kan zijn is elke verbouwing een onoordeelkundige uitgave.

Het is niet de taak van Cultuur om subsidies te verstrekken aan slecht gerunde herbergen, ook al zijn deze Vlaamse ontmoetingsplaatsen.

**P. AKKERMANS
GEMEENSCHAPSMINISTER VAN RUIMTE-
LIJKE ORDENING, LANDINRICHTING EN
NATUURBEHOUD**

**Vraag nr. 59
van 15 januari 1985
van de heer W. PEETERS**

*Infrastructuurwerken en verkavelingsvergunning —
Toepassing artikel 87 Gemeentewet*

Graag had ik van de geachte Gemeenschapsminister een antwoord vernomen op volgende vragen.

1. Of dergelijke verkavelingsvergunning niet van ambtswege vernietigbaar is op basis van artikel 87 van de Gemeentewet als zij de wet schendt en het algemeen belang schaadt ?
2. Wat indien tegen het oorspronkelijk bijzonder plan van aanleg, een bouwvergunning verleend wordt voor een pand waardoor de groenzone verminderd wordt tot onder 1/5 van de totale oppervlakte van het domein, hetgeen wettelijk voorzien is in het koninklijk besluit van 23 oktober 1983 houdende regeling van week-end verblijfplaatsen.
3. Wat wanneer het ingetekend plan van dergelijk gebouw voor advies ingediend wordt bij de gemeente en diensten van stedenbouw wanneer de intekening op het plan niet overeenstemt met de inplanting op het domein?
4. In hoeverre en wie kan aansprakelijk worden gesteld voor het indienen van het onjuiste situatieplan?
5. Is de gemeente niet gehouden de plannen te toetsen aan de werkelijkheid door een plaatsbezoek?
6. Wat indien de gemeente gunstig advies verleent ten overstaan van een bouwaanvraag en hierbij niet specifiek onderzoekt of deze strijdig is met de ter zake geldende voorschriften en verordeningen en plannen van aanleg.

Antwoord

Na contactname met de Administratie voor Ruimtelijke Ordening en Leefmilieu kan ik het geachte lid het volgende mededelen.

1. De gegevens die het geachte lid vermeldt zijn te algemeen om een inhoudelijk standpunt te kunnen verstrekken. Het geachte lid spreekt van „dergelijke verkavelingsvergunning” maar uit de context van de vraag is niet af te leiden wat bedoeld wordt.
2. Indien een bouwvergunning verleend wordt met miskenning van de voorschriften van een bijzonder plan van aanleg dat is goedgekeurd, dan wordt deze vergunning door de gemachtigde ambtenaar geschorst, in toepassing van artikel 46 van de wet van 29 maart 1962.
3. Bij ontstentenis van nadere omschrijving van de uitdrukkingen „ingetekend plan” en „van dergelijk gebouw” kan inhoudelijk op deze vraag niet worden geantwoord.

4. Indien een bouwvergunning wordt verkregen op grond van onjuiste plannen, is de bouwvergunning onwettig voor zover de onjuiste plannen betrekking hebben op documenten die verplicht deel uitmaken van het bouwdoossier, zoals bepaald bij ministerieel besluit houdende samenstelling van het bouwdoossier en voor zover de onjuistheden een invloed hebben op de uiteindelijke beslissing.
5. De wet op de stedenbouw bepaalt niet dat de documenten van het dossier houdende aanvraag tot een bouwvergunning of verkavelingsvergunning door de gemeente op hun juistheid dienen gecontroleerd door een plaatsbezoek.
6. Uit de context van de vraag is niet op te maken of het geachte lid een bouwaanvraag bedoelt in toepassing van art. 45 dan wel in toepassing van artikel 46.

Gaat het om een bouwaanvraag in toepassing van artikel 45 dan wordt de aanvraag onderworpen aan het bindend advies van de gemachtigde ambtenaar. Deze houdt bij het opstellen van zijn bindend advies rekening met de wettelijke bepalingen.

Gaat het om een bouwaanvraag in toepassing van art. 46 dan behandelt de gemeente rechtstreeks de aanvraag en neemt een beslissing ter zake. De gemeente kan de bouwvergunning enkel afgeven indien deze beantwoordt aan de wettelijke bepalingen. Levert de gemeente een bouwvergunning af die manifest in tegenstrijd is met de bepalingen van een bijzonder plan van aanleg of een goedgekeurde verkavelingsvergunning, dan schorst de gemachtigde ambtenaar de vergunning, schorsing welke zo nodig aanleiding zal geven tot een vernietigingsbesluit.

**Vraag nr. 60
van 15 januari 1985
van de heer W. PEETERS**

*Niet-afgewerkte infrastructuurwerken — Geldigheid
verkavelingsvergunning*

In 1974 luidt een besluit van de Gemeenteraad als volgt :

„ Alle infrastructuurwerken zullen moeten worden aangelegd door de aanvrager. Minstens dient een voldoende provisie te worden gestort in de gemeentekas.”

Graag vernam ik van de geachte Gemeenschapsminister een antwoord op de volgende vragen.

1. Wat is de waarde en de geldigheid van een verkavelingsvergunning die werd afgegeven zonder dat de infrastructuurwerken voorzien in de basisakte volledig werden uitgevoerd?
2. In casu is sprake van sportinfrastructuur zoals recreatieweiden, zitbanken, afwatering, wegnenot van 6 meter breedte. Deze voormelde werken zijn niet of gebrekkig uitgevoerd. Is hier sprake van een eigenlijke strafrechtelijke inbreuk, in acht genomen dat het hier een weekendverblijfplaats betreft gereguleerd volgens het koninklijk besluit van oktober 1973.

Antwoord

1. Pag. 3 van artikel 57 bis van de wet van 29 maart 1962 bepaalt dat niemand in een verkaveling (die de aanleg van nieuwe verkeerswegen, tracéwijziging, verbreding of opheffing van bestaande gemeentelijke verkeerswegen omvat) of in een verkavelingsfase begrepen perceel vrijwillig te koop zetten of verkopen, voor meer dan negen jaar te huur zetten of verhuren, dan nadat de houder van de vergunning de voorgeschreven werken en lasten heeft uitgevoerd of de nodige financiële waarborgen voor de uitvoering ervan heeft verschaft.

De vervulling van deze formaliteiten wordt geconstateerd door een bewijs dat door het College van Burgemeester en Schepenen afgegeven en bij ter post aangetekende brief aan de verkavelaar medegedeeld wordt.

Het College zendt aan de gemachtigde ambtenaar afschrift van dat bewijs.

De geldigheid van een verkavelingsvergunning wordt derhalve bepaald door het bewijs dat de uitvoering van de in de vergunning vermelde werken vaststaat en niet door de basisakte waarvan het geachte lid melding maakt.

2. Indien het gaat om een verkaveling met betrekking tot het opstellen van verplaatsbare inrichtingen die voor bewoning kunnen worden gebruikt, en hiervoor vergunning is afgegeven in toepassing van art. 56 en volgende van de wet, dan zijn uiteraard ook op deze verkaveling de bepalingen van de onder punt 1 geciteerde paragraaf van artikel 57 bis van kracht.

**J. LENSSENS
GEMEENSCHAPS MINISTER VAN LEEF-
MILIEU, WATERBELEID EN ONDERWIJS**

**Vraag nr. 55
van 17 december 1984
van de heer L. VANHORENBEEK**

*Kleinschalige waterzuiveringsstations in het Hageland
— Resultaten onderzoeksproject*

Naar verluidt wordt in uw opdracht momenteel een studie uitgevoerd over alle mogelijke technieken om in landelijke gebieden, zoals het Hageland, in plaats van de klassieke waterzuiveringsstations en dure collectoren, kleinschalige waterzuiveringsprojecten te installeren.

Daar het geïntegreerd waterbeheer een impact op de gehele watercyclus veronderstelt, kunnen dergelijke ingrepen de momenteel geplande normalisatiewerken in het Hageland in een gans ander daglicht stellen.

Graag vernam ik van de geachte Minister hoever hogergenoemde studie reeds gevorderd is. En, of er reeds een eerste conclusie kan getrokken worden in verband met de installatie van kleinschalige waterzuiveringsprojecten.

Antwoord

In antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid mededelen dat door de Groep Toegepaste Ecologie vorig jaar in mijn opdracht een studie werd uitgevoerd betreffende alle bestaande systemen van kleinschalige zuivering. Over een drietal maanden zullen de resultaten gepubliceerd en verspreid worden.

Deze studie heeft zich beperkt tot een inventarisatie van de systemen en er werden dus geen concrete inplantingsplaatsen voorgesteld.

De VZW Natuur en Landschap voert in het kader van een BTK-project, een onderzoek uit naar het „Geïntegreerd waterbeheer in de vallei van de Winge, Motte en Laak”.

Dit onderzoek zal o.m. een studie bevatten betreffende de mogelijke inplantingsplaatsen voor kleinschalige zuiveringsinstallaties in voornoemde stroombekkens.

Deze studie werd pas aangevat op 17 december 1984, zodat er nog geen conclusies kunnen getrokken worden. De resultaten van deze studie zullen evenwel door de Vlaamse Waterzuiveringsmaatschappij in het Kader van het Algemeen Waterzuiveringsprogramma worden geëvalueerd.

**Vraag nr. 56
van 17 december 1984
van de heer F. GEYSELINGS**

Herselt — Exploitatievergunning voor storten van tharsis-pyrietasse

Ik verneem dat de Bestendige Deputatie van de provincie Antwerpen op 30 september 1983 weigerde een exploitatievergunning af te geven voor het storten van ca. 130.000 ton tharsis-pyrietasse in de kleiputten te Herselt.

Kan de Minister mij antwoorden op de volgende vragen.

1. Wat is de preciese reden van de weigering van de Bestendige Deputatie van Antwerpen voor het storten van tharsis-pyrietasse in de kleiputten van Herselt ?
2. Waarom werd de geweigerde afval van Herselt toegelaten op het Remo-stort te Houthalen-Helchteren, vlakbij een waterwinningsgebied?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid mededelen wat volgt.

1. Voor de preciese reden van de weigering van de Bestendige Deputatie van Antwerpen voor het storten van tharsis-pyrietasse in de kleiputten te Herselt verwijs ik het geachte lid naar een kopie van het besluit van de Bestendige Deputatie van 25 oktober 1984 dat hem persoonlijk toegestuurd wordt. In het kader van de 2e vraag is het niet onbelangrijk te noteren dat de Bestendige Deputatie zich hier vooral laat leiden door de keuze van de site voor de stortplaats (dicht bij dorpskern,

strijdig met de planning in verband met industriële afvalstoffen, milieuhinder door opvulling en afgraving, gewestplan : nabestemming agrarisch gebied).

2. Het Remo-stort te Houthalen-Helchteren is een stortplaats voor industriële afvalstoffen (klasse I).

In artikel 2 van de uitbatingvoorwaarden wordt bepaald :

„op de klasse I stortplaats worden uitsluitend volgende afvalstoffen vergund :

- 1 ° steekvaste industriële afvalstoffen;
- 2° steekvaste afvalstoffen gelijkgesteld met industriële afvalstoffen;
- 3° andere afvalstoffen dienen de goedkeuring van de Afvalstoffenmaatschappij te dragen”.

Deze formulering is conform met artikel 3 van het besluit van de Vlaamse Executieve houdende algemene voorwaarden die gelden voor stortplaatsen van afvalstoffen in of op de bodem (21 april 1982).

De tharsis-pyrietasse wordt geklasseerd bij de groep „ steekvaste industriële afvalstoffen ” en kon dus worden toegelaten op een klasse 1 stortplaats, in betreffend geval dat van Remo in Houthalen-Helchteren.

Overigens kan het waterwingebied van de gemeente Heusden-Zolder niet door de stortplaats in gevaar gebracht worden, zoals ik reeds uiteengezet heb in mijn antwoord op de interpellatie dd. 13 december 1984 van de heer T. Kelchtermans en waarbij het geachte lid zich aangesloten heeft.

Vraag nr. 57
van 17 december 1984
van de heer F. GEYSELINGS

Malle-Zoersel — Openbaar onderzoek bij vestiging scheikundige opslagplaats door Union en maatregelen

Andermaal werd de wereld geconfronteerd met een milieuramp, en dan nog welke ergste ooit gebeurd : duizenden doden en ca 200 000 mensen werden door chemische produkten min of meer ernstig getroffen. Het leed dat de firma Union Carbide de omwonenden heeft toegebracht is met geen pen te beschrijven en kan met geen geld betaald worden.

Het is evident dat zulke gebeurtenissen niet alleen de scheikundige wereld opschrikt maar ook de publieke opinie. De scheikundige nijverheid wordt steeds meer met argwaan bekeken. Zo ook te Malle in de Antwerpse Kempen, waar de milieuvereniging „Red de Voorkempen ” zich hardnekkig verzet tegen de vestiging van een scheikundige afdeling die de Amerikaanse multinational Union Carbide op de grens met Zoersel wil gaan exploiteren.

Graag ontvang ik een antwoord op de volgende vragen.

1. Bij welke instantie en wanneer werd de aanvraag voor de vestiging van een scheikundige opslagplaats te Malle ingediend?
2. Wanneer vond het openbaar onderzoek plaats?
3. Hoeveel bezwaren werden er ingediend en van wie waren ze afkomstig?
4. Welk advies werd verstrekt door het lokaal en provinciaal Bestuur?
5. Over welke chemische stoffen gaat het en voor welke doeleinden worden ze aangewend?
6. Waar worden de aldaar opgeslagen produkten gefabriceerd?

Antwoord

In antwoord op zijn vragen kan ik het geachte lid mededelen wat volgt.

1. De aanvraag voor de vestiging van een opslagplaats voor scheikundige stoffen werd op 29 november 1983 ontvangen bij de gouverneur van de provincie Antwerpen.
2. Het openbaar onderzoek betreffende deze vergunningsaanvraag vond plaats van 8 januari 1984 tot 23 januari 1984.
3. Er werden daarbij noch mondeling noch schriftelijk bezwaren ingediend.
4. Het lokaal bestuur College van Burgemeester en Schepenen verleende op 25 januari 1984 een gunstig advies op voorwaarde dat rekening werd gehouden met de opmerkingen van de brandweer.

Deze hielden voornamelijk in dat :

1. de opslagplaatsen voor ontvlambare vloeistoffen dienden te beantwoorden aan de voorschriften van het Algemeen Reglement voor de Arbeidsbescherming;
2. gegevens dienden verstrekt betreffende de kenmerken van de ± 150 verschillende chemische stoffen.

De Bestendige Deputatie van de Provincie Antwerpen verleende op 26 april 1984, de exploitatievergunning onder voorwaarde dat de bepalingen van het Algemeen Reglement voor de Arbeidsbescherming, alsmede enige algemene voorwaarden inzake emissie van gassen, stof, geluid, trillingen en bodemverontreiniging zouden worden nageleefd.

Dit Algemeen Reglement omvat bepalingen voor de opslagplaatsen van ontvlambare produkten met name:

- a. artikelen 575 t/m 581, en artikel 52.3.3 betreffende de opslag van ontvlambare vloeistoffen met een ontvlammingspunt lager dan 50°C;
- b. artikel 52.3.4: betreffende de opslag van ontvlambare vloeistoffen met een ontvlammingspunt gelegen tussen de 50 °C en 100 °C, evenals voor andere brandbare produkten;
- c. artikel 52.9.1: betreffende de aangepaste uitrusting om brand te bestrijden. Daartoe dient de bevoegde brandweer geraadpleegd. Dit be-

tekt in de praktijk dat de brandweer over de nodige gegevens omtrent de aard, hoeveelheid en kenmerken van de opgeslagen produkten dient te beschikken.

5. Het betreft een opslag van 7.000 ton verpakte chemicaliën, en omvat een 150-tal verschillende produkten, die als volgt kunnen ingedeeld worden:
  1. 5.000 ton kunststoffen en chemicaliën;
  2. 700 ton fytofarmaceutische produkten ;
  3. 700 ton anorganische silicalenpoeders;
  4. 750 ton ontvlambare vloeistoffen met een ontvlammingspunt tussen de 50°C en 100 °C;
  5. 250 ton ontvlambare vloeistoffen, in vaten en bussen, met een ontvlammingspunt kleiner dan 50°C.

Bovendien worden kleinere hoeveelheden batterijen, koolstofprodukten e.d. opgeslagen.

De stoffen worden voor zeer vele doeleinden gebruikt.
6. De opgeslagen produkten worden gefabriceerd in het buitenland.

Vraag nr. 58
van 17 december 1984
van de heer F. GEYSELINGS

Phillips-Petroleum — Controles vanwege de overheid

Niettegenstaande een „ strenge” exploitatievergunning en herhaalde controles vanwege de overheid bij Phillips-Petroleum ontstaat er toch herhaaldelijk milieuhinder in de gemeente Tessenderlo. Telkens ligt de oorzaak van de milieuhinder aan een of ander defect of menselijk falen.

Kan de Minister mij antwoorden op de volgende vragen?

1. Hoeveel defecten aan de instelling van Phillips-Petroleum hebben zich voorgedaan sinds het starten van dit bedrijf en die milieuhinder hebben veroorzaakt?
2. Hoeveel van deze defecten waren te wijten aan :
  - a. menselijk falen ;
  - b. technische oorzaken (breuk, e.a.)?
3. Welke hinderlijke stoffen werden telkens in de lucht gemeten?
4. Hebben deze technische en menselijke fouten geleid tot verstrenging van de exploitatievergunning? Zo ja, welke maatregelen werden door de overheid opgelegd?

Antwoord

Ik kan het geachte lid het volgende antwoorden:

1. Het bedrijf „ Phillips Petroleum” startte met de produktie op 9 februari 1981.
- Wegens talrijke defecten was er een permanente geurhinder zodat de directie besloot de produktie

stil te leggen tot september 1981 om de nodige herstellingswerken uit te voeren. In 1982, 1983 en 1984 hebben zich 14 incidenten voorgedaan, die tot milieuhinder aanleiding gaven en door het bedrijf medegedeeld werden.

2. Alhoewel het onderscheid tussen de oorzaken niet steeds kan gemaakt worden en soms meerdere oorzaken een incident veroorzaken, kan gesteld worden dat in 10 gevallen er technische defecten waren en in 4 gevallen menselijke foutieve handelingen.
3. De hinderlijke stoffen die gemeenten werden waren waterstofsulfide en mercaptanen.
4. Bij besluit van 7 juni 1983 werden de exploitatievoorwaarden verstrengd.

Ik zal het geachte lid rechtstreeks een afschrift van dit besluit toezenden.

Vraag nr. 59
van 17 december 1984
van de heer F. GEYSELINGS

Stortplaatsen klasse I en II — Watermonsters

Overeenkomstig het besluit van de Vlaamse Executieve neemt de Afvalstoffenmaatschappij op klasse I- en II-stortplaatsen halfjaarlijks watermonsters en worden deze stalen geanalyseerd.

Kan de Minister mij de data van de genomen watermonsters mededelen en de resultaten ervan voor de stortplaatsen :

- Hoge Maey te Antwerpen,
- het Remo-stort te Houthalen-Helchteren,
- de inmiddels gesloten stortplaats te Kruishoutem (Meirestraat)?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid mededelen wat volgt.

1. De definitieve toekenning van een stortvergunning aan de stortplaats Hooge Maey te Antwerpen in het kader van het Afvalstoffendecreet, is zeer recent (17 juli 1984). Nochtans werd door OVAM zelf een staalnameprogramma uitgevoerd tussen mei 1983 en juli 1984, waarbij o.a. grondwaters werden bemonsterd. Deze watermonsters waren afkomstig, enerzijds van een 30-tal ondiepe boringen rondom de stortplaats, anderzijds van twee diepe boringen waarin elk vier peilfilters. Deze watermonsters werden geanalyseerd op een uitgebreid gamma van parameters: zuurtegraad, buffercapaciteit, COD, TOC, anionen NO_3^- , Br^- , Cl^- , F^- en SO_4^{2-} , kationen Na^+ , K^+ , Ca^{++} , Mg^{++} , zware metalen Zn , Pb , Cr , Sb , Cd , Hg , As , Te , Be , de geleidbaarheid, de asrest, en een 30-tal organisch-chemische verbindingen.

De resultaten van de eerste fase van het onderzoek kunnen wegens hun omvang niet weergegeven worden in het kader van deze vraagstelling. Samengevat kan wel gesteld worden dat:

1. Een zware verontreiniging werd waargenomen van het ondiepe grondwater. Meerdere stalen waren visueel reeds sterk verontreinigd. Indicatief waren vooral de waarden gevonden voor het chemisch zuurstofverbruik (COD). Vergeleken met de gemiddelde waarden gemeten voor de Provincie Antwerpen, 6,8 mg O₂/liter (maximum 32 mg O₂/liter), waren al de gevonden waarden (zeer) hoog. De laagste waarde bedroeg 65 mg O₂/liter terwijl op één plaats een waarde van 50.793 mg O₂/liter werd gevonden.

Wat betreft de zware metalen, werden voortdurend waarden gevonden die hoger lagen dan de referentiewaarden, voor lood, chroom, antimoon en cadmium.

2. Een lage, doch significante verontreiniging werd eveneens waargenomen in het diepe grondwater.

Meerdere parameters hebben een voor grondwater te hoge waarde of een afwijkend verloop in functie van de diepte.

De belangrijkste indicatoren voor verontreiniging van diepere geologische lagen zijn de koolwaterstoffen. In één der peilputten werden op veertig meter diepte nog zestien verschillende verbindingen gedetecteerd (totaal 4.594 ppb).

Ondertussen werd het aantal peilputten die reiken tot in de Rupeliaanse klei opgevoerd tot 10.

Resultaten van analyses van grondwater vanuit verschillende diepten zijn nog niet gekend tot op heden.

2. REMO

Door het Labo Derva Rekhovenstraat 8a, 3920 Lummen worden :

- A. Halfmaandelijke controles uitgevoerd van het grond- en oppervlaktewater op en rond de industriële stortplaats klasse 1 van REMO te Houthalen-Helchteren.

De drie peilputten en het verzamelbekken worden steeds bemonsterd. Deze monsters worden geanalyseerd op volgende parameters.

- a. Fysica-chemisch onderzoek : kleur, geur, smaak, geleidbaarheid, NH₄⁺, NO₂⁻, NO₃⁻, organisch zuurstofverbruik, chloriden, totale hardheid, ijzer, sulfaat, zink, koper, fosfaat, COD.
- b. bacteriologisch onderzoek : totaal kiemgetal coliforme bacteriën, faecale colibacteriën, faecale streptokokken, pathogene streptokokken, schimmels.

- B. Eveneens worden maandelijks controles uitgevoerd op het grondwater van het oud en nieuw klasse-2-stort van Remo. 7 peilputten worden bemonsterd op de parameters hierboven aangehaald.

In functie van de analyseresultaten worden behandelingsmaatregelen opgelegd.

3. Kruishoutem

Daar deze stortplaats gesloten werd per 31 december 1983 zijn geen peilputten voor grondwater, overeenkomstig het besluit van de Vlaamse Executieve dd. 21 april 1982, houdende algemene voorwaarden die gelden voor stortplaatsen van afvalstoffen, in of op de bodem, voorhanden.

Nochtans zijn de resultaten gekend van een diepgaand en uitgebreid onderzoek uitgevoerd door het Instituut voor Hygiëne en Epidemiologie rondom de stortplaats.

Hieruit blijkt dat het grondwater op diverse plaatsen verontreinigd is met anorganische en organische stoffen :

- in alle monsters, ook deze die genomen werden buiten de vermoedelijke invloedzone van het stort, werden absorbeerbare gehalogeneerde organische stoffen (AOX) aangetroffen.
- voor de gedifferentieerde groep organische pollutanten, bepaald met de gaschromatografie-massaspectrometrie-techniek is slechts één monster onbelast.
- benzeen en zijn derivaten komen in belangrijke hoeveelheden voor in één monster.
- tetrachloorethyleen komt voor in alle monsters.
- dichloorbenzeen komt enkel voor in 2 stalen.
- cyaniden vormen een probleem in één staal waar de Belgische norm bereikt wordt.
- de oxydeerbaarheid met warm KMnO₄ is hoog in één staal, vergeleken met de Europese normen. Dit wordt ook bevestigd door de hoge TOC-waarde.

Vraag nr. 60

van 17 december 1984

van de heer G. BEERDEN

Middenstandsopleiding — Erkennung accountantsopleiding

Naar ik verneem zouden er geruchten zijn dat de accountantsopleiding niet meer erkend zou worden binnen de middenstandsopleiding. Zoals u weet bestaat dit op dit ogenblik wel binnen het Centrum voor Middenstandsopleiding o.a. te Hasselt.

Is dit zo?

Zo ja, welke zijn de beweegredenen en criteria hier toe?

Zo neen, zou het dan niet goed zijn hierover duidelijkheid te geven zodat de vrees wordt weggenomen?

N.B. : Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Economie en Werkgelegenheid.

Antwoord

In antwoord op zijn vraag, heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat deze aangelegenheid behoort tot de bevoegdheid van de heer K. Poma, Gemeenschapsminister van Cultuur, Vice-Voorzitter van de Vlaamse Executieve.

Vraag nr. 61
van 17 december 1984
van de heer J. DE MOL

Baggerwerken in de Schelde — Gevolgen voor het milieu

België wil dat de Westerschelde wordt uitgebaggerd tot 48 voet zodat schepen van die diepgang onder alle omstandigheden de Zandvlietsluis bij Antwerpen kunnen bereiken vanuit de Noordzee. Door verder uit te baggeren zullen de wanden van de rivier inkalven. Door de verdieping zal de stroomsnelheid toenemen en daarmee de afschurende werking van het water. Zandplaten als het Verdrongen land van Saeftinge dreigen dan verschillende hectaren in de Schelde te zien verdwijnen. Een ander probleem is het extra baggermateriaal dat men bij verdieping naar boven haalt. De bodem van de Schelde blijkt zo vervuild te zijn met giftig afval dat men dit materiaal niet opnieuw in de Schelde kan dumpen.

1. Is er reeds een studie gemaakt van de invloed van verder uitbaggeren van de Schelde op de rivierwanden en zandplaten als het Verdrongen land van Saeftinge?

Zo ja, welke resultaten gaf deze studie? Op welke manier kan het Verdrongen land van Saeftinge beschermd worden tegen wegspoeling door de Schelde?

2. Op welke manier wordt het baggerschip uit de Schelde op dit moment gedumpt? Komt dit slib nog voor een of andere vorm van recyclage in aanmerking?
3. Op welke manier zal het Scheldeslib dat bovengedaald wordt bij de verdere uitdieping tot 48 voet gedumpt of gerecycleerd kunnen worden zonder zware gevolgen voor het milieu?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid mededelen wat volgt.

1. De problemen betreffende rivierwanden en zandplaten in relatie tot de baggerwerken in de Schelde vallen niet onder mijn bevoegdheid. Naar onze informatie is hieromtrent wel onderzoek gedaan door het Waterbouwkundig Laboratorium van Borgerhout.

De materie zelf ressorteert onder de bevoegdheid van de Minister van Openbare Werken.

2. Het baggerslib uit de Zeeschelde (tot aan de Belgische grens) wordt actueel grotendeels in de Schelde zelf (op diverse stortlocaties) gedeponereerd.

Slechts een fractie komt op het land terecht; anno 1984 betreft dit vooral Melsele-polder (Antwerpen Linkeroever).

Tot nog toe werd de baggerspecie ook aangewend voor het bouwrijp maken van industrieterreinen en onder andere voor de ophoging van dijken in het kader van het Sigma-plan.

In Nederland wordt de specie gedeeltelijk gebruikt als vulmateriaal voor baksteen (zogenaamde „Euroklei”).

Deze afzetmogelijkheden zijn op dit ogenblik in Vlaanderen echter zeer beperkt.

3. De bestemming van het baggerslib, zal in de toekomst bepaald worden door de chemische kwaliteit van het materiaal.

Een kleine fractie (goede kwaliteit) kan gebruikt worden voor bovengenoemde recyclagedoelinden.

Indien slib van slechte kwaliteit wordt gedeponeerd op het land zullen de nodige voorzieningen ter bescherming van milieu en volksgezondheid dienen genomen conform het uitvoeringsbesluit op de stortplaatsen.

Vraag nr. 62
van 17 december 1984
van de heer J. DE MOL

Dumping titaandioxyde in de Schelde — Vergunning

Titaandioxyde-afval bestaat uit met zware metalen vervuild zwavelzuur. In België produceren het Antwerpse bedrijf Bayer en de Gentse firma NL Chemicals titaandioxyde. Beide bedrijven dumpen hun afval met speciaal daarvoor gebouwde schepen in de Westerschelde. Bayer dumpst per jaar 300.000 ton titaandioxyde-afval in de Schelde en de NL Chemicals 450.000 ton.

1. Hebben deze bedrijven een lozingsvergunning voor het dumpen van titaandioxyde-afval in de Schelde?

Indien ja, wanneer en door wie werd deze vergunning afgegeven?

2. Welke voorwaarden staan in deze vergunning vermeld?
3. Welke controle wordt uitgeoefend op de naleving van deze voorwaarden?

Antwoord

In antwoord op de door het geachte lid gestelde vragen kan ik hem mededelen dat dumpen van afvalstoffen in de Westerschelde niet toegelaten is.

Er kan dan ook geen vergunning voor worden uitgereikt. Het dumpen van afvalstoffen in zee daarentegen valt onder toepassing van het Verdrag van Oslo — Verdrag ter voorkoming van de verontreiniging van de zee ten gevolge van het storten vanaf schepen en luchtvaartuigen (15 februari 1972).

Dit is evenwel een nationale materie die tot de bevoegdheid behoort van de heer Staatssecretaris voor Volksgezondheid en Leefmilieu.

Vraag nr. 63
van 18 december 1984
van de heer F. GEYSELINGS

Vliegastort te Maasmechelen — Uitbatingsvoorwaarden

Ik wens terug te komen op mijn parlementaire vraag nr. 302 van 20.9.1984 waarin ik wees op het gevaar van het vliegastort te Maasmechelen voor de aanpalende waterwinning „Het Greven”.

Niettegenstaande het ongunstig advies van de Nationale Maatschappij der Waterleidingen wordt, om de continuïteit van een vliegasprouderend bedrijf niet in het gedrang te brengen, verder vliegastort. Niettegenstaande de kwaliteit van het grondwater steeds maar verslechtert, krijgen economische belangen bij de overheid nog steeds voorrang op gezondheidsbelangen.

Kan mij geantwoord worden op de volgende vragen.

1. De huidige stortplaats voor vliegastort te Maasmechelen heeft nog slechts een beperkte capaciteit, maw het is bijna volgestort. Er bestaat nochtans een ongunstig advies van de Nationale Maatschappij der Waterleidingen. Wanneer werd hiervoor een vergunning verleend en waarom werd in deze vergunning voorheen geen rekening gehouden met verstrengde exploitatievoorwaarden?
2. Het decreet van 24.1.1984 houdende maatregelen inzake het grondwaterbeheer schrijft voor dat de Vlaamse Executieve in de waterwinningsgebieden en beschermingszones het vervoeren, opslaan, deponeren, afvoeren, bedelven, storten, direct of indirect lozen en uitstrooien van stoffen die het grondwater kunnen verontreinigen kan verbieden, reglementeren of aan een vergunning onderwerpen.

In de kwestieuze vergunning werden de nodige uitbatingsvoorwaarden opgenomen. Welke zijn deze?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid mededelen wat volgt.

1. De vergunning voor de huidige stortplaats voor vliegastort te Maasmechelen werd door de Bestendige Deputatie van de provincie Limburg verleend op 26 juli 1984. Uit artikel 1 bis, met als titel „bijkomende exploitatievoorwaarden”, blijkt dat in deze vergunning wel degelijk rekening is gehouden met verstrengde exploitatievoorwaarden.

Het Ministerieel Besluit van 3 december 1984 vervulde de exploitatievoorwaarden met artikel 7 bis betreffende de eindafdek.

2. De uitbatingsvoorwaarden vervat in de vergunningsbeslissingen, worden het geachte lid rechtstreeks toegestuurd.

Vraag nr. 64
van 18 december 1984
van de heer A. DENYS

Stortplaatsen voor stockage van groenafval — Vergunning

Verschillende gemeentebesturen hebben sinds geruime tijd initiatieven genomen tot verwerking van tuinafval en snoeihout afkomstig van gemeentelijke aanplantingen en particulieren.

De reden van deze selectieve verwerking spruit voort uit de bekommernis om het sluikestorten tegen te gaan, en het weren van snoeihout en grasmaaisel uit het huishoudelijk afval, omdat deze bij verbranding een lage calorische waarde hebben.

Dit soort afval is echter een goedkoop en milieuvriendelijk organisch bemestings- en bodemverbeteringsmiddel. Om dit groenafval op een behoorlijke wijze te composteren, moeten de gemeenten echter over stortplaatsen beschikken waar dit groenafval kan gestockeerd worden.

Gezien echter de vergunning voor stortplaatsen systematisch geweigerd worden, had ik graag van de geachte Gemeenschapsminister vernomen of hij voor dergelijke stortplaatsen geen uitzondering kan maken en deze wel vergunnen?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid mededelen wat volgt.

Tot de doelstellingen van het decreet van 2 juli 1981 betreffende het beheer van afvalstoffen behoort ondermeer het bevorderen van hergebruik, terugwinning en recyclage van afvalstoffen.

Plantsoen-, tuinafval en snoeihout zijn geschikte materialen om na compostering als bodemverbeteringsmiddel te worden aangewend.

Om te composteren dient de gemeente *niet* over een stortplaats te beschikken maar over een gunstig gelegen omheind terrein waar deze activiteit in milieuhygiënische omstandigheden kan worden uitgevoerd. In het kader van het decreet van 2 juli 1981 betreffende het beheer van afvalstoffen, is hiervoor een vergunning nodig.

Initiatieven door de gemeenten ter zake genomen, worden door mij aangemoedigd. Bovendien kan worden vermeld dat de Vlaamse Regering op 17 juli 1984 haar goedkeuring heeft gehecht aan mijn voorstel om het inrichten en uitrusten van containerparken te subsidiëren voor 90 procent. Dit besluit is een aanvulling van het koninklijk besluit van 23 juli 1981 betreffende de subsidiëring van bepaalde werken, leveringen en diensten die in het Vlaamse Gewest door of op initiatief van ondergeschikte besturen of ermee gelijkgestelde rechtspersonen worden uitgevoerd.

In deze containerparken wordt een ruimte voor compostering en in sommige gevallen een hakselaar voor het hakselen van snoeihout en tuinafval, voorzien.

Tot op heden ontvingen wij een zestigtal aanvragen voor principiële goedkeuring. Reeds een vijftiental gemeenten kregen een principiële belofte van toelage voor hun containerpark.

Vraag nr. 66
van 20 december 1984
van de heer F. GEYSELINGS

Afvalverwerkingsbedrijf NV Halterman te Beveren — Bestemming residu's en controle

Kan de Minister mij antwoorden op de volgende vragen.

1. Welke residu's produceert de NV Halterman te Beveren?
2. Welke bestemming wordt aan deze afval gegeven? Welke eliminatiesystemen zijn er van toepassing?
3. Door wie gebeurt de controle?
4. Van wanneer dateert aldaar de laatst uitgevoerde controle? Met welke resultaten?
5. Wie of wat wordt door de bevoegde overheid gecontroleerd?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid mededelen wat volgt.

1. De activiteiten van de firma bestaan in het recycleren van gecontamineerde petrochemische producten en het opvoeren van de concentratiegraad van bepaalde producten, dit in eigen beheer of in maakloon voor derden. Onder recyclage wordt hier verstaan, destillatie of raffinage, met gevolg dat destillatie of raffinageresidu's met een zeer variabele samenstelling ontstaan.
2. De afvalstoffen van deze operaties worden ofwel aan de klant terugbezorgd ofwel door middel van een bijbrander in de stookinstallatie van het bedrijf vernietigd. Dit laatste geschiedt alleen met niet zwavelhoudende of niet gehalogeneerde producten.
3. De controle van de activiteiten gebeurt door de toezichthoudende ambtenaar van OVAM.
4. Vermits de publikatie van het Ministerieel Besluit tot erkenning van de NV Halterman, Beveren als centrum voor vernietiging, neutralisering of wegwerking van giftige afval in het Belgisch Staatsblad nog maar dateert van 31 augustus 1984 kon nog geen controle uitgevoerd worden. Uiteraard zal het bedrijf in de toekomst regelmatig gecontroleerd worden.
5. De controle door de bevoegde overheid is nader bepaald in het Ministerieel Besluit van 5 juli 1984, artikel 2, b tot erkenning van NV Halterman, Beveren, als centrum voor vernietiging, neutralisering of wegwerking van giftige afval.

Artikel 2, b: De exploitant houdt ter beschikking van de met het toezicht belaste ambtenaar, een inventaris van de destillatieresidu's omvatende de aard en de bestemming van deze residu's.

Uiteraard beschikt de toezichthoudende ambtenaar over een enorme controlebevoegdheid zoals bepaald in de artikelen 54 en 55 van het afvalstoffendecreet en in het Besluit van de Vlaamse Exe-

cutieve van 21 april 1982 houdende aanduiding van de ambtenaren belast met het toezicht op de uitvoering van het afvalstoffendecreet.

Ook artikel 28 e.v. van het Koninklijk Besluit van 9 februari 1976 houdende algemeen reglement op de giftige afval, stelt regelen inzake toezicht en controle.

Indien er aanleiding toe bestaat zal de bevoegde ambtenaar ook niet nalaten zijn bevoegdheden ten volle te benutten.

Vraag nr. 67
van 20 december 1984
van de heer T. KELCHTERMANS

Genk — Leopold Oil — Illegale giflozingen

Volgens bepaalde krantenberichten zou de afvalfirma LOP illegaal afvalolie lozen in een decantatieput nabij het Albertkanaal te Genk.

Gaarne vernam ik van de geachte Minister omstandig antwoord op de volgende vragen.

1. In hoeverre kan de Minister hogervermelde informatie bevestigen?
2. Welke acties werden reeds genomen om hieraan een einde te stellen?
3. Is het waar dat deze afvalolie gevaarlijke PCB's bevat die kankerverwekkend zijn? Werd het drinkwater hierdoor niet aangetast?
4. Is de personeelsbezetting van OVAM-Limburg wel toereikend om tegen zulke illegale acties efficiënt op te treden?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid mededelen wat volgt.

- 1.-2. Uit de inspectiebezoeken van de toezichthoudende ambtenaar blijkt dat de krantenberichten in verband met het illegaal lozen van afvalolie in een decantatieput, nabij het Albertkanaal te Genk, onjuist zijn.

De laatste inspectiebezoeken dateren van 4, 5 en 6 december 1984.

3. Gezien de firma LOP erkend is als ophaler van afvalolie voor minerale olie, tankresidu's of slibs en oliën van de scheepvaart en gezien de analyse-resultaten van de bemonsteringen uitgevoerd te Genk geen PCB's hebben aangetoond, dient deze bemerking eveneens ontkend.
4. Er wordt op dit ogenblik onderzocht of het aantal toezichthoudende ambtenaren toereikend is gelet op de vele taken die ze toebedeeld kregen.

Indien blijkt dat er meer dergelijke ambtenaren nodig zijn, zal ik daartoe de nodige initiatieven nemen.

Toch zou ik het geachte lid er willen op wijzen dat ook de gemeentelijke overheid in casu de Burgemeester als hoofd van de politie, bevoegd is om overtredingen vast te stellen en te beteugelen.

Daarbij is het ook zo dat illegale praktijken niet gepleegd worden onder het oog van de toezichthoudende overheid en dat de medewerking van de bevolking in het signaleren van mogelijke overtredingen onontbeerlijk is voor een integrale en efficiënte bestrijding ervan.

Vraag nr. 68
van 20 december 1984
van de heer T. KELCHTERMANS

Kunstonderwijs — Gebruik van gevaarlijke producten

In heel wat scholen voor kunstonderwijs wordt er in de ateliers kwistig omgesprongen met allerhande scheikundige stoffen, vaste en vloeibare, nuttig en nodig bij de opleiding van leerlingen en studenten, en verwerkt in diverse grondstoffen.

De leerkrachten hebben geen of onvoldoende opleiding genoten omtrent de gevaren, verbonden aan het gebruik van dergelijke producten.

Gezondheidsklachten zijn hier vaak het gevolg van met in sommige gevallen, naar ik verneem, zelfs een blijvende arbeidsongeschiktheid.

Gaarne vernam ik van de geachte Minister omstandig antwoord op de volgende vragen.

1. In welke mate kan hij hogervermelde informatie bevestigen?
2. Stelt men in het kunstonderwijs een hoger ziekteverzuim vast dan in de andere onderwijsinstellingen? Zo ja, in welke mate?
3. Welke reglementering inzake veiligheid en hygiëne is hierop van toepassing? Hoe wordt de naleving ervan gecontroleerd? Werden er in het recente verleden ter zake overtredingen vastgesteld en in voorkomend geval welke?
4. Welke instanties kunnen aansprakelijk gesteld worden in geval van blijvende arbeidsongeschiktheid? Hoe verloopt de schaderegeling?
5. Welke maatregelen heeft de Minister uitgewerkt om ter zake een grotere veiligheid te bewerkstelligen?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag nr. 68 van 20 december 1984 heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat in het kunstonderwijs inzake veiligheid en hygiëne dezelfde maatregelen moeten worden toegepast als in de andere onderwijssectoren.

Dit houdt in dat de inrichtende machten ook in het kunstonderwijs gehouden zijn de voorschriften van het Algemeen Reglement voor de Arbeidsbescherming toe te passen.

Meer bepaald de rijkskunstonderwijsinrichtingen, die inzake veiligheid en hygiëne onder de bevoegdheid van de dienst „Uitrusting van de scholen en internaten” van het bestuur „Materiële en Financiële Organisatie” van het Ministerie van Onderwijs, ontvangen van laatstgenoemde dienst alle nuttige instructies

m.b.t. de verschillende aspecten van de veiligheid op school.

De inrichtingshoofden staan in voor een nauwgezette naleving van de instructies.

De heren verificateurs moeten hierop controle uitoefenen.

Het is mijn diensten niet bekend dat er /ich in het kunstonderwijs ernstiger ongevallen zouden voordoen dan in de andere onderwijssectoren. Er wordt in ieder geval geen hoger ziekteverzuim vastgesteld. De wetgeving op de arbeidsongevallen is ook in het kunstonderwijs volwaardig van toepassing. Ik zal evenwel de inrichtingshoofden en de verificateurs in een afzonderlijk omzendschrijven uitdrukkelijk de aandacht vestigen op hun verplichtingen ter zake.

In het kader van de gelijk uitgeschreven minimumleerplannen moet het mogelijk Lijn voor de artistieke vakken bijkomende voorzieningen uit te schrijven m.b.t. het gebruik van bepaalde gevaarlijke stoffen tijdens de lessen. Inzake minimumleerplannen moet er in het kunstonderwijs echter nog veel werk worden geleverd.

Op dit ogenblik wordt in de school van een werkgroep van de Adviescommissie voor het Secundair Onderwijs gewerkt aan de minimumleerplannen voor het secundair kunstonderwijs met volledig leerplan.

Ik zal er uitdrukkelijk over waken dat deze minimumleerplannen in 't bijzonder oog hebben voor het gebruik van gevaarlijke stoffen. Tevens zal ik opdracht geven aan de administratie om een werkgroep van specialisten samen te stellen dit ook ten behoeve van het hoger kunstonderwijs en het hele kunstonderwijs met beperkt leerplan een verplicht te volgen programma moet uitwerken omtrent het gebruik van gevaarlijke stoffen.

Ik zal tevens onderzoeken op welke wijze een algemene informatiecampagne kan worden gevoerd voor een betere veiligheid in de scholen van het kunstonderwijs.

Tenslotte zullen naast bijscholingskansen voor leraren en docenten kredieten en uitrustingstoelagen ter beschikking worden gesteld van de scholen voor de verwerving van veiligheidsapparatuur en -materialen.

Vraag nr. 65
van 20 december 1984
van de heer T. KELCHTERMANS

Muziekonderwijs — Stand van zaken

Volgens mijn informatie zouden er in het Vlaamse kunstonderwijs circa 8.500 leerlingen op de wachtlijsten voor „individueel” onderricht staan. Volgens insiders is dit o.m. te wijten aan de blokkering in 1983 van het lesurenpakket per week en per school op het peil van het schooljaar 1981-1982.

Gaarne vernam ik van de geachte Minister omstandig antwoord op de volgende vragen.

1. Hoeveel kandidaat-leerlingen staan er momenteel per provincie op de wachtlijsten van de Vlaamse muziekacademies en muziekscholen?

2. Om welke redenen werd in 1983 het lesurenpakket geblokkeerd?
3. Is de kritiek gerechtvaardigd dat de blokkering van de lesuren geen rekening zou houden met de expansieve of regressieve scholen? Zo neen, om welke redenen?
4. Treedt er door het huidige beleid geen veroudering van de schoolbevolking op, aangezien immers de allerjongste (nieuwe) leerlingen op de wachtlijsten worden gezet?
- j. Zou een deblokking van het lesurenpakket niet de werkloosheid bij de leerkrachten in het muziekonderwijs — die volgens onze informatie voor het eerst sedert WO II substantieel is — kunnen oplossen? Zo neen, om welke redenen?
6. Wordt door het huidige beleid geen heropleving van het niet te controleren en commerciële zwarte muziekonderwijsnet gestimuleerd? Zo neen, om welke redenen?
7. Heeft het cumulverbod wel zin in het muziekonderwijs? Ontstaat hierdoor niet het risico op een kwaliteitsverlaging? Uit hoofde van het feit dat „orkest“-musici niet meer mogen cumuleren, vinden de muziekscholen voor bepaalde instrumenten doodeenvoudig geen leerkrachten meer.

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid het volgende mede te delen.

1. Kandidaat-leerlingen in het Vlaamse Kunstonderwijs ingeschreven op wachtlijsten :

Antwerpen :	2.784
Vlaams-Brabant :	965
Limburg :	1.380
Oost-Vlaanderen :	1.464
West-Vlaanderen :	<u>1.473</u>
	8.066.

2. De blokkering van het lesurenpakket aan de inrichtingen voor secundair kunstonderwijs met beperkt leerplan gebeurde in toepassing van artikel 15 van het begrotingsdecreet 1983. De toegekende kredieten konden niet overschreden worden.

3. De blokkering van het lesurenpakket in 1983, gold voor alle muziekacademiën en muziekscholen.

Aangezien het muziekonderwijs expansief is kan men moeilijk spreken van benadeling van expansieve inrichtingen en bevoordeling van regressieve inrichtingen.

4. Het huidig beleid kan moeilijk de veroudering van de schoolbevolking in de hand werken.

Wij rekenen er op dat de directies van de inrichtingen hun verantwoordelijkheid opnemen en de examenregeling strikt toepassen, zodat eeuwige zittendblijvers geweerd worden.

Zo kunnen stelselmatig leerlingen van de wachtlijsten opgenomen worden. Opgemerkt wordt dat voor inrichtingen met wachtlijsten de verplichting bestaat in het eerste jaar van de lagere graad A aan drie leerlingen per uur les te geven i.p.v. aan twee.

5. Behoudens in de afdeling gesproken woord (toneel — dictie — voordracht) kan men moeilijk van werkloosheid bij de leerkrachten in het muziekonderwijs spreken. De aanvragen om toelating tot cumulatieve bewijzen het tegendeel.

6. Er zijn geen concrete gegevens over het zgn. „commerciële zwarte muziekonderwijsnet“ voorhanden zodat het mij niet mogelijk is vast te stellen of het privé-muziekonderwijs al dan niet zou gestimuleerd worden.

7. De cumulregeling (wet van 24.12.1976 art. 77) had hoofdzakelijk tot doel de tewerkstelling in het onderwijs te bevorderen. Het muziekonderwijs had echter niet te kampen met werkloosheid. Derhalve werd bij koninklijk besluit van 7.12.1978 onder bepaalde voorwaarden voor leraars in het kunstonderwijs een bijkomende cumulatieve van 1/3 boven het bij hogergenoemde wet voorziene minimum vastgelegd.

Orkestmusici die cumuleren zijn een minderheid. Het betrof cumulatieve van twee onderwijsopdrachten.

Het uitschakelen van de overdreven cumulpraktijken heeft m.i. geen kwaliteitsverlaging van het muziekonderwijs tot gevolg.

Vraag nr. 71 van 7 januari 1985 van de heer J. VALKENIERS

OVAM — Overlast van zwaar vervuild industrieel afval

De directeur-generaal van de OVAM stelt dat Vlaanderen dreigt geconfronteerd te worden, en dit op zeer korte termijn, met een teveel aan zwaar vervuild industrieel afval. Hij beklagt zich ook over een opvallend gebrek aan medewerking vanwege de openbare besturen en over de eindeloze procedures.

Wat is de reactie van de Minister op deze uitlatingen?

Is de toestand werkelijk zo schrijnend? Zo ja, wat wordt er aan gedaan?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid mededelen dat zij grondig beantwoord werd in mijn antwoord op de interpellaties dd. 13 december 1984 van de heren T. Keitchermans en L. Vanvelthoven, mevrouw L. Detiège en de heren F. Geyselings, J. Gabriels, O. Meyntjens, I. Van Belle en J. Bosmans.

Vraag nr. 72 van 7 januari 1985 van de heer L. VANHORENBEEK

Privé-stort te Haasrode — Reukhinder

Door de inspectie van OVAM werd onlangs een proces-verbaal opgesteld wegens het storten van bleek-aarde, afkomstig uit Nederland, op een privé-stort te Haasrode.

Reeds lang werd door de gemeenteraadsleden aangedrongen op inspectie door de gemeentepolitie, wegens reukhinder en het niet afdekken van aangevoerd afval binnen de voorziene periode.

Mag ik van de Minister vernemen waaruit het toezicht van de gemeentepolitie bestond, hoeveel controles uitgevoerd werden, of er proces-verbaal werd opgesteld, of de heer Arrondissementscommissaris, de heer Gouverneur of de heer Gemeenschapsminister van Leefmilieu rapporten kreeg toegezonden vanuit het gemeentebestuur van Oud-Heverlee? Zo ja, wanneer?

En welk is de weerslag van de storting van toxische afvalprodukten aldaar op de waterwinning te Korbeek-Lo?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid mededelen wat volgt.

Op 17 november 1984 werd door de toezichhoudende ambtenaar van de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaamse Gewest een proces-verbaal opgesteld betreffende de stortplaats gelegen Langestraat te Haasrode. Er werden 8 overtredingen vastgesteld van de vergunningsvoorwaarden van het ministerieel besluit dd. 2 februari 1984, dat aan de firma Ets. Canivet een vergunning klasse II toekende.

Ik heb geen kennis van eventueel uitgevoerde controles, of opgestelde PV's of doorgestuurde verslagen, afkomstig van het gemeentebestuur of de gemeentelijke politie van Oud-Heverlee.

De weerslag van de storting van afvalprodukten op de waterwinning te Korbeek-Lo, is tot op heden niet vastgesteld.

Op 11 september 1984 werd door het SCK van Mol een monstername verricht op de vier aangelegde peilputten. De analyses brachten geen echte verontreinigingen aan het licht. Binnenkort wordt er opnieuw een monstername verricht.

Tot op heden werd niet vastgesteld dat er giftige afvalstoffen overeenkomstig het koninklijk besluit dd. 9 februari 1976 houdende algemeen reglement op de giftige afval, werden gestort.

Vraag nr. 73

van 8 januari 1985

van de heer E. BALDEWIJNS

Stortplaatsen — Exploitatievergunning

Ik moge de geachte Minister verzoeken mij op volgende vragen te antwoorden.

De stad Genk bekwam een exploitatievergunning voor 1 jaar en dit op 11.8.1983. Na de vervaldatum van deze vergunning heeft de Minister een verlenging toegestaan voor de stortplaats van Genk en dit tot 30 november 1984.

Hieromtrent volgende vragen :

1. Gaat de Minister hier zijn bevoegdheid niet te buiten? Waarom niet? Een soortgelijke **handel-**

wijze heeft zich eveneens voorgedaan met de stortplaats van Koksijde.

Waarom? Nochtans alle omwonenden waren tegen deze stortplaats, die steeds zeer slecht werd uitgebaat. De adviezen waren eveneens negatief. Ook in dit geval was en mocht de Minister de vergunningverlenende overheid niet zijn.

Waarom volgt de Minister deze handelwijze en op basis van welke wetgeving?

2. De exploitant is niet in orde met de exploitatievoorwaarden in Genk. Waarom dienen de exploitatievoorwaarden niet nageleefd? Waarom sluit de Minister de stortplaats van Genk niet? Zijn er geen alternatieven, die goedkoper zijn dan de huidige? De verbrandingsoven van IVNWL geeft trouwens gunsttarieven tot einde van het jaar 1984, gezien er geen toevoer is van afvalstoffen.
3. Welke stappen heeft de Minister gezet, opdat de stortplaats afgewerkt wordt, conform de opgelegde voorwaarden?

Antwoord

In antwoord op zijn vragen kan ik het geachte lid mededelen wat volgt.

1. De Vlaamse Executieve heeft pas op 14 november 1984 een besluit getroffen inzake regelen voor het verlengen van vergunningen.

Dit besluit zal eerstdaags in het Belgisch Staatsblad gepubliceerd worden.

De ministeriële besluiten waarnaar het geachte lid verwijst heb ik genomen in toepassing van de bepalingen ter zake vervat in artikel 27 van het afvalstoffendecreet.

Bij gebrek aan concrete regelen op dat ogenblik werden deze beslissingen genomen rekening houdend met de doelstellingen van het afvaldecreet en met het oog op het veiligstellen van de continuïteit van de afvalverwijdering.

2. a. De exploitant was inderdaad niet in orde met de uitbatingsvoorwaarden zoals opgelegd in de ministeriële besluiten van 21 december 1983 en 2 oktober 1984.

Op 28 december 1984 heeft OVAM de exploitant nog 1 maand de tijd gegeven om vooralsnog aan de opgelegde voorwaarden te voldoen. Na deze termijn en indien geen aanvang gemaakt werd met de afwerking zal door OVAM aanspraak gemaakt worden op de gestelde bankgarantie om deze stortplaats verder af te werken.

2. b. Genk behoort tot het samenwerkingsgebied van Intercompost. Normaliter dienen de afvalstoffen van deze gemeente gecomposteerd te worden.

Op dit ogenblik wordt dan ook van deze verwijderingsmethode gebruik gemaakt, doch binnen een drietal maanden zal een tijdelijk alternatief gevonden moeten worden in het afvoeren van het huisvuil naar de verbrandingsoven van IVNWL, gezien er onderhouds- en uitbreidingswerken gepland zijn in de composterings-

installatie. Voor dit alternatief is reeds een overeenkomst gesloten.

3. Zie antwoord sub 2.1.

Vraag nr. 75
van 8 januari 1985
van de heer F. GEYSELINGS

BRT — Berichtgeving inzake zure regen

De zure regen houdt de industrielanden steeds meer in zijn greep. De talrijke berichten en de acties hieromtrent liegen er niet om. Greenpeace heeft gevraagd om via het weerpraatje informatie te verstrekken over de zuurtegraad van de regen. Dit zou door de BRT-directie niet aanvaard zijn omdat zulke berichtgeving niet gebruikelijk is. Nochtans horen we onze weerman niet zelden dingen vertellen of laat hij beelden vertonen die evenveel of in 't geheel niets met het weer te maken hebben.

Omdat uit de gevoerde briefwisseling blijkt dat deze materie gedeeltelijk onder de bevoegdheid valt van de Gemeenschapsminister van Leefmilieu, Waterbeleid en Onderwijs, wens ik van hem te weten of hij bereid is gegevens inzake de zuurtegraad van bodem en water te verstrekken aan zijn collega die de voorgedij heeft over de BRT? In ontkennend geval, wens ik te weten waarom niet?

Antwoord

Ik kan het geachte lid mededelen dat in het kader van het permanent biologisch meetnet, uitgebaat door het Instituut voor Scheikundig Onderzoek (ISO) van Teruren en het meetnet voor Zure Regen van het Instituut voor Hygiëne en Epidemiologie te Brussel een aantal gegevens in verband met de verzuring van het leefmilieu in Vlaanderen ter beschikking zijn.

De verwerking van deze informatie is echter weinig zinvol op korte perioden maar dient op langere termijn te gebeuren om wetenschappelijk verantwoorde uitspraken toe te laten.

Een dagelijkse berichtgeving hierover vergelijkbaar met een meteobulletin heeft dan ook weinig betekenis. De resultaten van de gevoerde studies en metingen in afgewerkte vorm zullen evenwel zodra ze beschikbaar zijn aan de nieuwsmedia overgemaakt worden.

Vraag nr. 76
van 8 januari 1985
van de heer F. GEYSELINGS

Destructiebedrijven in het Vlaamse land — Uitbating- en lozingsvergunning

In 1983 werden 796.786 aan ziekte overleden dieren weggeruimd door destructiebedrijven. Door deze behandeling komen alleszins afvalresten vrij die wanneer de eliminatie niet volgens het boekje verloopt, ons leefmilieu sterk kunnen verstoren.

Kan mij medegedeeld worden:

1. Hoeveel destructiebedrijven in het Vlaamse land actief zijn?
2. Sinds wanneer en tot wanneer zij beschikken over een uitbatingvergunning?
3. Of al deze bedrijven over een lozingsvergunning beschikken?
4. Van wanneer de laatste controles inzake de lozingsvergunning per geciteerd bedrijf dagtekenen en welke de resultaten zijn?
5. Ingeval een destructiebedrijf in overtreding is met de exploitatievergunning, welke maatregelen de Minister heeft getroffen om deze illegaliteit ongedaan te maken?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag heb ik de eer het geachte lid het volgende mede te delen.

1. In het Vlaamse land zijn vier destructiebedrijven actief. Drie ervan zijn gevestigd in het ambtsgebied van de Vlaamse Waterzuiveringsmaatschappij, te weten:

het bedrijf: Lahaye te Schoten, Animalia te Denderleeuw. Smets-USE te Sint-Truiden.

Het bedrijf Animalia te Torhout, gelegen in het ambtsgebied van de Waterzuiveringsmaatschappij van het Kustbekken, is in feite geen destructiebedrijf, vermits de kadavers er wel worden verzameld, maar de vernietiging ervan in Denderleeuw gebeurt.

2. — Het bedrijf Lahaye heeft een uitbatingvergunning sedert 5 augustus 1982, en loopt tot 11 juli 2004.
  - Animalia Denderleeuw beschikt over een vergunning sedert 11 juni 1965 en dit voor een periode van 30 jaar.
  - Animalia Torhout werd vergund op 9 oktober 1984 voor een periode van 20 jaar.
  - Smets-USE: De vergunningstermijn loopt van 25 mei 1967 tot 2 mei 1997.
3. Het bedrijf Smets-USE te Sint-Truiden beschikt over twee lozingsvergunningen dd. 10 mei 1977 (industriële afvalwater en koelwater) uitgereikt door de Dienst voor Zuivering van het Afvalwater van het Ministerie van Volksgezondheid.

De NV Lahaye te Schoten beschikt sinds 3 januari 1979 over drie lozingsvergunningen, namelijk voor industrieel afvalwater, voor koelwater en voor sanitair afvalwater.

De NV Animalia te Denderleeuw heeft tot nog toe geen lozingsvergunning. Nochtans kan een lozingsvergunning spoedig afgegeven worden na ontvangst van het advies van het Bestuur der Waterwegen inzake de lozingspunten in de Dender. Gezien de aard der activiteiten van de NV Animalia te Torhout, wordt er geen industrieel afvalwater geloosd. Het is dan ook niet onderworpen aan het stelsel van de lozingsvergunningen.

4. Voor wat het bedrijf Lahaye te Schoten betreft, werd de laatste controle inzake de lozingsvergunningen uitgevoerd door het Provinciaal Instituut voor Hygiëne op 26 maart 1984.

Uit de resultaten van deze controle blijkt dat de NV Lahaye niet in overtreding is met deze vergunningen.

Voor de beide andere bedrijven is er tot nog toe geen controle uitgevoerd.

5. De beoordeling en aanpak van het probleem van geurhinder in de omgeving van deze bedrijven stoot op een aantal praktische moeilijkheden die o.m. van volgende aard zijn:

1. Grenswaarden voor de concentratie van door destructiebedrijven vrijgestelde geurhinderlijke verbindingen zijn op het ogenblik nog in onderzoek, en
2. De chemische analyse van geurstoffen vergt de inzet van gespecialiseerd wetenschappelijk personeel en van gesofisticeerde technische hulpmiddelen, waarvoor slechts enkele laboratoria in aanmerking komen.

Onderzoek over geurhinder rond destructiebedrijven werd destijds in opdracht van het Ministerie van Volksgezondheid uitgevoerd door het Laboratorium voor Organische Scheikunde (Prof. N. Schamp) van de Faculteit der Landbouwwetenschappen van de RUG. Dit laboratorium is betrokken bij de ontwikkeling van een zuiveringsinstallatie, die steunt op de filtratie van verontreinigde gassen in een biofilter.

Vraag nr. 78
van 15 januari 1985
van de heer J. GABRIELS

Ingebruikname lozingsleiding Genk-Antwerpen — Stand van zaken

Het is lange tijd stil omtrent de lozingsleiding Genk-Antwerpen, de zogenaamde 5 miljard lijn.

Graag had ik van de geachte Gemeenschapsminister een antwoord vernomen op volgende vragen.

1. Hoe is de huidige stand van zaken in verband met de opdracht, die *een* onderzoekscommissie van een vijftal deskundigen heeft verricht? Welke resultaten zijn tot op heden over dit onderzoek ter beschikking?
2. Welke gebruikers hebben belangstelling voor aansluiting op deze collector?
3. Zijn er nog andere opdrachten gegeven in verband met gebruik van deze pijpleiding?
 Welke en met welk resultaat?
4. Zijn er op het vlak van de aansprakelijkheid nog stappen ondernomen? Hoeveel rechtsgedingen lopen er momenteel en welke firma's zijn hierbij betrokken?

Welke eisen worden van staatswege gesteld en hoeveel erelonen werden tot op heden reeds betaald?

5. Op welke termijn denkt men deze leiding in gebruik te nemen?

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid het volgende te melden.

1. De werkgroep „Kollektor Albertkanaal” heeft de mogelijkheid tot ingebruikname van de lozingsleiding vanaf Tessenderlo tot Antwerpen Noord onderzocht met het oog op de aansluiting van de afvalwaters van de NV Tessenderlo Chemie te Tessenderlo. De voorwaarden omtrent de aansluiting van de NV Tessenderlo Chemie werden aan het bedrijf bekend gemaakt, zodat een aansluiting in de loop van de maand mei 1985 mogelijk is.
2. Naast de NV Tessenderlo Chemie te Tessenderlo heeft de NV Rezinal te Heusden belangstelling voor een aansluiting op de collector.
3. Er zijn in verband met de collector Genk-Antwerpen geen verdere opdrachten gegeven.
4. Betreffende het punt 4 kan ik het geachte lid mededelen dat momenteel in het kader van de overdracht van de collector van de Staat naar de Vlaamse Gemeenschap een inventarisatie en evaluatie van de lopende geschillen gemaakt wordt. Het betreft een 14-tal geschillen waarin hetzij de Staat, hetzij het Vlaamse Gewest, hetzij een ontwerper en/of een aannemer eisende of beschuldigde partij is. Er zijn zes aannemers en drie ontwerp bureaus in betrokken.
5. Indien de aan gang zijnde voorbereidingen volgens plan kunnen worden uitgevoerd, zal de aansluiting van de afvalwaters van de NV Tessenderlo Chemie te Tessenderlo op de collector Albertkanaal, in de loop van het eerste semester 1985 gebeuren.

Vraag nr. 79
van 15 januari 1985
van de heer J. GABRIELS

Bodemverontreiniging op terreinen van voormalige gasfabrieken — Saneringsmaatregelen

De problematiek van bodemverontreiniging op voormalige gasfabriekterreinen moet ook in ons land voorkomen.

In tegenstelling tot Nederland hoort men in ons land zelden over deze gasfabriekterreinen, die vaak in verstedelijkte gebieden moeten bestaan hebben. Door de lozingen indertijd kunnen deze een groot gevaar inhouden voor het grondwater.

Graag had ik van de geachte Gemeenschapsminister een antwoord vernomen op de volgende vragen.

1. In hoeverre er enig inzicht bestaat in terreinen waar vroeger gasfabrieken gevestigd waren?
2. Op welke wijze men bodemonderzoek heeft verricht naar de vervuiling van de terreinen waar zich gasfabrieken bevonden hebben?
3. Welke methoden tot op heden ontwikkeld zijn om deze terreinen te saneren?

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid het volgende mede te delen.

1. Twee cokesfabrieken, met daaraan een gaswinningsinstallatie, werden in Vlaanderen gesloten. Het betreft de SA Cockerill te Willebroek, welke eind 1979 de produktie heeft stilgelegd, en de SA Cokerie du Brabant te Vilvoorde waarvan de produktie in 1974 werd gestopt.

De fabrieksterreinen van de SA Cockerill werden verkocht aan de firma A. Stevens te Sint-Jans-Molenbeek en is momenteel een opslagplaats van oude metalen.

De terreinen van de SA Cokerie du Brabant zijn eigendom van de firma SBT te Vilvoorde, een transportbedrijf. Een invloed op de dichtstbijzijnde drinkwaterwinningen van de PIDPA en de NMDW, zowel tov Willebroek als tov Vilvoorde werd nog niet geconstateerd.

2. Een bodemonderzoek van deze terreinen is niet uitgevoerd.
3. Mogelijke oplossingen tot het saneren van dergelijke bodems zijn :
  - afgraven en reinigen van de grond door uitloging, thermische behandeling of flotatiemethoden;
  - bouwen van een scherm rondom de gelokaliseerde verontreiniging, afpompen en zuiveren van het grondwater.

**Vraag nr. 81
van 15 januari 1985
van de heer J. GABRIELS**

Rotem en omgeving voormalige zinkfabriek — Aanwezigheid van zware metalen

Door het LISEC werd een studie bekend gemaakt over het voorkomen van zware metalen in de bodem en in de groenten in het gebied van de voormalige zinkfabriek van Rotem (Dilsen).

In Nederland wordt gesteld dat de aanwezigheid van cadmium lager moet zijn dan 1 ppm.

In ons land zijn deze normen natuurlijk hoger.

In Rotem zijn via een te beperkt aantal monsters de vaststellingen gedaan van aanwezigheid van 3 ppm, wat in feite betekent dat men er eigenlijk geen bladgroenten meer mag telen. Mogelijk is dit in vergelijking met de bodemanalyses in Noord-Limburg niet zo uitgebreid.

Graag had ik van de geachte Gemeenschapsminister een antwoord vernomen op volgende vragen.

1. Hoe valt het te verklaren dat de toelaatbare norm van ppm in België hoger is dan in Nederland?
2. Welk onderzoek is in Rotem in de omgeving van de oude zinkfabriek ingesteld om te onderzoeken welke zware metalen in welke verhouding aanwezig zijn?

3. Is er aan het gemeentebestuur van Dilsen officieel medegedeeld dat een aantal tuinen in de omgeving van de fabriek niet in aanmerking komen voor het telen van groenten, omdat de norm ppm van het cd gehalte tussen 3 en 6 ppm ligt?
4. Welke normen worden in feite gehanteerd voor de gebieden in Noord-Limburg, die vervuild zijn door zware metalen?
5. Stel dat zich in dergelijke gebieden op omvangrijke wijze problemen voordoen in groententuinen maar ook op akkers, dan kan men zich de vraag stellen : wie zal de kosten betalen voor het saneren van deze tuinen? De omwonenden of de vroegere eigenaars van het bedrijf, dat zich schuldig heeft gemaakt aan de vervuiling?

Antwoord

Ik kan het geachte lid het volgende antwoorden.

1. De norm van 1 ppm cadmium in de bodem wordt voorlopig in Nederland gebruikt als leidraad (Interimwet Bodemsanering 1983). Wat de wetgeving ter zake in België betreft wordt ook 1 ppm cadmium gebruikt als richtwaarde (Aanbeveling van de deskundigen van de Sectie „Milieuhygiëne inzake zuiveringsslib in verband met het voorstel voor een richtlijn van de Europese Raad betreffende het gebruik van zuiveringsslib in de landbouw 1982). Ook het ISO (Instituut voor Scheikundig Onderzoek — Ministerie van Landbouw) geeft de waarde van 1 ppm cadmium aan als toelaatbare bovenste grenswaarde voor „normale” gronden.

In een voorstel voor een richtlijn van de Raad betreffende het gebruik van zuiveringsslib in de landbouw 1982 (Commissie van de Europese Gemeenschappen) wordt een concentratie van 3 ppm cadmium aangegeven als *maximaal* toelaatbare concentraties in de bodem.

2. In de loop van het jaar 1983 werden bodems en groenten op 35 verschillende plaatsen in een gebied met straal van 3 km rond de voormalige zinkfabriek, bemonsterd en ontleed op het gehalte cadmium, lood, zink, koper, kwik en arseen.

Dit onderzoek bracht aan het licht dat de verontreinigde zone zich uitstrekt in noord-oostelijk ke richting van het bedrijf. Het gaat hierbij om de elementen cadmium, zink en lood, terwijl voor de overige elementen slechts een lichte aamijking of zelfs geen verontreiniging is vastgesteld.

3. Het gemeentebestuur werd bij brief van 29 november 1984 door LISEC officieel in kennis gesteld van de resultaten van het onderzoek. Deze brief bevatte tevens de volgende richtlijnen aan de bevolking die groenten teelt in het betrokken gebied :
  - opvoeren van het humusgehalte van de bodem ;
  - intensieve bekalking;
  - aanpassing van het teeltplan in die zin dat bladgroente (sla, spinazie en selder) zo min mogelijk wordt verbouwd. Uitgangspunt voor deze maatregelen is de wortelopname van zwa-

re metalen uit de bodem en de blootstelling via verbruik van groente te beperken.

4. Zoals reeds vermeld onder punt 1 kunnen gronden die een concentratie aan cadmium vertonen lager dan 1 ppm beschouwd worden als normaal.

Voor gronden waarvan de concentratie aan cadmium ligt tussen 1 en 3 ppm dienen wel bepaalde adviezen (zie bovenvermeld rapport, LISEC 1984) gevolgd. Op gronden die een concentratie aan cadmium vertonen hoger dan 3 ppm zouden best geen groenten gekweekt worden.

5. Schadeloosstelling kan gevorderd worden voor de burgerlijke rechtbanken op grond van art. 1382 van het Burgerlijk Wetboek.

Vraag nr. 82
van 15 januari 1985
van de heer J. GABRIELS

Beemdgebieden in Vlaanderen — Aanlegging van rietvelden

Het aanleggen van rietvelden blijkt geen methode te zijn, die hanteerbaar is voor het zuiveren van afvalwaters.

In beemdgebieden is het denkbaar dat men gezien het feit dat hierin vaak kleine waterlopen vloeien, die veel huishoudelijk afvalwater te verwerken krijgen en die vaak als gebied waardeloos worden bestempeld.

Steeds meer studies wijzen er evenwel op dat beemdgebieden waardevolle natuurgebieden kunnen zijn, indien ze op een aangepaste wijze beheerd worden. In deze gebieden moet het daarom mogelijk zijn om in plaats van dure zuiveringsinstallaties te bouwen en die bovendien veelal gelegen zijn in landelijke gebieden, kleinschalige rietvelden aan te leggen die kunnen dienst doen als waterzuiveringsinstallatie.

Graag had ik van de geachte Gemeenschapsminister een antwoord vernomen op volgende vragen.

1. Zijn er mogelijkheden om in samenwerking met de Vlaamse Waterzuiveringsmaatschappij een onderzoek in te stellen naar die gebieden, die in Vlaanderen momenteel als natte zones kunnen bestempeld worden en waar huishoudelijke afvalwaters in geloosd worden?
2. Kan in de **lijn** van de subsidiëringmogelijkheden, zoals voorzien in het **KB** van 23 juli 1981, een aanvullend besluit geformuleerd worden waardoor het mogelijk is voor plaatselijke besturen om met een subsidiëring van 60% dergelijke rietvelden aan te leggen met de daarbij behorende apparatuur?

Antwoord

In antwoord op zijn vragen kan ik het geachte lid het volgende mededelen.

De wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging geeft voor wat het Vlaamse Gewest betreft aan de Vlaamse Waterzuiveringsmaatschappij en aan de Waterzuiverings-

maatschappij van het Kustbekken de bevoegdheid en de opdracht in verband met het opmaken en uitvoeren van programma's voor de zuivering van afvalwater.

De Vlaamse Executieve stelt aan beide maatschappijen de vereiste kredieten ter beschikking om de investeringsuitgaven te financieren.

In het Algemeen Waterzuiveringsprogramma voor het Vlaamse Gewest werden de prioritair te zuiveren gebieden weerhouden en werd in een bepaald geval geopteerd om het afvalwater op alternatieve wijze te zuiveren. Met dit doel is een afzonderlijk krediet voorzien op de begroting van de Waterzuiveringsmaatschappijen.

Binnen de maatschappijen werd een werkgroep ad hoc ingesteld, waaraan door ieder bestuur voorstellen inzake waterzuivering in 't algemeen en inzake kleinschalige of alternatieve zuiveringsprojecten in 't bijzonder kunnen worden overgemaakt.

Het lijkt mij derhalve aangewezen dat de plaatselijke besturen in overleg met de VWZ en de WZK zouden meewerken aan zulke projecten, eerder dan ze zelf, eventueel mits overheidssubsidies, initiatieven zouden nemen.

Vraag nr. 83
van 15 januari 1985
van de heer J. GABRIELS

Bodemverontreiniging — Biologische bodemsanering

In het Nederlandse Rijswijk is onlangs een project gestart waarbij bacteriën gebruikt worden voor het verwijderen van bodemverontreiniging door olie-achtige stoffen. Biologische bodemsanering is blijkbaar de nieuwste vorm, die men ontdekt heeft, om bepaalde afvalstoffen te doen oplossen: het reinigen van verontreinigde gronden met behulp van bacteriën of andere micro-organismen.

Deze techniek ontpopt zich steeds meer als een goedkoop alternatief voor de nu gangbare methoden, waarvan afgraven en elders schoonmaken van de verontreiniging door uitspoelen of uitdampen de meest gehanteerde is.

Graag had, ik van de geachte Gemeenschapsminister een antwoord vernomen op volgende vragen.

1. In hoeverre zijn er in Vlaanderen momenteel gronden, die zwaar verontreinigd zijn en waar zich een bodemsanering zonder meer opdringt?
2. Welke methoden werden tot op heden gebruikt om bodems, die zwaar verontreinigd zijn, te saneren?
3. Zijn er in Vlaanderen experimenten gaande waarbij gebruik gemaakt wordt van bacteriën, die als bodemzuiveraar dienst doen?

Zo neen, acht de Minister het niet noodzakelijk om ter zake een aantal experimenten te starten op dit vlak?

In hoeverre wordt in wetenschappelijke instellingen op dit vlak enig onderzoek gedaan?

Antwoord

Wat zijn eerste vraag betreft, kan ik het geachte lid mededelen dat door de Afvalstoffenmaatschappij een inventaris wordt opgesteld van probleemsites, waar een gedetailleerd onderzoek moet uitwijzen of bodemsanering noodzakelijk is, en zo ja, aan welke saneringsmethode de voorkeur wordt gegeven.

Zo werden tot op heden een aantal vooronderzoeken uitgevoerd waaruit bleek dat een meer diepgaand onderzoek noodzakelijk is. Een aantal onderzoeken hebben reeds geleid tot opruiming van bestaande problemen terwijl voor andere gevallen de sanering reeds opgelegd is aan het bedrijf in kwestie.

Wat de andere vragen betreft verwijs ik naar mijn antwoord op de vraag nr. 2 1 dd. 14 november 1984 van de heer J. De Mol.

Vraag nr. 84
van 15 januari 1985
van de heer J. GABRIELS

Extra toxische stoffen — Verstrenging exploitatievoorwaarden

Bij het uitreiken van exploitatievergunningen zouden extra zware voorwaarden moeten opgelegd worden als het om stoffen gaat, die extra bezwarend zijn voor het milieu. Te denken valt aan stoffen als arseen, asbest, benzeen, cadmium, chroom, dioxine, kwik, lood, methylbromide en vinylchloride.

Bij de bestrijding van de uitstoot van deze stoffen aan de bron kan ondermeer gedacht worden aan de uitworpvoorschriften, overeenkomstig de stand van de techniek, ook voor bestaande installaties.

Graag had ik van de geachte Gemeenschapsminister een antwoord vernomen op volgende vragen.

1. In hoeverre bestaat er momenteel voldoende inzicht in de hoeveelheid stoffen, zoals opgesomd in de aanhef van deze vraag?
2. In hoeverre worden aan bestaande installaties verplichtingen opgelegd van aanpassing ingevolge veranderingen en verbeteringen van de techniek?
3. Welke getallen worden, gespreid over meerdere jaren, vooropgesteld om de uitstoot van deze stoffen te verminderen? M.a.w. welk initiatief inzake tierjarenplanning is er op dit vlak voorhanden?

Antwoord

In antwoord op zijn vragen kan ik het geachte lid het volgende mededelen.

1. Onder artikel 3 van het Algemeen Reglement voor de Arbeidsbescherming, waarvan titel 1 handelt over het regime van de als gevaarlijk, ongezond of hinderlijk ingedeelde inrichtingen wordt vermeld dat de aanvragen om vergunning ondermeer moeten bevatten :

- de aard van de inrichting, het voorwerp van de exploitatie, de in werking te brengen toestellen

en procédés, de aard en de kracht van elke motor alsmede de benaderende hoeveelheden van de te fabriceren, op te slaan of uit te trekken produkten;

- de ontworpen maatregelen om de ongemakken waartoe de inrichting, zowel voor de aan de exploitatie verbonden personen als voor de burenen en het publiek aanleiding zou kunnen geven ;
- een plan waarop de schikking van de lokalen en de ligging van de werkplaatsen, magazijnen, toestellen, enz. worden aangeduid.

Aan de hand van deze gegevens heeft de vergunningverlenende overheid en de administratie die over de vergunningsaanvragen advies uitbrengt inzicht over de hoeveelheid opgeslagen, te bewerken en geëmitteerde stoffen.

In samenwerking met het Centrum voor Overheidsinformatiek (COI) wordt momenteel een project uitgewerkt om al de vermelde gegevens, naast andere gegevens inzake de vergunningsplichtige bedrijven, in een databank te inventariseren zodat een globaal overzicht ontstaat voor het Vlaamse Gewest.

2. In verschillende vergunningsbesluiten is woorde-lijk vermeld dat een milieurapport, een veiligheidsrapport en een noodplan moeten aanwezig zijn en regelmatig moeten bijgewerkt en aangevuld worden bij elke uitbreiding en verandering van aard het risico voor incidenten te wijzigen en dat zij moeten aangepast worden rekening houdend met de evolutie van de wetenschap en de techniek en de opgedane ervaring.

Deze bepalingen zijn bovendien inhoudelijk vervat in de meeste reglementaire bepalingen inzake de exploitatie van ingedeelde inrichtingen.

3. Aan de meeste bedrijven zijn uitvoeringsvoorschriften en emissiegrenswaarden opgelegd, die afkomstig zijn van dispersieberekeningen, waarbij uitgegaan wordt van maximale imissiewaarden of die steunen op EEG-richtlijnen en op algemeen aanvaarde buitenlandse normen zoals de TA Luftnormen.

Vraag nr. 85
van 15 januari 1985
van de heer J. GABRIELS

Klein chemisch afval — Meldingsplicht

Het is ongetwijfeld bekend dat kleine bedrijven en huishoudens het zogenaamde kleine chemische afval voortbrengen.

Momenteel wordt dit chemisch afval gedeponneerd in containers en op allerlei wijze komt dit vaak op stortten terecht, waar het niet thuis hoort.

Graag had ik van de geachte Gemeenschapsminister een antwoord vernomen op volgende vragen.

1. In hoeverre bestaat er enig inzicht in het zogenaamde klein chemisch afval van huishoudens en kleine bedrijven?

2. Bestaat er in het geval van kleine bedrijven enige vorm van meldingsplicht via de exploitatievergunning, die is uitgereikt?
3. Wat gebeurt er momenteel met het chemisch afval van deze bedrijven?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid mededelen wat volgt.

1. Overeenkomstig artikel 2, §1 van het besluit van de Vlaamse Executieve van 21 april 1982, houdende nadere regelen omtrent de melding en de afgifte van afvalstoffen, gewijzigd bij besluit van de Vlaamse Executieve van 12 augustus 1982, dient de melding van afvalstoffen aan de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaamse Gewest (OVAM) uitgevoerd door de voortbrengers van afvalstoffen overeenkomstig artikelen 7 § 1, en 34, § 1 van het decreet van 2 juli 1981 betreffende het beheer van afvalstoffen.

Artikel 7, § 1 stelt dat zij die afvalstoffen voortbrengen, huishoudelijke afvalstoffen uitgezonderd, verplicht zijn deze te melden aan OVAM.

Dit betekent dat kleine bedrijven welke chemische afvalstoffen verwijderen dit jaarlijks moeten melden aan OVAM. Huishoudelijke afvalstoffen vallen niet onder de meldingsplicht. Concreet bestaat er dus slechts een inzicht op de chemische afvalstoffen voortkomende van zogenaamde kleine bedrijven.

2. In de exploitatievergunning wordt geen melding gemaakt over een meldingsplicht.
3. De afvalstoffen die opgenomen zijn in het koninklijk besluit van 9 februari 1976 houdende algemeen reglement op de giftige afval dienen verwijderd via erkende verwerfers van giftige afval. De andere afvalstoffen worden opgehaald door containerfirma's die ze naar verbrandingsovens of stortplaatsen brengen waar deze niet-giftige afvalstoffen mogen verwijderd worden.

De huishoudelijke chemische afvalstoffen worden meestal met het huisvuil meegegeven: 70% ervan komt dus in een verbrandingsoven terecht.

Binnenkort zullen deze afvalstoffen ook kunnen verwijderd worden via de gemeentelijke containerparken. Aldus kan voorkomen worden dat ze gestort worden.

Vraag nr. 86 van 15 januari 1985 van de heer J. GABRIELS

Vlaamse Gewest — Aantal, opening en sluiting van stortplaatsen

Door het ontstaan van OVAM is de duidelijke politiek ontstaan om in het land systematisch een aantal stortten te sluiten en een toenemende concentratie tot stand te brengen van stortten. Daarbij is blijkbaar geen rekening gehouden met het feit dat het stortten

van inerte materialen steeds meer gemeenten voor het probleem stelt van stortplaatsen voor dit soort materialen. Bijgevolg is men verplicht om lange afstanden af te leggen voor het sorten van dit soort materialen.

Graag had ik van de geachte Gemeenschapsminister een antwoord vernomen op volgende vragen.

1. Hoeveel stortten er tot op heden gesloten werden?
2. Hoeveel stortten er per provincie op heden nog geopend zijn?
3. Waar blijven gemeentebesturen enz. met hun afval dat ze voordien juist in de gesloten stortten kwijt konden?
4. In hoeverre zijn er in Limburg nog stortten geopend voor welke categorie van materialen dan ook?
5. Zijn er gemeentebesturen in Limburg die op heden nog steeds een stort hebben voor het stortten van welk soort afval dan ook?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid mededelen wat volgt.

1. Het aantal door de bevoegde overheid formeel gesloten stortplaatsen in het Vlaamse Gewest bedraagt :

1. Provincie Antwerpen :	21
2. Provincie Oost-Vlaanderen :	5
3. Provincie West-Vlaanderen :	8
4. Provincie Brabant :	4
5. Provincie Limburg :	5
Totaal :	160
2. Het aantal voor de gemeenten toegankelijke vergunde stortplaatsen klasse 2 en 3 samen:

1. Provincie Antwerpen :	40
2. Provincie Oost-Vlaanderen :	45
3. Provincie Brabant :	29
4. Provincie West-Vlaanderen :	41
5. Provincie Limburg :	5
Totaal :	160
3. In het kader van het ontwerpplan van huishoudelijke afvalstoffen werd een optimalisatie nagestreefd van de bestaande installaties, inzonderheid de verbrandingsovens.

Wat betreft de inerte afvalstoffen bestaat de mogelijkheid dat deze niet alleen kunnen gestort worden op een klasse 3-stortplaats, maar eveneens op een klasse 2-stortplaats, waarbij deze afvalstoffen kunnen aangewend worden als tussenafdek.
4. In Limburg zijn volgende stortplaatsen vergund (monostortten uitgezonderd).
  - a. Klasse 3
    - Seykens te Beringen;
    - Vermeulen te Bree;
    - Houben te Houthalen ;
    - MHO te Lommel;
    - NMBS te Maasmechelen.

b. Klasse 2
 REMO te Houthalen;
 IVVA te Maasmechelen;
 Lommel te Lommel.

c. Klasse 1
 REMO te Houthalen.

Vraag nr. 87
van 15 januari 1985
van de heer J. GABRIELS

Verwerking van chemisch afval in Vlaanderen — Controle

Als de Nederlandse Minister van Milieubeheer in Nederland mededeelt dat er per jaar naar schatting 100.000 ton chemisch afval naar onbekende bestemmingen verdwijnt, kan men zich de vraag stellen hoe deze situatie in België is.

Het is ondenkbaar dat dit in ons land veel anders zou zijn. Gezien de strengheid van de Nederlandse overheid en voortgaand op regelmatig alarmerende berichten kan men eerder denken aan een grotere hoeveelheid in ons land.

Graag had ik van de geachte Gemeenschapsminister een antwoord vernomen op volgende vragen.

1. Op welke wijze wordt de verwerking van chemisch afval in ons land gecontroleerd?
2. Hoeveel ton chemisch afval verdwijnt jaarlijks in ons land naar onbekende bestemming?
3. Welke maatregelen werden ter zake vooropgezet tot op heden om te achterhalen welke hoeveelheid chemisch afval er is en op welke wijze ze verwerkt wordt?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid mededelen wat volgt.

1. Overeenkomstig het besluit van de Vlaamse Executieve van 21 april 1982 houdende aanduiding van de ambtenaren belast met het toezicht op de uitvoering van het decreet van 2 juli 1981 betreffende het beheer van afvalstoffen en de uitvoeringsbesluiten ervan, werd het toezicht op de verwijdering van afvalstoffen toevertrouwd aan de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaamse Gewest (OVAM). Administratief dient overeenkomstig artikelen 17 en 18 van het koninklijk besluit dd. 9 februari 1976 houdende algemeen reglement op de giftige afval de aangifteplicht uitgevoerd. De meldingsplicht geldt voor alle niet-huishoudelijke afvalstoffen.
2. Momenteel wordt door de Directe Planning van OVAM een onderzoek ter zake ingesteld.

Voor 1983 kan gesteld dat er volgende hoeveelheden giftige afval in het Vlaamse Gewest overeenkomstig voornoemd koninklijk besluit werden verworven en uitgevoerd naar:

Nederland :	5.399 ton
Frankrijk :	8.658 ton
Groot-Brittannië :	267 ton
D.D.R. :	622 ton
D.B.R. :	168 ton

dit geeft een totaal van 15.114 ton

61.981 ton werd ingevoerd en doorgevoerd naar Nederland.

3. Overeenkomstig artikel 7, § 1 van het decreet van 2 juli 1981 betreffende het beheer van afvalstoffen wordt jaarlijks een meldingsplicht opgelegd aan de producenten van afvalstoffen; eveneens dient de aangifteplicht vervuld (zie antwoord op vraag 1).

Momenteel worden de gegevens gecontroleerd ter plekke, door bedrijfsbezoeken, bemonsteringen en steekproeven bij de bedrijven en de vervoerders van afvalstoffen. Ze worden dan één na één vergeleken met het resultaat van de melding en aangifte.

Uiteraard gaat het hier om een onderzoek dat nooit af zal zijn en dat stelselmatig dient voortgezet en volgehouden.

Vraag nr. 88
van 15 januari 1985
van de heer J. GABRIELS

Correlatie tussen drijfmest en zure regen — Onderzoek aan de Katholieke Universiteit van Nijmegen

Blijkens een onderzoek dat verricht werd aan de Katholieke Universiteit van Nijmegen zou drijfmest mede oorzaak zijn van zure regen. Vooral in die landen waar veelvuldig drijfmest wordt gebruikt.

De ammoniak wordt door de mest van intensieve veehouderijen in de lucht gebracht. Daardoor regent het ammoniumsulfaat. Dit heeft een verzurende werking, die echter trager gaat dan bij de echte zure regen.

In vennegebieden zou dit het verzuringsproces in de hand werken. Maar ook de vergrassing van heidevelden en de schade aan bossen komen op rekening van het ammoniumsulfaat.

Een wet, die de landbouwers verplicht de mest meteen na het uitrijden in te ploegen, zou al veel verbeteren.

Graag had ik van de geachte Gemeenschapsminister een antwoord vernomen op volgende vragen.

1. Is de betekenis van drijfmest in relatie tot zure regen reeds aan onze universiteiten onderzocht?
2. Bestaat er op heden al enig inzicht in hoeverre vennegebieden bij ons verzuurd zijn naar aanleiding van het fenomeen drijfmest in relatie tot zure regen?
3. Indien blijkt dat dit effectief het geval is, lijkt het dan niet logisch om bij preventieve wijze van werken de landbouwers te verplichten de mest meteen na het uitrijden in te ploegen?
4. In hoeverre worden nog steeds grote hoeveelheden drijfmest bijvoorbeeld vanuit Nederland Vlaanderen ingevoerd?

5. Is er sprake van het feit dat er gezien de intensieve veehouderij een overaanbod aan drijfmest in ons land is? Zo ja, welke maatregelen hoopt men ter zake tot ontwikkeling te brengen?

Antwoord

In antwoord op zijn verschillende vragen kan ik het geachte lid het volgende mededelen.

1. Het is ons niet bekend, dat een gelijkaardig onderzoek aan onze universiteiten uitgevoerd werd. De resultaten van de in Nederland uitgevoerde studies betreffende de milieuverzuring worden door mijn diensten aandachtig gevolgd.
2. Een aantal Kempische vennen werden bestudeerd door onderzoekers verbonden aan het Studiecentrum voor Kernenergie te Mol en de Universitaire Instelling Antwerpen.
Uit de resultaten blijkt dat de meeste vennen sterk verzuurd zijn en dat de verzuring gepaard gaat met een verhoogd sulfaatgehalte. Dit wijst op een verzurend effect van industriële oorsprong. Een invloed van het fenomeen drijfmest op de verzuring van deze vennen is uit deze studies niet gebleken.
3. Het probleem van de luchtverontreiniging en milieuverzuring ten gevolge van de ammoniakemissies van drijfmest is slechts één facet van het globale ammoniakemissieprobleem door industriële en landbouwactiviteiten. Mogelijke oplossingen hiervoor liggen op dit ogenblik op mijn departement ter studie.
4. Het decreet van 24 januari 1984, houdende maatregelen inzake het grondwaterbeheer, verbiedt het gebruik van drijfmest uit het buitenland en niet de invoer ervan.

Uitzonderingen zijn mogelijk mits een voorafgaande vergunning van het College van Burgemeester en Schepenen.

De modaliteiten zijn door de Vlaamse Executieve vastgelegd in het besluit van 22 maart 1984.

Een beperkt aantal dergelijke vergunningen is door sommige Colleges van Burgemeester en Schepenen afgegeven, na gunstig advies van de Nationale Maatschappij der Waterleidingen.

5. Plaatselijk zijn er inderdaad mestoverschotten.

Bij de bevoegde diensten zijn maatregelen ter studie om deze mestoverschotten nuttig te kunnen wegwerken.

Er wordt vooral gewerkt in de richting van mestbanken.

Vraag nr. 89
van 15 januari 1985
van de heer J. GABRIELS

Waterzuivering van huishoudelijke afvalwaters — Ontwikkeling van riet velden

Aan de Rijksuniversiteit Gent werd een systeem ontwikkeld om via het ontwikkelen van rietvelden aan

waterzuivering van huishoudelijke afvalwaters te doen.

Het riet heeft een aantal eigenschappen, die bij waterzuivering zeer interessant zijn.

Bovendien is de kostprijs van dergelijk systeem veel lager.

Graag had ik van de geachte Gemeenschapsminister een antwoord vernomen op volgende vragen.

1. In hoeverre heeft zijn Ministerie of de VZW reeds contact gehad met de Rijksuniversiteit Gent over deze materie van rietvelden, die gebruikt worden voor het zuiveren van huishoudelijke afvalwaters?
2. Hoe is het te verklaren dat dergelijke projecten met een lage kostprijs — ontwikkeld door een wetenschappelijke instelling, die door de gemeenschap betaald wordt — op geen enkele wijze de belangstelling heeft van de overheid?
3. In hoeverre zijn er in Vlaanderen of in Wallonië experimenten toegepast met rietvelden, die als functie de zuivering van huishoudelijke afvalwaters tot doel hebben?
4. Mag ik vernemen of de Minister niet overweegt om bijvoorbeeld bij wijze van experiment en met financiële tussenkomst een dergelijk experiment op te zetten in die plaatsen, die landelijk de mogelijkheid geven?

Antwoord

In antwoord op zijn vragen kan ik het geachte lid het volgende mededelen.

1. Aan de studieopdracht, toevertrouwd aan de Groep Toegepaste Ecologie, in verband met alternatieve zuiveringsprocédés, hebben de deskundigen van de Rijksuniversiteit te Gent hun medewerking verleend.
2. & 4. Na het opmaken van het Algemeen Waterzuiveringsprogramma voor het Vlaamse Gewest (APW) is de Vlaamse Waterzuiveringsmaatschappij onmiddellijk begonnen met het zoeken naar alternatieven voor de afvalwaterzuivering.
Aldus werd in Bokrijk een met riet begroeid percolatieveld aangelegd en zal men onderzoeken welke resultaten hiermede worden bereikt.
3. Het onder punt 2 geciteerd project te Bokrijk is in Vlaanderen het enig project dat vergelijkbaar is met de zuivering van huishoudelijk afvalwater.

In Wallonie, namelijk in de provincie Luxemburg, zijn reeds enkele van deze projecten gestart.

Vraag nr. 90
van 15 januari 1985
van de heer J. GABRIELS

Onbeheerd achtergelaten schepen in Vlaamse waterlopen — Maatregelen

Het schip, nl. de „Shell 117”, dat op het Kempens Kanaal ligt, is mogelijk een symptoom van een groot

probleem. Het is immers niet uitgesloten dat er in onze kanalen nog op meerdere plaatsen van dit soort schepen liggen, die jarenlang onbeheerd worden achtergelaten.

De inhoud van dit schip was een gevaar voor de drinkwatervoorziening van het Antwerpse woongebied. Inmiddels schijnt deze boot toch verwijderd te worden.

Graag had ik van de geachte Gemeenschapsminister een antwoord vernomen op volgende vragen.

1. In hoeverre zijn er op waterlopen nog schepen, die reeds jaren onbeheerd liggen en waarvan de inhoud niet onderzocht werd tot op heden?
2. Op welke wijze is het probleem van het schip gelegen op het Kempens Kanaal te Lommel opgelost?
3. Hoe valt het te verklaren dat dit probleem met deze boot nu pas is opgelost? Immers men had reeds op 14 april 1983 een onderzoek, door OVAM, laten instellen naar deze boot.
4. In hoeverre is er sprake van nog andere schepen, die op onze waterlopen zijn gelegen en die tot geen enkele eigenaar behoren?
5. Kan op basis van de bestaande reglementering de mogelijkheid bestaan om boten van welke vorm of inhoud dan ook onbeheerd achter te laten in onze waterlopen?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid mededelen wat volgt.

- 1.-4.-5. Deze materie ressorteert niet onder mijn bevoegdheid.
- 2.-3. Hierbij verwijs ik naar mijn antwoord dd. 16 oktober 1984 op de mondelinge vraag nr. 2 van de heer F. Geyselings, Lid van de Vlaamse Raad.

Vraag nr. 91
van 15 januari 1985
van de heer J. VALKENIERS

Huisvuilverwerkingsbedrijf Zuid Brabant — Inplantingsplaats

De **pers** meldt dat Pepingen gelukkig is afgeschreven als inplantingsplaats voor een breekwerf. Daarmee is echter het probleem van de huisvuilverwerking niet opgelost.

Graag vernam ik welke alternatieven de Minister ziet voor ons Gewest.

Antwoord

In antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid verwijzen naar mijn antwoord op de interpellatie van zijn college de heer D. Vervaeet dd. 5 februari 1985, waarin de gestelde problematiek uitvoerig werd toegelicht.

Vraag nr. 94
van 17 januari 1985
van de heer F. GEYSELINGS

Lozingsvergunning openbaar slachthuis te Putte — Stand van zaken

Door de dienst Zuivering van Afvalwater van het Ministerie van Volksgezondheid werd op 3 1.12.1976 een lozingsvergunning afgegeven aan het openbaar slachthuis te Putte (Mechelen). Deze lozingsvergunning staat een lozing toe in de gemeentelijke riolering. Tot op heden werd deze aansluiting nog niet gerealiseerd. Tussen de directie van het slachthuis en de gemeente Putte is men, op initiatief van de VWZ, buitendienst Leuven, tot een akkoord gekomen tot deze aansluiting.

Kan de Minister mij de stand van zaken op dit ogenblik toelichten?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag heb ik de eer het geachte lid volgende toelichtingen mede te delen.

In het kader van de EG-richtlijnen met betrekking tot de sector van de slachthuizen zijn in het openbaar slachthuis van Putte een aantal wijzigingen gepland en wordt er tevens een productie-uitbreiding verwacht.

Dientengevolge kunnen de reeds eerder aan de Vlaamse Waterzuiveringsmaatschappij verstrekte inlichtingen tot het bekomen van een lozingsvergunning niet meer als relevant beschouwd worden en dienen derhalve vervangen te worden door de nieuwe gegevens aangaande de verwachte slachtproductie en de geloosde debieten.

De realisatie van het voorziene project is gepland voor april 1985. De aansluiting van het slachthuis van Putte op de openbare riool zal thans kunnen gebeuren aangezien het gemeentebestuur de vereiste kredieten daartoe voorzien heeft op de begroting van 1985.

De Vlaamse Waterzuiveringsmaatschappij zal dan ook eertlang tot de uitreiking van een lozingsvergunning overgaan.

Vraag nr. 95
van 17 januari 1985
van de heer F. GEYSELINGS

Sanering industriële stortplaats te Schoten — Stand van zaken

Ik wens nogmaals terug te komen op de industriële afvalstoffen die sinds jaren — thans in roestende en lekkende vaten — op een terrein aan de **Metropoolstraat** te Schoten zijn opgeslagen.

Op mijn parlementaire vraag nr. 252 van 31.7.1984 werd geantwoord dat het aanbestedingsdossier inzake de opruiming van het terrein wordt onderzocht en dat het aanvangsbevel nog niet werd gegeven.

Mag ik van de Minister de stand van zaken kennen oopens de opruimingsprocedure en reële uitvoerings-

modaliteiten inzake de evacuatie van deze industriële afvalstoffen?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid mededelen wat volgt.

De sanering van EMS-Schoten werd aanbesteed volgens de regels van de algemene offertevraag. Uit ingediende offertes is de firma Smet-Jet uit Oevel weerhouden.

Het voorgestelde werkschema van deze firma voldoet aan de technische eisen die door de OVAM werden gesteld en ook op financiële basis lag de ingediende offerte gunstig.

De werken werden aangevat op 3 december 1984 en worden voortdurend gevolgd door de bevoegde diensten van de OVAM.

De termijn van de werkzaamheden bedraagt 60 werkdagen.

Gedurende de eerste weken van de werkzaamheden werd de werf in gereedheid gebracht en werden een deel van de afvalstoffen transportrijp gemaakt.

Op dit ogenblik kan gesteld worden dat de vooropgestelde werktermijn kan geëerbiedigd worden.

Vraag nr. 96 van 17 januari 1985 van de heer P. VAN DER NIEPEN

Programma deeltijdse leerplicht 1984-1985 — Controle-organen

Bij koninklijk besluit van 1 augustus 1984 werd het programma voor de leertijd voorgelegd door het Instituut voor Voortdurende Vorming van de Middenstand, voor het schooljaar 1984-85 erkend als vorming die voor de vervulling van de deeltijdse leerplicht in aanmerking komt.

De Executieve is bevoegd voor het uitvoeren van de controle, dit wil zeggen, zij gaat na of hetgeen werd opgegeven in de aanvraag ook in de realiteit wordt nageleefd.

Kan ik via het Bulletin van Vragen en Antwoorden vernemen wie, welk orgaan of dienst, met deze controle is belast en hoe hij wordt uitgeoefend?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag, heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat deze aangelegenheid behoort tot de bevoegdheid van de heer K. Poma, Gemeenschapsminister van Cultuur en Vice-voorzitter van de Vlaamse Executieve.

Vraag nr. 97 van 18 januari 1985 van de heer F. GEYSELINGS

Euro-resolutie inzake inplanting chemische industrieën — Toepassing

De industrie die voor werkverschaffing moet zorgen, blijkt steeds meer een potentieel gevaar te zijn voor werknemers en bevolking.

De ramp in de Pemex-aardgasfabriek in Mexico-Stad, de ramp te Seveso en deze van Flaxborough leveren onbetwistbaar het bewijs dat de industriële risico's grotere vormen aannemen.

Na de ervaringen in Bhopal (India) dringen Euro-parlementsleden in een resolutie erop aan over de hele wereld meer aandacht te schenken aan de vestiging van industriële bedrijven die toxische stoffen produceren.

Kan de Minister mij antwoorden op de volgende vraag.

Welk gevolg zal de Minister geven aan deze Euro-resolutie en uit wat zullen eventueel zijn essentiële maatstaven bestaan om industriële bedrijven, die giftige stoffen fabriceren, te aanvaarden of te weren?

N.B. : Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer P. Akkermans, Gemeenschapsminister van Ruimtelijke Ordening, Landinrichting en Natuurbehoud.

Antwoord

In antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid mededelen dat de reglementering van de als gevaarlijk, ongezond of hinderlijk ingedeelde inrichtingen, die vervat is in titel I van het Algemeen Reglement voor de Arbeidsbescherming, goedgekeurd bij het Regentsbesluit van 11 februari 1946, het afgeven van exploitatievergunningen aan industriële bedrijven regelt.

Hierbij is voorzien dat voor grotere inrichtingen de exploitatievergunningen in eerste aanleg door de Bestendige Deputatie afgegeven worden, die autonoom daarover beslissen. Slechts bij beroep worden dergelijke dossiers aan mij voorgelegd.

Door de Vlaamse Executieve werd op mijn voorstel op 21/11/1984 een ontwerp van decreet betreffende de milieuvergunning goedgekeurd waarbij deze reglementering grondig aan de moderne inzichten wordt aangepast en waarin de recente internationale richtlijnen of ontwerp-richtlijnen worden opgenomen.

II. VRAGEN WAAROP EEN VOORLOPIG ANTWOORD WERD GEGEVEN (R.v.O. art. 65, 6)

Nihil.

III. VRAGEN WAAROP NIET WERD GEANTWOORD BINNEN DE REGLEMENTAIRE TERMIJN (R.v.O. art. 65, 5)

Nihil.